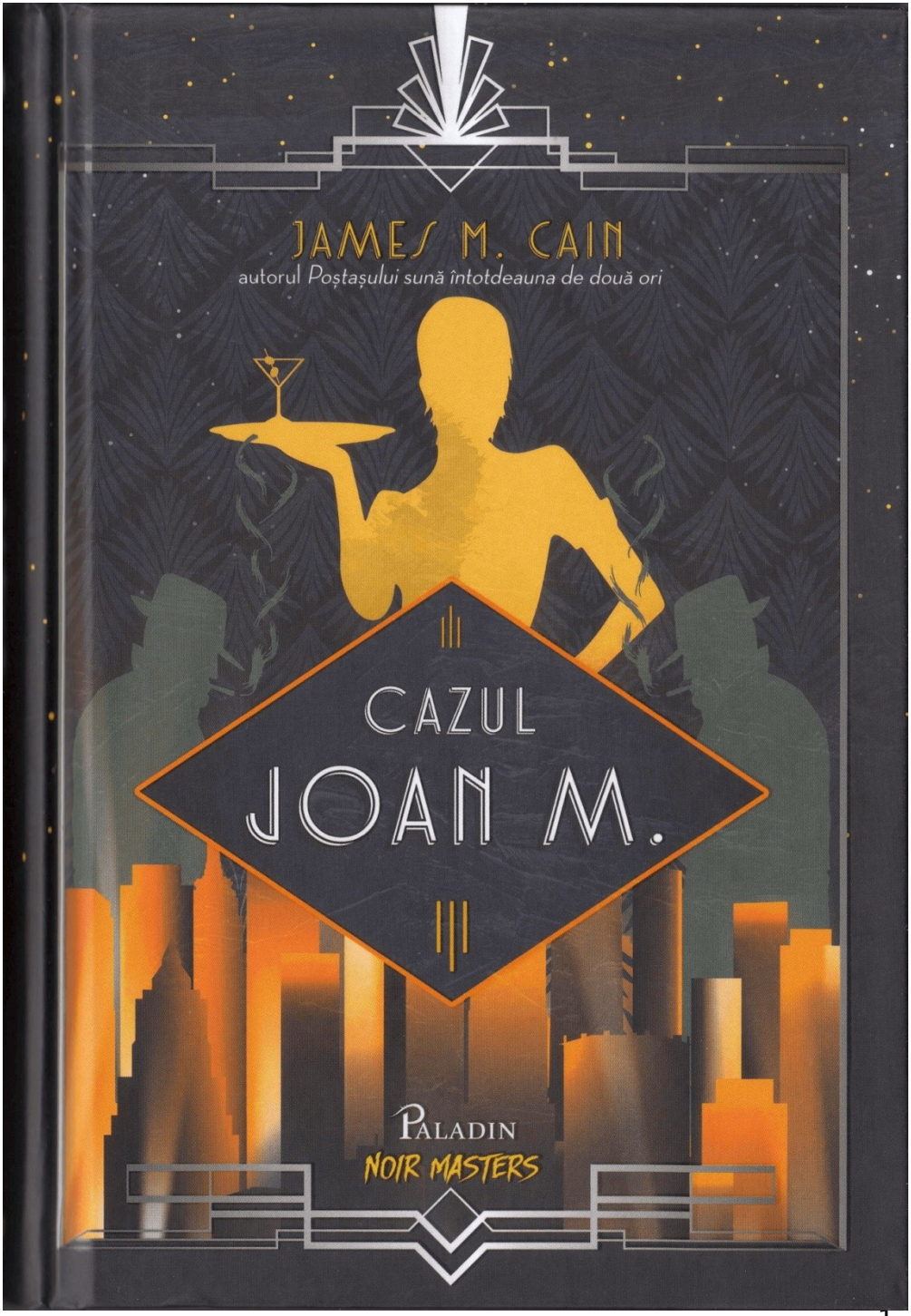
JAMES M. CAIN
autorul Poștașului sună întotdeauna de două ori
CAZUL
JOAN M.
PALADIN
NOIR MASTERS

JAMES M. CAIN

NOIR MASTERS

„Una dintre cele mai bune cărţi scrise de Cain care a păstrat cireaşa de pe tort pentru ultima

pagină”.

New York Times

„Alert şi captivant… degajă o energie primordială mai autentică decât scrierile multor imitatori ai lui Cain din anii 1930 şi până în prezent”.

Wall Street Journal

„Un thriller pe care fanii lui Cain nu trebuie să-l rateze… Un suflu hard-boiled sosit din trecut”.

Shelf Awareness

„Cain creează un coşmar sufocant nesfârşit care va da fiori mult timp după ce-l veţi fi lăsat deoparte… o adevărată capodoperă noir…”

Book Reporter

„Un roman picant şi seducător care vă va prinde numaidecât”.

DNM Magazine

„*Cazul Joan M.* este o nouă piatră preţioasă pe care Cain le-o dăruieşte fanilor şi tuturor împătimiţilor romanului noir clasic”.

Noir Journal

„Toate caracteristicile stilului Cain: senzualitate, aviditate, trădare şi minciună”.

CNN

„Un Cain clasic… Puneţi mâna pe cartea asta.

Citiţi-o. Savuraţi-o”.

The Washington Post

James M. Cain

Cazul Joan M

Traducere din limba engleză de
Iulia Dromereschi

PALADIN

Colecţie coordonată de: Mihai-Dan Pavelescu
Redactori: Diana Gheorghe, Mădălina Raşoga
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu
Coperta: Alexandru Daş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CAIN, JAMES M.
Cazul Joan M. / James M. Cain; trad. din lb. engleză de
Iulia Dromereschi. — Bucureşti: Editura Paladin, 2018
ISBN 978 – 606 – 8673 – 95 – 0
I. Dromereschi, Iulia (trad.)
821.111

James M. Cain
The Cocktail Waitress
Copyright © 2012 by the estate of James M. Cain

© Editura Paladin, 2018, pentru prezenta ediţie
Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art.

Cuprins

Capitolul 1.....9
Capitolul 2.....16
Capitolul 3.....22
Capitolul 4.....32
Capitolul 5.....37
Capitolul 6.....43
Capitolul 7.....53
Capitolul 8.....61
Capitolul 9.....69
Capitolul 10.....79
Capitolul 11.....87
Capitolul 12.....99
Capitolul 13.....107
Capitolul 14.....123
Capitolul 15.....130
Capitolul 16.....145
Capitolul 17.....153
Capitolul 18.....161
Capitolul 19.....176
Capitolul 20.....178
Capitolul 21.....186
Capitolul 22.....194
Capitolul 23.....201
Capitolul 24.....208
Capitolul 25.....219
Capitolul 26.....227
Capitolul 27.....235

Capitolul 28.....246
Capitolul 29.....260
Capitolul 30.....272
Capitolul 31.....278
Capitolul 32.....286
Capitolul 33.....289
Capitolul 34.....298

Capitolul 1

L-am întâlnit prima dată pe Tom Barclay la înmormântarea soţului meu, aşa cum avea să-mi amintească mai târziu. La vremea aceea nu m-a impresionat mai deloc, aşa că nu credeam să-l fi văzut înainte. Domnul Garrick, dricarul, avea obiceiul să apeleze la Asociaţia Studenţilor, de la universitate, să-i trimită câţiva băieţi care să-l ajute. Unul dintre cei aleşi pentru ziua aceea, un boboc pe nume Dan Lacey, nu a putut veni, dintr-un motiv oarecare, prin urmare tatăl său l-a rugat pe Tom să-i facă o favoare şi să-l înlocuiască. Tom, deşi absolvise cu un an înainte, s-a ocupat de mine, apoi m-a luat şi m-a adus acasă cu o limuzină. Dar a stat în faţă, lângă şofer, aşadar, abia dacă am schimbat cinci cuvinte, iar eu n-am văzut nici măcar cum arăta. Mai târziu avea să declare că el văzuse cum arătam eu. Nu faţa, fiindcă purtasem voal, ci „frumoasele mele picioare”, cum se exprimase. Dacă nu i-am dat atenţie înseamnă că aveam altele pe cap: şocul întâmplării cu Ron, tensiunea confruntării cu poliţia şi neaşteptata revelaţie a planului cumnatei mele de a-mi răpi băieţelul.

Ethel este sora lui Ron, şi ştiu prea bine că, din păcate, din cauza unei operaţii, nu va putea avea niciodată copii. Sper că permit asta. Totuşi, a fost surprinzător să-mi dau seama că intenţiona să-l păstreze pe Tad al meu. Ştiam că-l iubeşte, evident, când i-am acceptat propunerea – dacă-i

pot spune aşa – de a-l lua la ea până când aveam să-mi „revin” şi să mă repun pe picioare. Dar nu-mi imaginasem vreodată că l-ar putea iubi prea mult şi că ar putea dori să-l ţină permanent.

M-am prins destul de repede, însă, când a venit la mine, lângă mormânt. I-a lăsat pe Jack Lucas, soţul ei, şi pe domnul şi doamna Medford, părinţii ei, care sunt, firește, şi părinţii lui Ron, şi i-a strâns mai întâi mâna doctorului Weeks, mulţumindu-i, bănuiesc, pentru slujba minunată pe care o ţinuse, apoi a venit la mine.

— Ei bine, Joan, a început, în sfârşit ai primit ce-ţi doreai. Sper că eşti mulţumită.

— Ce vrei să spui? am întrebat-o.

— Cred că ştii.

— Dacă ar fi aşa, n-aş întreba. Spune.

— Păi, la fel ca toată lumea, poliţia consideră bizar că l-ai dat afară în ploaie, doar în pijama, fiind nevoit să conducă undeva la adăpost. Iar când s-a izbit de parapetul unui podeţ, bănuiesc că n-ai fost prea surprinsă sau prea supărată.

— L-am dat afară, i-am răspuns, după ce a venit acasă beat, la ora două, duminică noaptea, m-a trezit, urlând după încă o bere, şi i-a venit măreaţa idee de a-l pedepsi pe Tad pentru ceva ce făcuse în urmă cu două săptămâni – iar Tad nu se vindecase încă de ultima dată. N-am ştiut nimic despre maşina pe care o împrumutase pentru weekend, care era probabil după colţ, cu cheile încă în contact, dacă a putut s-o taie aşa cum a făcut-o. Nici n-am dat prea multă atenţie când m-am uitat şi am văzut că plecase. Deja nimic din ce-

a făcut sau ce era capabil să facă nu mă mai surprindea, şi imediat ce l-am calmat pe Tad m-am pus în pat. Numai după-amiază, când a fost identificat, am aflat ce i se întâmplase. Aşa că, dacă tu crezi că am plănuit totul, te înşeli.

— Aşa zici tu.

— Aşa vei spune şi tu.

— Pardon, Joan?

— Ethel, fă bine şi spune exact ce ţi-am spus eu acum, că te înşeli, altfel te plesnesc chiar aici, de faţă cu doctorul Weeks, cu părinţii tăi, cu prietenii lui Ron – te plesnesc de nu te vezi. Ethel…?

— M-am înşelat.

— Aşa credeam şi eu.

— Am spus-o, dar nu cred asta.

— Puţin îmi pasă ce crezi. Contează doar ce spui, şi-ar fi bine să fie ce trebuie.

Ne-am uitat urât una la cealaltă, şi deodată am simţit un fior rece pe şira spinării. Şi dacă se poartă ca o scorpie şi-mi spune să-l iau pe Tad, m-am întrebat. M-am gândit că nu am cum să-l iau încă, pentru că nu pot să lucrez dacă trebuie să stau cu el, şi trebuie să-mi găsesc de lucru ca să am ce pune pe masă, şi fireşte că e necesar să plătesc pentru el, că doar n-o să stea pe spinarea lui Ethel. M-am trezit înghiţind în sec, apoi din nou, şi a treia oară, mai tare.

— Ethel, am zis, scuză-mi tonul. Am trecut prin multe, şi să fiu acuzată de crimă, sau de ceva foarte asemănător, e mai mult decât pot suporta. Deci…

— E-n regulă. Treacă de la mine.

— Ne putem înţelege?

— Dacă te referi la Tad, am avut grijă de toate, şi nu trebuie să ne înţelegem nicicum.

— Atunci, mersi.

Am părut înţepată însă, iar ea mi-a tăiat-o scurt:

— Joan, nu-mi mulţumi. Tad mi-e rudă de sânge. E mai mult decât bine-venit, pentru câtă vreme se doreşte. Şi cu cât stă mai mult, cu atât voi fi mai bucuroasă.

Atunci a fost prea mult, şi nu prin cuvintele ei, ci prin privirea din ochii ei când le-a spus. Şi atunci m-am trezit şi mi-am dat seama că nu-i stă în fire să accepte lucrurile aşa uşor, în special o insultă din partea mea, şi că, dacă le-a acceptat, exista un motiv. M-a pus în gardă, dar nu puteam face nimic, mai ales acolo, la mormântul lui Ron, cu părinţii şi prietenii lui încă şuşotind de bine despre el. Nu-mi venea nimic în minte, iar o palmă n-ar fi fost de ajuns şi nici n-ar fi avut sens. De fapt, palmele n-au sens niciodată, aşa cum am aflat deseori pe propria piele, şi aveam să aflu din nou, în curând. Tot ce-am putut face a fost să clipesc, şi apoi m-am auzit întrebând, foarte blajin:

— Chiar, unde e Tad?

— Joan, m-am gândit c-ar fi mai bine să nu aduc un copil de trei ani la înmormântare, dar e pe mâini bune şi n-ai de ce să te îngrijorezi.

Nu ştiu ce m-a făcut să mă întorc – poate că s-a uitat peste umărul meu – însă am făcut-o oricum, şi nu departe se afla fiul meu, jucându-se lângă

maşina lui Ethel, protejându-şi încă braţul stâng când ridica mingea, în timp ce era supravegheat de Eliza, menajera lui Ethel. Am pornit spre el şi mi-am amintit să-mi ridic voalul peste pălărie. Între timp, m-a văzut şi a fugit spre mine, aşa cum fuge un puşti de trei ani, aplecat înainte, picioarelor lui fiindu-le greu să ţină pasul cu capul. Nu prea le-a reuşit, dar l-am prins când se împiedica. S-a văitat când i-am atins umărul. Mi-am retras mâna şi l-am strâns în braţe, l-am sărutat şi l-am iubit. După ce ne-am trăit clipa de fericire, Eliza m-a asigurat:

— A fost ca un mieluşel, doamnă Joan, n-a făcut defel probleme. Îmi pare atât de rău pentru domnul Ron.

— Mersi, Eliza, chiar ajută.

— Vreţi să-l iau?

— Te rog.

*

Când m-am întors, Ethel se afla din nou în compania părinţilor săi şi a lui Jack. I-am mulţumit doctorului Weeks, le-am strâns mâna prietenilor lui Ron, bărbaţi pe care-i cunoştea din baruri, în principiu, o gaşcă nu prea cizelată, purtând pantaloni de lucru şi hanorace, însă foarte manieraţi cu toţii. Apoi le-am făcut un semn din cap socrilor mei, care mi-au răspuns cu răceală, în acelaşi fel, şi mi-am dat seama că ei credeau prostiile fiicei lor. După care am revenit lângă Tom, care se dăduse cu câţiva paşi înapoi când se apropiase Ethel.

— Putem pleca? l-am întrebat.

— Oricând doriţi, doamnă Medford.

Şi aşa, într-o după-amiază de primăvară, am părăsit cimitirul din College Park, Maryland, şi m-am îndreptat spre casa mea din Hyattsville, la vreo opt kilometri mai departe pe şosea, o suburbie a Washingtonului, D.C., ca să iau în piept viaţa, în care trebuia să-mi câştig existenţa pentru mine şi pentru fiul meu, fără să am idee cum să procedez.

Cine sunt şi de ce vă povestesc toate astea? Numele meu de fată este Joan Woods. M-am născut în Washington, Pennsylvania, o suburbie a Pittsburgh-ului. Tatăl meu, Charles Woods, este avocat şi stâlp al comunităţii, şi are un singur defect de care ştiu: face întotdeauna ce-i spune mama. Când aveam şaptesprezece ani, am fost admisă la Universitatea din Pittsburgh, însă şansa mi-a surâs: un băiat dintr-o familie înstărită s-a îndrăgostit de mine şi m-a cerut în căsătorie. Mama a fost încântată, iar tatăl meu a fost întru totul de acord cu ea. Dar Fred mă plictisea cumplit, aşa că a apărut o problemă. Ca să permit lucrurilor să se aşeze, am plecat la Washington, unde o fată pe care o cunoşteam avea o slujbă pe „deal”, cum i se zice. Se gândea că m-ar putea aranja şi pe mine, iar după ce m-a primit în apartamentul ei, mi-a spus să aştept. De fapt, stăteam degeaba toată ziua, iar asta poate fi o ocupaţie obositoare – după cum am descoperit – dar şi îngrozitor de singuratică. Când băiatul din capătul coridorului a bătut la uşă, l-am lăsat să intre, şi dintr-una-ntr-alta, am rămas însărcinată. Dar nici nu m-am

gândit prea mult la ce era de făcut. În ceea ce mă privea, o fată însărcinată se căsătoreşte, ceea ce am şi făcut.

Ar fi mult prea puţin să zic că Ron a fost un mire ezitant. A detestat căsătoria şi pe micul Tad, şi cred că şi pe mine.

Mama m-a urât din cauza asta, iar tata n-a vrut să mai audă de mine. Am fost lăsată la mila familiei Medford, şi, ca totul să fie unanim, cred că mă urau şi ei. Domnul Medford i-a dat lui Ron o slujbă de agent comercial la firma lui de imobiliare, iar el s-a descurcat binişor – doar că era mai mereu beat. Atunci tatăl lui îl concedia doar ca să-l primească înapoi săptămâna următoare. L-a dat afară şi l-a adus înapoi de atâtea ori, încât Ron a început să-şi bată joc, numindu-se Finnegan Medford. Totuşi, situaţia a luat sfârşit definitiv când a distrus afacerea cu familia Castle, prezentându-se beat în stilu-i caracteristic şi atingând-o în mod necorespunzător pe doamna Castle. El a susţinut că a fost în mod accidental. După aceea nu a mai fost angajat, iar Ron şi-a petrecut lunile următoare blestemând numele tatălui său, numele meu şi numele fiului nostru, fără să câştige niciun sfanţ, aşa că economiile noastre s-au terminat, iar furnizorii de utilităţi n-au vrut să audă nicio scuză şi au întrerupt orice serviciu la noi acasă.

Casa ne-o dăduse tot domnul Medford, sau ne-o dăduse doar pe jumătate, lăsând suspendată o ipotecă de şapte mii cinci sute de dolari, ca „stimulent” pentru Ron, spunea el, ca să-şi revină şi să-şi asume răspunderea. Efectul nu a fost cel

scontat, însă m-a făcut să încărunţesc în plină tinereţe, încercând să găsesc o sută zece dolari pe lună pentru rata de amortizare, pe vremea când încă mai aveam ce să găsesc. Acum nu mai era nimic, iar avertismentele de prescriere începeau să sosească prin poştă.

În faţa acestei case, un bungalow din anii 1920, ne-am oprit în ziua înmormântării. Tom a coborât din maşină şi m-a ajutat să ies, apoi a aşteptat pe trotuar cât timp am fugit pe verandă, mi-am găsit cheia şi am descuiat uşa din faţă. Pe urmă m-am întors, i-am făcut cu mâna şi (avea să insiste el mai târziu) i-am trimis o bezea (ceea ce nu cred), fără să am nici cea mai mică idee că în clipa aceea mă uitam drept la viitoarea mea slujbă, într-un restaurant mai jos de „deal”, şi la bărbatul pe care aveam să-l doresc ca pe viaţa însăşi.

Deci unde-i necazul şi de ce înregistrez toate astea? Pentru că sper să le văd tipărite, ca să-mi absolv numele de calomniile aduse, legate de slujbă şi de căsătoria la care a dus şi de tot ce-a fost după aceea – mereu aceeaşi acuzaţie pe care Ethel mi-o adusese, că aş fi o *femme fatale* care cunoştea metode atât de inventive de a-şi ucide soţul, încât nu puteau fi dovedite. Din păcate, nici false nu puteau fi considerate, cel puţin la tribunal, pentru că, atâta vreme cât ziarele spun „se presupune”, nu poţi da în judecată pe nimeni. Tot ce m-am priceput să fac e să spun totul, inclusiv lucruri pe care nicio femeie nu le-ar spune de bunăvoie. Nu-s încântată, însă dacă aşa trebuie să fie, aşa va fi.

Indiferent ce-oi fi făcut *eu*, Tom mi-a trimis o bezea şi a plecat.

Capitolul 2

Îmi pusesem voal nu fiindcă aş fi avut idei demodate despre vestimentaţia unei văduve, ci ca să-mi ascund partea de bărbie în nuanţe de albastru şi negru de la vânătăile pe care mi le făcuse Ron, lovindu-mă în acea seară când ne luptasem pentru Tad. Le-aş fi putut acoperi cu fond de ten, dar ştiam că soţii Medford n-ar fi fost de acord, prin urmare voalul a fost o soluţie simplă.

Aşa că mi-am deschis cutia de Max Factor şi m-am pus pe treabă. Dar mai întâi m-am dezbrăcat, scoţându-mi taiorul închis la culoare, ciorapii, sutienul negru şi pantofii de ocazie pe care-i purtasem. Apoi mi-am făcut de lucru în faţa oglinzii şi la masa de toaletă. Cât despre cum arătam dezbrăcată: asta se întâmpla cu treisprezece luni în urmă, iar eu aveam doar douăzeci şi unu de ani. Am o înălţime puţin sub medie, o constituţie normală spre subţire, şi un bust generos, cum se zice. Dar mi se spune foarte des că picioarele sunt punctul meu forte. Sunt drepte, rotunjite, fine şi graţioase. Trăsăturile feţei mele sunt grosolane, însă cearcănele de sub ochi mă ajută, aşadar, nu arăt tocmai rău. Am părul blond-închis, „ca pănuşele de porumb” îi zic unii, cu şuviţele sure despre care am pomenit deja. Am ochii verzi şi puţin cam mari, deci, punând la socoteală cearcănele, aduc cu o pisică, trebuie să recunosc.

M-am machiat, pe urmă m-am pudrat folosindu-mi pensula pentru pudră, obţinând, în sfârşit, o faţă suficient de prezentabilă. Pe urmă m-am îmbrăcat cu un sutien alb, chiloţi albi şi tălpici roşii, pantofi fără toc, blugi Levi’s şi o bluză de lucru, care se potriveau cu munca la care mă gândeam, despre care voi spune mai multe imediat. Tocmai mă îmbrăcasem când am auzit soneria. Nu a sunat, pentru că nu aveam curent pe motiv de neplată a facturilor, dar am auzit-o ţăcănind. A urmat o bătaie în uşă. Am traversat holul repetând nişte replici şi am deschis, aşteptându-mă la vreun agent de colectare. Însă în faţa uşii se aflau aceiaşi doi bărbaţi cu care discutasem înainte, lângă Prefectură – poliţişti.

— Domnule sergent Young, domnule poliţist Church, am spus.

— Vă amintiţi de noi? a spus cel mai în vârstă dintre cei doi, sergentul, luându-şi chipiul în mâini în timp ce intra.

— Nu v-aş putea uita *atât* de repede.

— Vreau să spun, de numele noastre.

— Le-am reţinut corect, nu?

— Da, însă nu e ceva obişnuit.

Îi condusesem deja în living, de care nu eram prea mândră: canapeaua avea un picior rupt în urma unei nopţi euforice de-a lui Ron, iar colţul cu pricina era susţinut de un teanc de cărţi. Totuşi, i-am rugat să ia loc cu spatele la el, m-am aşezat şi eu şi am întrebat:

— Deci? Ce pot face pentru dumneavoastră, domnilor?

— Spune-i, l-a îndemnat sergentul pe Church.

Poliţistul mai tânăr l-a privit cu o mică ezitare, cred, dar s-a întors să mă înfrunte.

— Nu suntem în timpul serviciului, doamnă Medford, a spus Church, dar aţi fost atât de cooperantă înainte, când v-am întrebat ce s-a întâmplat, încât ne-am gândit să ne oprim aici şi să vă *spunem*, în loc să vă *întrebăm*, ceva ce ar trebui să ştiţi – despre care credem că ar trebui să ştiţi. Iar motivul pentru care suntem liberi să vă spunem este că femeia care a sunat aseară nu şi-a dat numele, aşa că nu poate pretinde confidenţialitate – aşa cum i se spune acum. Ha, ăsta da cuvânt!

Am râs cu toţii, iar eu m-am simţit vinovată că vedeam ceva amuzant tocmai în acea zi, însă am spus:

— OK, domnule poliţist Church, ascult. Ce vreţi să-mi spuneţi?

— În legătură cu apelul pe care l-am primit. A fost vorba despre un individ pe care se întâmplă să-l cunoaşteţi: Joe Pennington.

— Atunci ştiu şi cine v-a sunat!

— Şi noi credem că ştim.

— Şi ce-a spus despre Joe?

— Că se afla aici sâmbătă seara, cu dumneavoastră, când a ajuns soţul acasă. Că nu băieţelul dumneavoastră, ci el a fost motivul conflictului, şi că v-a ajutat să vă împingeţi soţul afară, pe verandă, şi că…

— Nu l-am mai văzut de peste un an!

— Aşa am aflat şi noi, doamnă Medford.

— Păi e o minciună prostească!

— Ştim şi asta, doamnă Medford. L-am verificat pe Joe Pennington. Umbla prin Block în seara aceea, cel din Baltimore, şi are şi un martor care să depună mărturie, un martor foarte chipeş, care a dat tot felul de amănunte…

— Scopul pentru care am venit… l-a întrerupt sergentul, apoi a spus: De ce ar inventa o femeie o aşa poveste cusută cu aţă albă? Ei bine, după ce l-am verificat pe Joe, credem c-am găsit un răspuns, şi pentru că vă cam priveşte, ne-am gândit să vă facem o vizită şi să vă spunem. Femeia asta care a sunat a tot vorbit despre cumnata dumneavoastră, care v-a luat băieţelul la ea, dintr-un motiv pe care l-a repetat întruna…

— „Din bunătate sufletească”.

— Întocmai aşa, ne şi aşteptam să ştiţi asta, fiindcă suna ca un tic, ceva ce spune foarte des. De aceea ne-a trecut prin cap că femeia care a sunat şi cumnata dumneavoastră ar fi una şi aceeaşi persoană. Şi atunci ce rol aveţi şi care-i treaba cu Joe? Păi n-aveţi ce căuta în poveste, şi nici Joe n-are niciun rost, decât, decât, *decât* dacă ar încerca să ne aţâţe să întreprindem vreo acţiune prin care să vă declarăm nepotrivită, nepotrivită ca mamă, vreau să zic, ca mamă a copilului pe care-l are acum în grijă. Altfel spus, dacă poate dovedi că aţi dat dovadă de imoralitate, ar putea păstra copilul pentru ea – ceva de genul ăsta ne-am gândit noi c-ar avea în minte, şi asta am venit să vă spunem. Are vreun sens?

— De fapt, mi-a zis treaba asta, acum mai puţin de-o oră. A stat acolo, lângă mormântul

soţului meu, şi numai ce n-a recunoscut că-mi vrea băiatul pentru ea. Nu pot să-i caut pricină dacă-l iubeşte – şi eu îl iubesc, la fel şi toată lumea, iar ea a suferit o lovitură, una teribil de tragică. Ea nu poate avea copii, şi cu siguranţă asta i-a afectat gândirea. Dar…

N-am putut continua, şi am stat acolo, încercând să-mi recapăt controlul.

— Asta am venit să vă spunem, a spus sergentul Young, foarte blând. Ne-am gândit c-ar trebui să ştiţi.

N-am reacţionat, însă l-am surprins aruncându-şi ochii la hainele mele.

— M-am îmbrăcat pentru lucru, am spus. Trebuie să încep azi.

— Unde lucraţi?

Detestam răspunsul, dar trebuia să spun ceva.

— Păi, începând de azi, am spus, sper s-o fac. Sub veranda din spate este o maşină de tuns iarba şi o canistră de benzină, iar în susul străzii, casele unde nu mă cunoaşte nimeni au peluze care n-au fost încă tunse, şi m-am gândit că m-aş putea ocupa de câteva, asta dacă oamenii îmi permit. Mi-ar aduce niscaiva dolari, cu care mi-aş putea lua ceva de mâncare şi o zi de gândire. Dacă aş câştiga ceva timp, s-ar putea să primesc o slujbă la Woodies, la Hecht’s sau la Murphy’s – ca vânzătoare, adică. Nu am pregătire pentru vreo slujbă anume: în liceu am urmat Literatura, iar facultatea nici nu o începusem bine că m-am retras şi, cum probabil aţi ghicit, m-am căsătorit. Pe urmă a venit băieţelul meu şi… iată-mă!

Nu ştiu de ce am vorbit atât, dar păreau aşa de preocupaţi, că am vrut să vorbesc. Şi eram şi emoţionată, presupun. Oricine ar fi când vorbeşte cu poliţia. După o clipă, sergentul a întrebat:

— V-aţi gândit la muncă de restaurant?

— Cum adică, muncă de restaurant?

— Să fiţi chelneriţă.

Probabil că am făcut o grimasă, pentru că a continuat foarte grăbit şi uşor jenat:

— OK, OK, OK, ziceam doar, n-am vrut să vă jignesc. Totuşi, trebuie să vă gândiţi că recompensa constă mai ales în bacşişuri, pe care le aduceţi acasă în fiecare seară. Nu trebuie să aşteptaţi până sâmbătă, sau până la întâi ale lunii, aşa cum e cu majoritatea slujbelor.

— Continuaţi, vă rog, am zis.

— O altă chestie e că Garden of Roses e chiar în capătul străzii. Pentru Woodies v-ar trebui o maşină, la fel şi pentru Hecht Company sau Murphy’s, sau orice alt loc din Plaza. În plus, doamna Rossi s-ar putea să aibă nevoie de cineva. De obicei are – şi puteţi spune că v-am recomandat eu.

— Cine-i doamna Rossi?

— Bianca Rossi, proprietara. Răposatul ei soţ era italian, însă ea nu este. Şi e în regulă. Cam posomorâtă, dar de treabă şi deloc răutăcioasă.

— Pare persoana potrivită.

— V-ar putea ajuta că vă amintiţi numele, mai ales la bacşişuri.

— Mama mea, i-am explicat, a mers la o şcoală particulară, unde se specializau în bune maniere,

în special în importanţa numelor, aşa că m-a bătut la cap cu asta. Nu s-au gândit să-i spună că esenţa bunelor maniere e de fapt bunătatea.

— V-am putea duce cu maşina.

— Dacă aşteptaţi să mă schimb…

— Hainele sunt în regulă. Arătaţi pusă pe treabă, iar asta-i exact ce se caută – dacă se caută. Dacă Bianca vă primeşte, o să vă dea o uniformă.

— Atunci ce mai aşteptăm?

Cea mai importantă decizie a vieţii mele a fost rapidă şi neaşteptată. Până atunci nu mă gândisem niciodată să servesc la mese, şi nici nu avusesem timp să mă întreb dacă eram prea mândră să accept bacşişuri sau să mă gândesc pur şi simplu la asta. Principalul era că banii aveau să vină repede. Aşadar, în zece secunde, coboram dealul spre restaurant, în maşina sergentului Young.

Capitolul 3

Restaurantul Garden of Roses se află pe strada Upshur din Hyattsville, peste drum de Prefectură, care e pe autostrada nr. 1, în partea sudică a oraşului – i se spune „Bulevardul”. Are un singur etaj din cărămidă vopsită cu alb, şi împreună cu parcarea se întinde pe jumătate de stradă. Are două aripi, cu o secţiune centrală care le uneşte: într-o aripă se află restaurantul, în cealaltă, barul de cocteiluri. Secţiunea centrală este pe jumătate sală de recepţie, de fapt un vestibul în care intri, vizavi de o garderobă pentru pălării, cu o jumătate de uşă în mijloc. Sergentul Young m-a ajutat să

cobor şi m-a însoţit până la uşa din faţă, în timp ce poliţistul Church aştepta în maşină.

— Sunteţi foarte amabil să mă ajutaţi, chiar dacă nu aveţi nicio obligaţie şi niciun motiv…

— Nu sunt obligat, dar am un motiv.

L-am surprins aruncându-şi din nou privirea la hainele mele, şi m-am gândit că evalua şi ce se afla dedesubt, aşa că m-am îmbăţoşat. Probabil şi-a dat seama, fiindcă ce mi-a spus mai departe a fost foarte formal:

— Doamnă Medford, pot să-mi imaginez prin ce-aţi trecut. Am văzut fişele de la spital, de când v-aţi dus băieţelul ca să i se îngrijească braţul. Văd semnele pe chipul dumneavoastră şi în casă. Dacă mă scuzaţi că v-o spun chiar în ziua în care l-aţi îngropat, soţul dumneavoastră era o brută, şi vă este mai bine fără el – doar să nu vă pierdeţi şi copilul.

Am încuviinţat în semn de mulţumire. Am mai rămas acolo un moment şi mi s-a părut că sergentului Young nu i-ar fi displăcut să mai rămână, dar nu sub ochii partenerului său. Mi-a făcut şi el un semn din cap şi s-a întors la maşină.

După ce el şi poliţistul Church au plecat, am intrat în vestibul. Nu era nicio lumină aprinsă şi, pe moment, după ce stătusem în soare, n-am văzut nimic. Însă apoi o fată, o chelneriţă, a apărut din sala de mese şi mi-a spus:

— Nu deschidem decât la ora cinci – încercaţi la Abbey, în College Park.

— O caut pe doamna Rossi.

— Pentru?

— Asta îi voi spune doar ei, dacă nu te superi.

— Trebuie să ştiu ce vreţi de la ea.

Temperamentul meu, după cum poate aţi ghicit, este una dintre problemele vieţii mele, drept urmare am rămas acolo câteva clipe, încercând să mă controlez, când, deodată, a apărut o femeie, cam de vârstă mijlocie, nu mai înaltă decât mine, însă mare, latră şi solidă. Fata a spus:

— Doamnă Rossi, fata asta vrea să vă vorbească, dar n-a zis de ce. Am încercat să scot de la ea ce vrea, dar…

— Sue!

Vocea doamnei Rossi era ascuţită, iar Sue s-a oprit imediat.

— Sue, curiozitatea a omorât pisica, şi, în fond, ce-ţi pasă ţie ce vrea ea de la mine?

Chelneriţă s-a făcut nevăzută, iar doamna Rossi s-a întors spre mine.

— Ce doreşti de la mine? a întrebat.

— O slujbă, i-am spus.

— Ce fel de slujbă?

— Să servesc la mese.

M-a studiat, apoi a spus:

— Am nevoie de o fată, însă mă tem că n-o să meargă: nu accept ajutoare fără experienţă.

— Păi… De vreme ce abia dacă am spus patru cuvinte, nu văd cum aţi şti dacă am sau nu experienţă.

— Cele patru cuvinte pe care le-ai spus: „Să servesc la mese” – au fost suficiente. Dacă ai fi avut experienţă, ai fi spus „în sală”. Deci… ai sau nu experienţă?

— Nu, dar…

— Atunci înţelege că nu accept ajutoare fără experienţă. Ai mâncat de prânz?

— Nu mi-era foame.

— Micul dejun?

— Doamnă Rossi, mă faceţi să plâng! Îi voi spune sergentului Young, care mi-a sugerat să vin la dumneavoastră, că măcar sunteţi sufletistă.

— Îl cunoşti pe sergentul Young?

— Da. Cred că pot spune că mi-e prieten.

— Şi el te-a trimis la mine?

— A spus că s-ar putea să aveţi nevoie de cineva.

— Ce l-a făcut să creadă că ai fi potrivită?

Păi ce-l făcuse să creadă asta? Am încercat să mă gândesc la ceva şi mi-am amintit brusc.

— A fost uimit de siguranţa mea în privinţa reţinerii numelor, i-am spus. S-a gândit că mi-ar fi de folos aici.

— Care e numele meu?

— Doamna Rossi, doamna Bianca Rossi.

— Şi al fetei care a fost aici mai devreme?

— Sue.

A vârât o mână în sala de mese, a pocnit din degete, iar când Sue a reapărut, m-a întrebat:

— Care e numele *tău*?

Am vrut să spun „doamna Medford”, însă m-am oprit la timp şi am spus:

— Joan. Joan Medford.

— Doamnă sau domnişoară?

— Sunt văduvă, doamnă Rossi. Deci, doamnă.

I-a spus lui Sue:

— Asta-i Joan şi a venit să lucreze în sală. Ia-o cu tine, dă-i un vestiar, găseşte-i o uniformă – ia una din teancul care a venit de la spălat, de pe raftul din debara.

Pe urmă către mine:

— După ce te-ai îmbrăcat, vino la mine şi-ţi voi spune ce să faci mai departe.

— Da, doamnă Rossi. Mulţumesc.

— Ceva la tine nu prea se potriveşte.

— O să vină cu timpul.

*

Sue m-a condus prin sala de mese într-o bucătărie cu un bucătar-şef şi alţi doi bucătari care tăiau, feliau şi amestecau, pe un coridor care dădea într-o încăpere cu dulăpioare într-o parte şi bănci în mijloc. A deschis un dulap cu o cheie pe care o luase de pe un cuier, apoi a dispărut, şi tocmai când terminasem să mă dezbrac s-a întors cu uniforma: fusta scurtă şi şorţul într-o mână, jerseul în cealaltă. M-a privit cum mi-am agăţat hainele în dulap şi cum m-am îmbrăcat cu ce-mi adusese. Cheia avea o buclă pentru încheietură, şi după ce am încuiat şi mi-am pus-o la mână, probabil că m-am strâmbat când mi-am văzut picioarele, care erau, fireşte, goale.

— E OK, a spus Sue. Unele fete nu poartă ciorapi. Bianca e foarte strictă când vine vorba de chestii cum ar fi unghiile, dar în rest puţin îi pasă.

M-a condus înapoi la doamna Rossi, care se afla încă în sala de mese. Cu ea era o femeie

căruntă, arătoasă, de vreo patruzeci de ani, îmbrăcată într-o bluză rustică, pantaloni scurţi stacojii şi ciorapi bej, care puneau în valoare o pereche de picioare superbe.

— Mă ocup de tine imediat, a spus Bianca. Despre vinul acela spumos importat...

— Stai aşa, stai aşa! De ce-i îmbrăcată pentru sala de mese?

— Fiindcă acolo va lucra.

— Nicidecum. Mi-ai promis o fată, iar acum c-a venit, o pui să lucreze în partea *asta*.

— E nouă, n-are experienţă, nu poate lucra la bar fiindcă nu-i calificată.

— Ba poate! Apoi, către mine: Ia arată-mi că eşti calificată să lucrezi la bar! Crăcii, vreau să zic.

M-am întors să-i arăt picioarele, iar ea a continuat:

— Şi, după cum arată, *are* experienţă! Iar către mine: Nu-i aşa?

— Dacă vă referiţi la ce cred eu, am recunoscut, atunci răspunsul este da. Se întâmplă să fiu văduvă. De curând. Am un copil.

— Vezi, Bianca?

N-a fost prima dată şi n-avea să fie ultima când o vedeam luând o poziţie şi apoi răzgândindu-se sub presiune.

— Fie, poţi s-o preiei.

— Haide, mi-a spus femeia, conducându-mă înapoi la vestiar. Cum te cheamă?

— Joan. Joan Medford.

— Liz. Liz Baumgarten.

Nu mă puteam abţine să nu-mi placă Liz, şi nu

cred c-ar fi putut cineva, dar am întrebat dintr-odată:

— Când se închide barul de cocteiluri?

— La ora unu. De ce?

— Mă întreb cum o să ajung acasă. Restaurantul se închide la nouă, şi aş putea merge pe jos acasă la ora aia. Dar la unu noaptea…

— Nicio problemă. O să te duc eu, Joan. Am maşină.

Am ajuns la vestiar, iar Liz a închis uşa după ea. Mi-am dat jos fusta, şorţul şi bluza, iar ea mi-a adus acelaşi model de pantaloni scurţi pe care-i purta şi o bluză rustică. Apoi a deschis un dulap şi a scos un pachet de ciorapi.

— Sunt bej, e OK?

— Desigur. Mersi, Liz.

— La bar îţi îngheaţă picioarele la ora unu noaptea dacă-s goale. Dar, dacă vrei să accepţi o sugestie, ţinând cont de ce ai pe sub bluză, aş lăsa sutienul deoparte.

— Eşti sigură?

— Da. Ajută la bacşiş.

— Pentru mine, bacşişul e cel mai important.

— Aşa e pentru toată lumea, Joan. Să nu-ţi fie ruşine. După care mi-a explicat: În caz că te întrebai de ce-aş vrea concurenţă, când aveam totul numai pentru mine, ei bine, într-un bar să fii singură are şi un dezavantaj. Copleşită de muncă, am devenit mai înceată, iar într-un bar nu-ţi permiţi asta. Au să aştepte mâncarea, dar nu şi băuturile. Şi când încetinesc ritmul, fiindcă-s prea multe comenzi, îşi pierd răbdarea. Iar când se

întâmplă, nu lasă bacşiş. Ce vreau să zic e că, de la un punct, o mulţime de oameni nu ajută în niciun caz la bacşiş. E chiar pe dos, aş zice.

După ce mi-am pus ciorapii, şortul şi bluza, care mă strângea în două locuri în faţă, a adăugat:

— O să meargă. Eşti calificată.

— Nici tu n-o duci rău.

— Sunt OK pentru o babă – merge în mulţime.

Era mult mai mult decât atât. Cum arăta, de fapt? N-am ghicit niciodată ce vârstă avea, dar oricare ar fi fost, era suficientă să-i încărunţească complet tot părul, care era însă frumos, aproape argintiu şi pe care-l purta până la umeri, ondulat. Era de statură medie, cu trăsături uşor dure, trebuie să spun, însă teribil de atrăgătoare. Avea ochii albastru-deschis, înţelepţi fără a fi severi. Iar picioarele ei erau diferite de ale mele: unde ale mele erau rotunjite şi moi, ale ei aveau muşchii bine dezvoltaţi, dar cu linii fine şi un fel delicat de a păşi.

M-a condus din nou prin sala de mese, în vestibul şi apoi la bar, unde un bărbat solid, purtând o haină albă, lustruia pahare cu o cârpă şi le aranja în rânduri ordonate.

— Joan, Jake. Jake, Joan. Asta-i fata cea nouă, Jake. Ia-o uşor, n-a mai lucrat într-un bar.

Pe urmă s-a îndreptat spre bucătărie.

— Servus, Joan.

— Bună, Jake.

Am aflat că, în săptămâni alternative, trebuia să ajung la ora 16 în loc de 17, ca să-l ajut pe Jake şi să pregătesc localul, să pun Fritos în boluri şi să

aşez scaunele, după ce fuseseră ridicate pentru curăţenie. Curăţenia era în curs, făcută de un băiat cu un mop, aşa că am început cu cocteilurile.

— Mai întâi, pentru Old Fashioned. Ştii ce-i ăla?

— Te referi la felii de portocale şi cireşe?

— Da, exact. S-a uitat lung la mine, apoi a continuat: Şi pentru Martini?

— Învârt măslinele într-un bol şi înfig scobitori în ele.

— Pentru Gibson?

— Rondele de ceapă, fără scobitori.

— OK. Pentru Manhattan…

— Cireşe.

— Fără scobitori, dacă au codiţe. Dar uneori ne livrează soiul greşit, iar cele fără codiţe au nevoie de scobitori. Pentru Margarita…

— Sare? Pe o farfuriuţă? Şi o lămâie tăiată la capăt, ca să răsuceşti paharele în ea?

— Că tot vorbeam de lămâie…

— Spirale? Câte?

— Câte ies din trei lămâi. Le tai groase, le pui într-un bol, iar deasupra aşezi multe cuburi de gheaţă, ca să nu se lase. Urăsc spiralele lăsate. M-a privit de parcă eram un cal dansator, sau altă minune. Eşti sigură că n-ai mai…?

— Mama dădea petreceri, i-am explicat, iar tata pregătea băuturile. Eram ajutorul lui.

— Cristoase, ai un tată! Ar fi trebuit să ştiu. Păi, ce să zic, vezi de tot felul, nu?

Era genul de remarcă pe care aş fi putut-o interpreta greşit, dar el zâmbea, aşa că i-am zâmbit şi eu.

— Ce altceva?

— Fritos sunt gratis. Bolurile trebuie să fie mereu pline – îi fac pe clienţi să-şi dorească ceva de băut.

— Fiindcă-s sărate.

— Nu asta vreau să zic, şi nici tu. Sunt cu complimente de la Bianca, iar dacă ştii ce-i bine pentru tine, aşa gândeşti şi tu.

— Sunt speciale de la doamna Rossi.

— Să nu uiţi. Are un fix cu ele. A aruncat cârpa pe bar, şi-a dezlegat şorţul şi a venit lângă mine. Hai să-ţi arăt restul.

Mi-a arătat totalizatorul meu de buzunar, registrul de încasări şi carneţelul cu bileţele, şi mi-a explicat cum să ţin bileţelele în teancuri separate, iar când se cere o notă, să fac totalul, să-l prezint clientului, să-i trec banii în registru, să-i pun în casă şi să anunţ totalul notei, apoi să iau restul şi să i-l duc.

— Şi, pentru numele lui Dumnezeu, să nu greşeşti, a mormăit el privindu-mă în ochi. Bianca permite unele lucruri, cum ar fi că-ţi bate vântul pe sub bluză, dar la altele, cum sunt unghiile curate sau banii, e o scorpie. Dacă faci o greşeală, tu o plăteşti.

N-o să fac nicio greşeală.

*

Tocmai terminasem de aşezat scaunele şi puneam Fritos în boluri, când a apărut din nou Liz, din bucătărie.

— Hai să ne împărţim sectoarele acum, a spus ea. Ce-ai zice să le împărţim fix la mijloc şi să le alternăm: într-o săptămână iau partea dincoace, dinspre uşă, iar tu pe cea dinspre toaleta bărbaţilor, şi săptămâna următoare schimbăm. E bine?

— E OK. Dar săptămâna asta iei tu partea dinspre uşă, ca să-i poţi întâmpina când sosesc – pentru mine toţi clienţii sunt străini.

— Sigur, a spus ea. Apoi a continuat: Trebuie să fug. Iată-l pe domnul Four-Bits, întotdeauna primul client. Ai crede, după cum suceşte două monezi de douăzeci şi cinci de cenţi, că-s din argint solid, de la tiparniţa din Philadelphia.

M-am uitat cum doamna Rossi conducea un client înăuntru, un bărbat de vârstă mijlocie, care arăta important, cu pantaloni de gabardină şi un tricou sport. Liz a făcut un semn, iar doamna Rossi l-a rugat să se aşeze în partea ei. Dar, văzându-mă, el s-a oprit, s-a uitat lung şi a spus ceva. Bianca a părut surprinsă şi l-a adus în partea mea.

A fost prima mea întâlnire cu Earl K. White şi am fost la fel de surprinsă ca Liz.

Capitolul 4

Era un bărbat înalt, cam palid şi cu siguranţă părea important. M-am îndreptat spre el, i-am înmânat o listă de băuturi – evident, cu partea de cocteiluri în sus, şi am întrebat:

— Pot să vă ofer ceva, domnule?

A cerut un gin tonic cu gheaţă, fără să se uite

măcar în meniu, iar când m-am întors la bar, Jake deschidea deja sticla şi o aşeza lângă un pahar înalt cu un cub de gheaţă înăuntru.

— Ţine bine tava, tot timpul, a spus el, şi ai grijă la centrul de plută. E făcut ca să împiedice lucrurile să alunece, dar poate face figuri, dacă nu eşti obişnuită cu el.

M-am întors la masă, am aşezat sticla şi am turnat, apoi am dus-o înapoi şi am aruncat-o într-o ladă de sub bar. Pe urmă am trecut pe lângă domnul Four-Bits şi mi-am luat locul de lângă toaleta bărbaţilor, însă s-a întors şi mi-a făcut semn să mă duc la el.

— Eşti nouă aici? m-a întrebat.

— Da, domnule… E prima mea seară. Dacă vreţi să ştiţi, sunteţi primul meu client.

— Cum te cheamă?

— Doamna Medford.

În sfârşit, după ce mă abţinusem toată ziua, mi-a scăpat, dar m-am corectat imediat:

— Joan.

— Te-ai dat de gol.

— V-am spus doar că e prima mea seară.

— N-aş putea spune că ştiu multe chelneriţe pe care să le numesc „doamnă”. Sună a prezentare pentru o *lady*.

— Sper că sunt o lady.

— Poate. Nu orice chelneriţă este.

A spus asta uitându-se în direcţia lui Liz. Nu-mi imaginam ce i s-ar putea părea necaracteristic unei lady la ea, şi nu la mine, doar dacă n-o fi fost faptul că-i spusesem „domnule”. În fond, purtam

aceeaşi uniformă, cu acelaşi număr de nasturi descheiaţi la bluză şi cu aceeaşi lipsă de material pe dedesubt.

— Cele pe care le cunosc eu sunt, am spus. Şi cred că majoritatea sunt. Să fii chelneriţă şi să fii o lady, nu este o incompatibilitate.

— Ăsta-i un cuvânt mare pentru o chelneriţă.

— Mă scuzaţi, domnule, dacă preferaţi cuvintele mai mici, atunci o persoană poate fi şi una, şi alta.

— Atunci, cum vrei să-ţi spun?

— Cum doriţi, domnule.

— Doamna Medford?

— Recunosc că sună cam prostesc, într-un bar.

— De acord. Aş prefera să-ţi spun Joan.

— Vă rog.

Amândoi eram uşor jenaţi, iar privirile ni s-au întâlnit. A lui a rătăcit în jos, spre picioarele mele, apoi s-a reunit cu a mea. Am ştiut că, în ciuda micii noastre altercaţii, sau poate datorită ei, era atras de mine. Am aşteptat, şi apoi, într-un mod uşor personal, l-am întrebat:

— Cum doriţi să vă *spun?*

A aşteptat, iar buzele i-au zvâcnit într-un surâs. Apoi a spus:

— Sunt Earl K. White al Treilea.

A rostit cuvintele de parcă trebuia să ştiu cine era Earl K. White al Treilea, sau poate să fiu extrem de surprinsă, însă nu auzisem în viaţa mea de el. Oricum, fiindcă mi-ar fi displăcut să dezamăgesc un om destul de înstărit încât să existe trei ca el, mi-am acordat vocea să pară foarte impresionată:

— Da? Serios?

— Da. Acum ştii.

— Domnule White, mă simt onorată.

— Doamnă Medford – Joan, la fel şi eu.

Apoi, după ce m-a mai măsurat o dată, insistând asupra picioarelor, a adăugat:

— Dacă îmi permiţi, Joan, pot spune că bărbatul tău e un om norocos.

Am ştiut că era de fapt o întrebare, şi am aşteptat o clipă, înainte să răspund.

— Domnule White, i-am spus, nu am bărbat. Am rămas văduvă de curând, din păcate. Dar am un copil pe care trebuie să-l întreţin, un băieţel de trei ani, şi de aceea am acceptat această slujbă şi mi-am făcut apariţia în costumul ăsta exotic. Trebuie să spun că am solicitat o slujbă la restaurant, însă mi s-a spus că se doreşte prezenţa mea aici, fiindcă sunt mai calificată, din câte se pare. Nu prea cunosc motivul acestui transfer – decât dacă s-a crezut că arăt bine în uniformă. Sau costum. Sau în lipsa lui – oricare dintre variante.

— Oricare ar fi, ţi se potriveşte. Joan, îmi dau seama c-ai trecut prin multe. Pot să-mi exprim condoleanţele? Cu întârziere, dar sincer. Am trecut prin ceva asemănător. Şi eu sunt văduv: soţia mea a murit cu câţiva ani în urmă.

— Da? Atunci, condoleanţele mele.

— Mulţumesc, Joan. Mulţumesc frumos.

Într-un fel rigid şi stângaci, reuşiserăm s-o spunem: amândoi eram fără obligaţii. Apoi, vrând parcă să treacă la subiecte banale, a spus:

— Ce vreme frumoasă!

Cândva, mama mi-a spus: „Ţi se va spune să nu vorbeşti despre vreme, Joan. Dar tu să vorbeşti întotdeauna despre vreme. E singurul lucru pe care-l are toată lumea în comun, şi adesea singurul despre care se poate discuta. Conversaţia nu e mereu uşoară – aşa că vorbeşte despre ce *poţi* vorbi”.

— Chiar este, am răspuns. Am auzit undeva că se vorbeşte mai frecvent despre vremea pe care o avem în iunie decât despre oricare altă lună. Într-o zi ca asta, se vede motivul.

— Fascinant, Joan. O să caut în Bartlett.

Habar n-aveam cine sau ce era Bartlett, deşi am aflat ziua următoare. Am tot vorbit despre cum o zi frumoasă face diferenţa. Brusc, a cerut nota, iar eu am mers la bar şi i-am scris-o. Când i-am adus-o, a scos o bancnotă de cinci dolari şi a pus-o jos, iar când m-am întins după ea mi-a acoperit mâna şi a dat-o deoparte. Apoi a luat bancnota de cinci, a pus-o înapoi în portofel şi a scos una de douăzeci în loc. Am luat-o la bar, am trecut optzeci şi cinci de cenţi în registru şi i-am dus restul, trei bancnote de cinci, patru de unu şi cincisprezece cenţi în monede. Apoi, amintindu-mi de cei patru dolari, am pus o bancnotă de unu înapoi şi am luat patru monede de douăzeci şi cinci. Am pus bancnotele de cinci şi de unu şi mărunţişul pe o tăviţă din cositor şi m-am întors cu ele la masă. Mărturisesc că mă gândeam să devin intimă în mod intenţionat, şi să refuz cele două monede pe care mi le-ar fi dat. „Vă rog, domnule White, nu de la *dumneavoastră*”. Pentru că, trebuie s-o spun, un

văduv bogat care mă plăcea nu putea fi tratat ca un client. „Vă consider prieten”, urma să-mi permit să mă bâlbâi – însă mi-a tăiat-o scurt. Când am pus jos restul, l-a refuzat, el fiind deja în picioare.

— Suntem chit, Joan. Mersi pentru compania foarte plăcută. Cred că mă voi întoarce mâine şi abia aştept să te revăd.

Nu m-am putut convinge să dau înapoi 19, 15 dolari, fiindcă aveam nevoie disperată de ei.

A plecat, şi am remarcat pentru prima dată un bărbat în uniformă de şofer care-l aştepta în vestibul. Am ştiut că dădusem o lovitură care putea fi importantă, dar ce mi-a rămas în minte a fost că mi-aş fi dorit să-l plac mai mult.

Capitolul 5

Dacă Jake m-a văzut îndesând bancnotele în buzunarul pe care-l găsisem la pantalonii scurţi, n-a arătat-o, însă Liz m-a observat şi s-a uitat la mine cu ochii mijiţi, iar eu m-am întrebat vag ce semnificaţie o fi având privirea ei. Oricum, vremea întrebărilor trecuse, fiindcă locul s-a umplut dintr-odată şi n-a mai fost timp pentru nimic decât pentru băuturi. Fireşte, unii dintre clienţi, în loc să se îndrepte spre sala de mese, au hotărât să mănânce pe loc, iar eu a trebuit să-i servesc. Pentru asta a fost nevoie să-l cunosc pe bucătarul-şef, un lituanian cu pieptul cât un butoi, pe nume Bergovizi, pe care toţi îl strigau domnul Bergie, ca să-mi explice cum mergeau lucrurile cu bucătăria, şi mai ales cum „să-l strig”, după cum s-a

exprimat. Trebuia să fie într-un anumit fel, mai ales pentru lucruri precum sosurile – dacă dorea sosul separat – ca în cazul sosului *meunière* la peşte – trebuia să spun „îmbarcă-l” nu „serveşte sosul separat”, sau ceva la fel de complicat. Sau, dacă nu se dorea sos, trebuia să spun: „Lasă sosul”. Ştiam că există un motiv pentru aceste proceduri şi m-am străduit să ţin totul minte, dar era o corvoadă şi, în curând, după toate prin câte trecusem în acea zi, am început să greşesc. Jake a observat şi mi-a şoptit:

— Ia-o uşurel, Joan. Nu-i nicio grabă – lasă-i să roadă Fritos.

Asta m-a făcut să râd, şi m-a ajutat, şi m-a ajutat şi mai mult când Liz m-a bătut pe umăr şi mi-a spus:

— O să ai o pauză pe la opt şi o să mergi să iei şi tu cina – domnul Bergie îţi va pregăti ceva. Totuşi, continuau să vină, iar doamna Rossi îi tot conducea înăuntru, servindu-şi singură de şef de sală. Pe la opt şi jumătate s-a mai calmat atmosfera, iar Liz mi-a spus să merg să mănânc, ceea ce am şi făcut, aşezându-mă la o masă pliabilă, între aragazul cu şase ochiuri şi uşa cămării, proptită să stea deschisă. A fost prima masă adevărată pe care am luat-o de multe luni. Domnul Bergie mi-a tăiat o felie groasă de friptură de vită, alături de un cartof copt, urmate de o porţie de îngheţată de vanilie, pe care mi-am luat-o din congelator, şi de cafea. M-au făcut să mă simt mai bine, mai ales cafeaua, şi să fiu în stare să rezist restul serii.

M-am descurcat binişor până chiar înainte de ora închiderii, când un bărbat însoţit de şase inşi a început să trăncănească despre petrol, ilustrând totul cu gesturi şi reuşind să şteargă masa de toate paharele de pe ea, care au ajuns pe podea. Mi-a venit să urlu şi nu ştiam cum să fac să strâng toată mizeria. Dar Jake a adus prosoape şi Liz s-a aşezat în genunchi şi a început să şteargă înainte să mă apuc eu. M-am aşezat şi eu în genunchi, fără să mai fiu necăjită. Când omul şi-a achitat nota, care, cu băuturi şi mâncare pentru şase persoane, s-a ridicat la vreo cincizeci de dolari, a lăsat cincisprezece dolari bacşiş, pe care i-am împărţit cu Liz şi cu Jake, simţindu-mă prietenoasă şi îndatoritoare. După ce am curăţat totul, doamna Rossi a încuiat uşa din faţă, a adunat registrele şi a numărat banii. Pentru mine a fost totul în regulă, şi fără să-mi dau seama eram în maşina lui Liz, iar ea intrase deja în marşarier şi ieşea afară din parcare. Purtam încă uniforma, fiindcă-mi sugerase s-o iau acasă, „ca să te îmbraci acolo şi să sari peste partea cu vestiarul”.

*

Eram la jumătatea drumului spre casă, iar Liz nu spusese prea multe. Dar a început să vorbească dintr-odată.

— Joanie, a început, s-a întâmplat ceva în seara asta, ceva ce m-a făcut să mă întreb. Ştii, aş vrea să înţeleg cum vezi tu lucrurile.

— Liz, mai pe şleau. Ce s-a întâmplat astă-

seară? Despre ce vorbeşti?

— Despre domnul Four-Bits. Nu-i treaba unei fete ce bacşişuri primeşte alta, iar fetele nu spun cât primesc, nici măcar celorlalte. Dar s-a întâmplat să văd cât ţi-a dat: o sumă mult mai mare decât am primit eu vreodată. OK, ai mai puţin de jumătate din vârsta lui şi eşti frumuşică foc, iar el are dreptul să-i placă ce vede. Însă am observat că i-ai luat.

— Şi? Tu nu i-ai fi luat?

— Glumeşti?

— Păi i-ai fi luat, nu?

— Treaba e că tu i-ai luat. Şi, fireşte, m-am întrebat de ce. Adică, eu aşa gândesc. Ca să ajung unde vreau: Joan, eşti deschisă la minte? Când plusează şi-ţi propune ceva, n-o să-l pocneşti?

— N-am ajuns atât de departe.

S-a oprit şi a continuat să conducă, însă a reînceput.

— La ce mă refer, Joanie: mi se fac şi mie propuneri, din când în când. Şi pe unele nu le refuz. Fac cincizeci de dolari. Aşa că uite, deseori, tipul căruia îi place cum arăt are un amic, şi vrea să ştie dacă am şi eu o amică, o fată cu care să facem patru. Ce zici, Joanie? După comentariul pe care l-am prins astă-seară, ai stârnit ceva interes, aşadar, subiectul va apărea. Deci, spune direct – ce le spun ălora care întreabă? Am sau nu o amică? Sau, altfel spus, ar fi o treabă drăguţă dacă o primeşti şi te atrage?

— M-ai luat prin surprindere. Nu m-am mai gândit la… Chiar faci asta? Laşi omul să te scoată

în oraş şi…

— Când apare ocazia, Joanie, şi dacă nu mă supără înfăţişarea lui.

— Dar nu intri niciodată în încurcătură?

— Dacă te referi la ce cred eu, a spus ea, întorcându-mi vorbele, orice fată poate, fie că-s bani la mijloc sau nu. Trebuie doar să ştii unde să ai grijă de asta, dacă se întâmplă.

M-am gândit la mine, cu trei ani în urmă, şi la ignoranţa mea în asemenea privinţe. Trecusem prin multe de atunci, şi nu toate bune, dar eram încă naivă pe alocuri.

— Se poate rezolva aici?

— Aici? Nu, evident. Dar în New York, dacă ştii ce doctor să suni, iar eu ştiu. Dar dacă ai grijă, nu se va întâmpla. Eu am păţit-o o singură dată.

— Eu… Nu ştiu ce să-ţi spun.

— Nicio grijă, ai timp. Doar gândeşte-te, Joan.

Şi apoi, după vreo trei secunde:

— OK, te-ai gândit, ce zici, deci? Da sau nu? Ai vrea să mergi la aşa o întâlnire sau nu?

Oprise deja în faţa casei mele şi se uita la mine. Iar eu o priveam, cu un sentiment de drag amestecat cu o milă grozavă, că se putuse gândi la una ca asta, şi întrebându-mă de ce. La bar trebuie s-o fi dus binişor, aşa cum o duceam şi eu, deocamdată, şi era cu siguranţă suficient de atrăgătoare ca să aibă un bărbat al ei, fără să se vadă cu străini după apropouri făcute într-un bar de bărbaţi pe care abia dacă-i cunoştea. Şi dintr-odată m-am gândit să-i spun cum stăteau lucrurile cu mine şi de ce nu puteam spune da, „cel puţin

nu acum”. Aşa că am început:

— Liz, n-aş putea. Abia ce mi-am îngropat bărbatul azi. Sunt Joan Medford, fata care a apărut în ziare toată săptămâna, care şi-a dat afară soţul şi…

N-am apucat să continui.

— Ah! Ah! Ah! Cel care a murit în accidentul de maşină? Şi s-a spus că soţia lui a… ah!

A fost caldă, tandră, minunată, luându-mi mâna în ale ei şi sărutând-o, bătându-mă pe genunchi, făcând întocmai lucrurile pe care mi le doream.

— Am citit despre asta, a spus. Nu trebuie să continui – *tu eşti femeia aceea*? Şi ai venit azi şi *ai lucrat*?

— Liz, trebuia. Aveam nevoie de bani, şi repede.

— Ai primit ceva bani, Joanie. Sunt mândră de tine.

— Am încercat să fac ce mi-ai zis.

— Te-ai descurcat de minune. Joanie, te-ar ajuta dacă aş veni cu tine? Dacă te-aş duce la culcare? Să-ţi fac un ceai, poate? Sau… ai ceva scotch în casă?

— Eu nu beau, Liz.

— Nici eu. Am slăbiciuni, dar nu şi băutura.

— Lasă-mă doar să stau aici un minut.

— Stai şi toată noaptea, dacă vrei.

*

M-a sărutat înainte să ies din maşină şi a

aşteptat până am descuiat uşa din faţă, înainte să plece. Am intrat şi am aprins o lumânare, fiindcă, fireşte, nu aveam curent, şi am început să-mi număr banii. Dar apoi am izbucnit în lacrimi, lovită de un acces de plâns, însă nu de supărare, ci de fericire. Poate nu avea sens, însă într-un fel avea, fiindcă de la sentimentul de înec, de lipsă de idei – decât, poate, să primesc de lucru la tuns peluzele – dintr-odată aveam o slujbă, prieteni şi bani, bani gheaţă, care-mi înfundau buzunarul reiat al tâmpeniilor ălora de pantaloni scurţi pe care trebuia să-i port. Am îngenuncheat la lumina lumânărilor, complet singură lângă pat, şi am numărat banii pe care-i adusesem acasă. Cu bacşişul de 19, 15 dolari de la domnul White, cu partea mea de cinci dolari din ultimul bacşiş, de la bărbatul care spărsese paharele, şi cu celelalte bacşişuri, aveam şaizeci şi unu de dolari – o sumă incredibilă. În plus, aveam perspectiva să fac alţii mâine, şi poimâine, şi în oricâte alte zile doream. Părea prea frumos să fie adevărat.

Am încercat să mă gândesc la Ron, la ce simţisem pentru el cândva, când îl întâlnisem prima dată, iar el era atât de fermecător, şi bănuiesc că am reuşit să-mi amintesc unele lucruri demne de înmormântarea cuiva, doar că lacrimile de bucurie continuau să curgă. În cele din urmă, am pus banii sub pernă, mi-am scos pantalonii şi bluza, m-am strecurat în pat dezbrăcată şi am adormit.

Capitolul 6

În dimineaţa următoare m-am trezit, mi-am pregătit cafeaua pe spirtieră, cum mă învăţasem de când tăiaseră gazul, şi m-am îmbrăcat cu pantaloni şi o bluză. Apoi m-am aşezat la măsuţa de toaletă şi am scris trei cecuri, unul pentru compania de gaz, unul pentru electricitate şi unul pentru telefon. Am pus două dintre ele într-un sertar, pentru că nu-mi ajungeau banii. Dar pe cel pentru compania telefonică l-am pus în geantă şi am ieşit. Am mers la bancă, mi-am păstrat zece dolari şi i-am depus pe ceilalţi, mai bine de cincizeci. Apoi am urcat dealul la compania de telefonie, care avea birouri lângă bancă. M-au trimis la domnul Wilson, la etajul al doilea. I-am înmânat cecul, vârât în ultima înştiinţare pe care o primisem – a treia – şi l-am întrebat:

— Domnule Wilson, cât de repede poate fi repus în funcţiune telefonul?

— O secundă, să verific.

A părăsit încăperea, dar s-a întors repede. S-a aşezat şi a împins telefonul în direcţia mea.

— Vă rog să vă formaţi numărul, a spus.

— Domnule Wilson, nu am telefon. Poate ar fi trebuit să precizez că s-a întâmplat acum ceva vreme, când nu mi-am plătit facturile şi…

— Încercaţi oricum.

Mi-am format numărul.

— Ah! am exclamat. Sună!

— Mă gândeam eu.

A râs, iar eu am închis, ca să pot bate din

palme, deşi mi-a plăcut să aud cum sună. El m-a bătut pe braţ şi m-am simţit din nou fericită. Apoi am coborât dealul, am traversat strada şi, jumătate de stradă mai sus, am intrat într-un restaurant micuţ aflat în mijlocul unei parcări mari şi am comandat micul dejun – unul adevărat, cu suc de portocale, ouă prăjite pe o parte şi o felie de şuncă, pâine prăjită cu unt şi cafea. Nu era recomandat pentru siluetă, însă pentru suflet, când n-ai mai mâncat aşa – cel puţin la micul dejun – de atât de multă vreme, încât nu-ţi mai aminteşti ultima dată, e minunat. Nu m-am grăbit şi am mestecat pe îndelete fiecare îmbucătură. Când mi-a adus nota, fata m-a întrebat:

— Nu te-am văzut cumva aseară la Garden? Nu ne-ai adus băuturile? Mie şi prietenului meu?

— Aşa e, îmi amintesc. Aveai o rochie albastră.

— A fost prima seară în care am ieşit, după o vreme.

— Ai fost mulţumită de servire?

— Cam prea bună, aş zice, mai ales din perspectiva amicului. Nu-i tocmai iubitul meu, înţelegi, dar fiindcă m-a invitat în oraş, mi-ar fi prins bine să se holbeze mai puţin. Nu că ar fi fost vina *ta*.

— Îmi pare rău. N-am observat.

— Ei bine, el sigur a făcut-o. I-ai plăcut.

— Să ştii că ne obligă să purtăm chestiile alea.

— Îmi închipui că ajută la bacşiş, cel puţin de la bărbaţi.

— Aşa se pare.

A privit în jos spre propriul bust şi a clătinat din

cap.

— Iar eu lucrez aici. Dacă aş avea ce ai tu…

I-am lăsat un dolar bacşiş. Nu era vina ei că nu putea umple o bluză aşa cum puteam eu şi Liz.

*

Când m-am întors acasă, am căutat-o pe Elizabeth Baumgarten în cartea de telefon şi i-am format numărul. Când a răspuns, am zis:

— Liz, sunt Joan. Mi-au repus în funcţiune telefonul şi, ca să sărbătoresc, te-am sunat pe tine prima oară.

A luat-o în serios şi a făcut câteva poante, apoi mi-a spus că urma să treacă pe la trei şi jumătate ca să mă ducă la lucru. I-am zis:

— Hai pe la trei, ca să ne putem învârti un pic.

Mi-a spus că aşa va face. Apoi am setat alarma şi m-am întins să-mi fac siesta, ca să diger micul dejun. M-am trezit un pic după două, m-am îmbrăcat cu ciorapi bronz-deschis, pantalonii scurţi, nişte balerini confortabili şi o bluză rustică de-a mea, fiindcă cealaltă nu mai era curată şi avea nevoie de-o clătire. Tocmai o atârnam pe bara duşului când s-a auzit soneria, urmată de o bătaie în uşă, iar eu am ţopăit pe hol să răspund. Dar nu era Liz, ci Ethel. A făcut ochii mari la costumul meu.

— Ah, am zis. Bună, Ethel.

— Am venit să iau lucrurile lui Tad, mi-a spus.

— Păi hai înăuntru, de ce nu vii? Fii sociabilă.

— Asta dacă *are* lucruri.

Nu mi-a plăcut ironia, dar m-am purtat în continuare prietenos şi m-am făcut că nu observ.

— Fireşte că are lucruri, am asigurat-o, chemând-o înăuntru.

— Spun asta doar fiindcă nu pari să ai prea multe, aşa cum am observat când am ajuns aici duminică. A fost un şoc.

— Aşa ai spus şi atunci.

A continuat să vorbească, fără să se obosească să mă privească în ochi, în timp ce trecea pe lângă mine şi intra în living.

— Nici măcar electricitate, Joan! Nu ştiu cum ai putut trăi în felul ăsta, cum ai putut creşte un copil aşa!

Înainte s-o urmez am aruncat o privire spre maşina ei, pe care o parcase pe alee, ca să mă asigur că Tad nu era înăuntru, lăsat să se prăjească la soare. Nu era, aşa că am intrat în living. Se aşezase deja, dar s-a holbat din nou la hainele mele, în special la pantalonii scurţi.

— Văd că mi-ai remarcat uniforma, am spus. Mi-am luat o slujbă. Lucrez într-un bar de cocteiluri, la Garden of Roses, în capătul străzii.

— Joan! Nu ţi-e ruşine?

— Că lucrez ca să mă întreţin?

— Te poţi întreţine şi fără să te îmbraci ca o... stricată!

— Găseşte-mi slujba şi mă prezint. Între timp, câştig bani frumoşi şi tot ce fac pentru asta e să aduc oamenilor băuturi şi ceva de mâncare, asezonate cu un zâmbet.

— E ca şi cum n-ai purta decât zâmbetul ăla.

— Cu cât le place mai mult ce văd, Ethel, cu atât mai mare e bacşişul, şi acesta e scopul final. Aşa şi trebuie, când ai un băieţel şi trebuie să-i plăteşti întreţinerea.

— Nu trebuie să plăteşti nimic, ţi-am mai spus.

— Ba da, Ethel, trebuie. Nu-ţi pot rămâne îndatorată.

S-a mai holbat un pic, apoi a izbucnit:

— Joan, n-ai niciun pic de orgoliu? Dacă nu de dragul tău, te-ai putea gândi la Tad!

— Adică să-i fiu o mamă potrivită?

— Da! Exact la asta mă refer!

— Şi nu eşti singura, Ethel. Dacă-ţi vine să crezi, o femeie a sunat la poliţie, a discutat cu cei care s-au ocupat de cazul lui Ron şi a încercat să-i facă să ia atitudine, să mă declare o mamă incapabilă. Îţi poţi închipui? Femeia asta a pomenit chiar şi de Joe Pennington – ştii tu, băiatul ăla despre care ai răspândit tu zvonuri, cum că mi-ar fi fost mai mult decât o cunoştinţă. Cine crezi c-ar fi în stare să facă aşa ceva?

N-a răspuns, iar eu am stat acolo, bătând din picior. Apoi soneria s-a auzit iar, şi când am deschis uşa, Liz se afla în faţa ei. A intrat şi am făcut prezentările:

— Ethel, domnişoara Baumgarten, buna mea prietenă. Liz, cumnata mea, doamna Lucas.

Liz a dat din mână, iar când Ethel i-a făcut semn din cap, şi-a aruncat haina de primăvară şi a rămas în uniforma de la bar, care era la fel cu a mea, mai puţin bluza. Văzând expresia lui Ethel, a spus:

— Dacă te sperie un pic hainele, doamnă Lucas, să ştii că-s în regulă. Lucrăm la o rafinărie de gin, Joanie şi cu mine. Servim băuturi într-un bar de cocteiluri, iar găştii noastre îi cam plac picioarele. N-ar trebui, dar asta este. Ale mele nu-s grozave ca ale lui Joanie, dar merg pentru o babă. Cel puţin aşa mi s-a zis.

— Sunt… excepţionale, a spus Ethel.

— Merg după lucrurile lui Tad, am spus eu, apoi putem bea o cafea.

M-am întors în bucătărie, am pornit spirtiera şi am mers în cămăruţa pe care o foloseam pentru copil, de unde am luat lucrurile lui Tad din sertarul şifonierului. Majoritatea erau curate, dar într-un colţ se aflau hainele pe care le purtase când murise Ron, iar pe acelea le aveam în mână când le-am luat pe cele curate şi le-am pus într-o plasă de cumpărături, ducându-le înapoi în living. I-am dat plasa lui Ethel, le-am fluturat pe celelalte şi am spus:

— Astea nu sunt curate. O să le spăl şi ţi le aduc duminică, dacă-s invitată să-mi vizitez băiatul.

— Le spăl eu, a spus Ethel, întinzându-se după ele.

— Nu, fireşte c-o s-o fac eu.

— Le spăl eu! a scrâşnit ea şi mi le-a luat. Şi medicamentele pentru durere?

— S-au terminat, am zis. După două săptămâni.

— Dar Ron a spus că doctorul v-a dat pentru o lună!

— Poate c-or fi fost pentru o lună, am răspuns, dacă Ron n-ar fi complicat lucrurile tot trăgându-l pe Tad de braţ, sau plesnindu-l când se enerva.

— Şi n-ai mai cumpărat?

— Cu ce bani?

Liz se instalase deja pe canapea şi se uita la piciorul rupt.

— Nu pricep, a zis ea. Nu-i de la greutate, Joan, e ca şi cum a fost tras, taman aşa, fiindcă toate cepurile sunt aici şi nimic nu-i tocmai rupt. Singura dată când am mai văzut aşa ceva a fost la bar, când un tip beat s-a rostogolit într-o seară şi s-a prins de un picior de masă.

— Păi lucruri din astea se întâmplă, am comentat.

Fireşte că Ethel nu a spus nimic, şi fireşte că Liz se aflase atât de aproape de explicaţia corectă, care-l implica pe fratele lui Ethel, pe soţul meu, că nu era deloc amuzant.

— Mă duc să văd ce face cafeaua, am spus, şi m-am întors în bucătărie.

Am pregătit cafeaua, am pus-o în cafetieră, am pus cuburi de zahăr într-un bol şi am deschis ultima cutie de lapte condensat. Dar, când m-am întors în living cu ea, Ethel se pregătea deja să plece, şi aşa a şi făcut, strângându-mi mâna şi înclinându-se cu răceală spre Liz, care se afla încă în faţa canapelei, stând ca o croitoreasă pe podea. După ce Ethel a plecat, a spus:

— O să-mi aduc trusa de scule şi o să repar canapeaua – n-o să fie deloc greu, doar treabă de lipit şi de ţinut strâns douăzeci şi patru de ore. Am

clei, menghină şi manual de instrucţiuni. Trusa a fost cadou de la iubitul meu, cel stabil, adică, cel care vine duminica şi plăteşte chiria, într-un fel. De obicei, cel puţin. Şi dacă te gândeşti că-i curios cum de mi-a dat aşa o trusă, chiar e – însă partea cu adevărat amuzantă e că mi-ar dărui orice, aşa că-s recunoscătoare pentru lucrurile mărunte.

A văzut că mă pregăteam să spun ceva şi m-a întrerupt înainte să reuşesc:

— Iar dacă ţi se pare bizar că am un iubit permanent, cu toate că ţi-am zis că mai ies cu alţi bărbaţi, pe care i-am agăţat la bar, ei bine – şi mie mi se pare. Nu pretind c-aş înţelege, dar o fac în continuare, şi n-o să susţin că-i doar pentru banii în plus.

— Dar ce-ar mai fi?

— Faptul că întreabă, presupun, a răspuns ea. Uneori sunt atât de dornici. Alungă blestemul firelor cărunte. Ştii ce vreau să zic, Joanie? Ajungem la o vârstă când avem nevoie de asigurări.

Am aşezat serviciul de cafea pe masă.

— La orice vârstă, Liz.

— Posibil.

Şi-a turnat o ceaşcă, lucru care m-a bucurat, pentru că nu-mi plăcea să risipesc laptele.

— Joanie, îmi explici ceva, te rog?

— Dacă pot, da. Ce?

— E despre cumnata ta.

— Nu-i foarte prietenoasă, Liz. Dă vina pe mine pentru ce i s-a întâmplat fratelui ei – soţului meu, Ron. Şi mai e şi fiul meu. Are grijă de el în perioada

asta, aparent pentru a mă ajuta, dar ce i-ar plăcea de fapt ar fi să-l ţină pentru ea.

Liz a încuviinţat, de parcă tocmai îi confirmasem o bănuială.

— Nu s-a gândit că o văd, dar am văzut-o cu coada ochiului. Grămada aia de haine murdare, cele pe care voiai să le speli şi ţi le-a smuls din mână – şi-a îngropat faţa şi nasul în ele şi le-a mirosit. Joan, jur că asta a făcut! Nu mi s-a părut! Mirosea hainele băieţelului tău, şi nu erau curate, ci murdare!

— Nu mă surprinde.

— Păi ce-ar face-o să se poarte aşa?

— E obsedată de el, Liz. A fost dintotdeauna, însă lucrurile s-au intensificat după moartea lui Ron. Ascultă la mine, încearcă să mi-l fure.

I-am explicat despre operaţia lui Ethel, despre histerectomie – asta presupuneam că fusese, şi s-a gândit o vreme la asta. Apoi a spus:

— Şi tu vrei, Joan? Vrei să-l dai? Aşa vrei să fie?

— Bineînţeles că nu!

— Atunci ai o problemă.

— Ştiu asta, dar acum nu prea am ce mişcare să fac ca să împiedic ceva.

— De ce ai lăsat-o să-l îngrijească de la bun început?

— Mi-a impus-o, am spus. A specificat destul de clar că fie acceptam de bunăvoie, fie chema autorităţile şi-i lăsa să mi-l ia definitiv, arătându-le cât de prost o duceam. Nu avea importanţă că Ron era cel vinovat de starea lucrurilor. Le-ar fi arătat că nu aveam gaz, electricitate, bani în bancă, că

nu aveam venit şi nicio şansă să am cândva…

— Ei bine, s-a înşelat.

— Asta aşa e, am spus, dar acum, că muncesc, nu l-aş putea lua înapoi pe Tad nici dacă Ethel mi l-ar da. Nu câtă vreme muncesc opt-nouă ore pe zi, şase zile din şapte, iar el e încă atât de mic. Are nevoie de îngrijire şi de atenţie, iar eu nu pot fi prezentă – *trebuie* să-l las la ea, fie că-mi place sau nu.

— A luat-o aiurea, Joanie.

— De parcă nu ştiu!

*

Liz a mai băut o ceaşcă în timp ce eu o terminam pe prima, iar după ce am spălat vasele mi-a spus c-ar trebui să pornim, „ca să ajungi acolo până la patru, fiindcă Jake e foarte tipicar cu aranjamentele”.

— OK, dar mai întâi am ceva de făcut.

Ce aveam de făcut era să-l caut pe Earl K. White al Treilea în cartea de telefoane. Asta am şi făcut, iar el era trecut acolo, sau cel puţin domiciliul său era, pe una dintre străzile College High Estates, partea dichisită din University Park – însă nu avea număr de telefon. Am căutat în Pagini Aurii, unde l-am şi găsit, tipărit cu caractere aldine, cu „Asig. Investiţii” în coadă. Nu prea ştiam ce înseamnă asta, dar m-am uitat sub antetul respectiv şi, ce să vezi, am găsit un anunţ mare care arăta cam aşa:

Earl K. White al Treilea
Asigurări de investiţii
Succesor al lui Earl K. White Jr.
şi Earl K. White –
Trei generaţii de administraţie financiară
Din 1913
MEMBRU, BURSA NEW YORK

Era suficient de explicit. Cel puţin acum ştiam cine era Earl K. White al Treilea. Am regăsit-o pe Liz şi i-am spus:

— Bun, să nu-l facem pe Jake să aştepte.

Capitolul 7

Domnul White a sosit la 17 fix, iar doamna Rossi – sau Bianca, aşa cum îmi spusese să-i zic – l-a adus direct în partea mea, oferindu-i aceeaşi masă pe care o primise cu o zi în urmă. A comandat un gin tonic, la fel ca înainte, şi fireşte că Jake deschisese deja sticla şi turna din ea când m-am întors la bar. Am dus-o la masă, am servit băutura şi m-am postat lângă toaleta bărbaţilor, totul în doar câteva secunde. Însă m-a chemat lângă el, spunând:

— Dacă ţi-ai da silinţa, ai putea fi mai sociabilă, Joan.

— Vin când sunt chemată, am răspuns.

Dar am râs amândoi, fiindcă ştiam că era un joc.

— M-am gândit la tine, m-a anunţat. Toată noaptea.

— E posibil să mă fi gândit şi eu la dumneata.

— De cât timp eşti văduvă, Joan?

— De patru zile.

— De patru… Cum ai spus?

— Zile. De sâmbătă seara târziu. De fapt, de duminică dimineaţa.

M-a privit lung, iar eu m-am gândit c-ar fi mai bine să-i mai spun câte ceva, cel puţin suficient cât să evit să transform totul într-un mister, fiindcă nu simţeam nevoia. Am continuat:

— Sunt acea Joan Medford despre care probabil ai citit în ziare, care şi-a dat soţul afară din casă, iar în ziua următoare i s-a spus că el a plecat într-o maşină împrumutată şi s-a izbit cu ea de un podeţ – sau de un parapet de podeţ, cred că asta a fost.

— Păi… Da, am citit despre asta. Îmi pare rău. Şi apoi, de parcă îşi amintise mai multe: În articolul pe care l-am citit apărea şi poliţia – cred că n-a fost prea plăcut.

— Cam aşa ceva, domnule White.

Şi pentru că ajunsesem până acolo, am adăugat:

— Ne certaserăm înainte să-l dau afară, dar nu ştiam nimic despre maşina cu care a avut accidentul. Un prieten i-o împrumutase înainte să plece peste weekend. Era în pijama, aşa că nu avea la el permisul de conducere sau actul de identitate. De aceea, poliţia, după ce a verificat numerele de înmatriculare, a presupus că era Leland Brooks, proprietarul. Dar când Leland a fost găsit în Annapolis, unde-şi petrecea weekendul, şi

a ajuns la firma de pompe funebre unde se afla Ron şi l-a identificat, era deja duminică după-masă. M-au chemat acolo şi a trebuit să fac faţă la tot felul de întrebări timp de vreo două ore. Ştiusem despre maşină? De ce-l lăsasem să plece? Nu ştiam că băuse? Am clătinat din cap. Dacă ştiam? Mă anunţase din toţi rărunchii de când intrase pe uşă şi mă tot anunţase până când i-am mai adus o bere, chiar şi după ce ne-a trezit fiul şi l-a făcut să plângă. Apoi a fost cât pe-aci să-l bată cu cureaua, nu doar pentru că plângea, ci şi fiindcă spărsese un borcan cu o săptămână înainte, din greşeală – oricum nu era vreun borcan special, ci doar păstram măruntul în el – pe vremea când aveam suficient ca să-l păstrăm.

— Ai povestit toate astea la poliţie?

— Da, de vreo trei-patru ori. Erau un poliţist tânăr şi un sergent, şi am văzut că nu erau oameni răi, însă trebuiau să facă o treabă neplăcută, aşa că au făcut-o.

— Te înţeleg, Joan. Nu-mi pot imagina ceva mai rău.

— Ah, eu pot... Şi ai putea şi dumneata, dacă ai fi flămânzit vreodată, dacă ar fi trebuit să tragi de fiecare bănuţ ca să hrăneşti trei persoane. Cel mai rău a fost că nu mi-am permis să-l îngrop, aşa că am cerut ajutorul familiei lui. În plus, mai e şi problema cu băieţelul meu şi ce să fac cu el. Cumnata mea l-a luat, iar ca să am vreo şansă să-l recapăt trebuia să-mi găsesc de lucru, şi încă repede. Am ajuns aici din întâmplare – poliţia mi-a sugerat să încerc, şi le mulţumesc din tot sufletul!

Oricât de ciudat ar părea, pentru mine e mană cerească. Nici măcar hainele nu mă deranjează.

— Nici nu trebuie. Îţi vin foarte bine.

— Măcar se potrivesc.

— Chiar excelent.

Am râs din nou amândoi, dar apoi el a clătinat din cap, iar expresia i-a devenit gravă.

— Doliul e un lucru cumplit, a spus, pe un ton scăzut şi cumva pierdut, parcă pentru a da cuvintelor şi un alt înţeles. Nu e atât de rău în sine – e doar o umbră întunecată care te însoţeşte mereu, dar se ridică şi, în timp, devine amintire. Însă are întotdeauna efecte secundare, care pot fi foarte neplăcute. Soţia mea a murit în urmă cu cinici, aproape şase ani, iar eu încă nu mi-am revenit complet. Dar cel mai rău n-a fost s-o pierd, ci să văd efectul pe care l-a avut asupra copiilor ei, copiii mei vitregi – cum s-au transformat dintr-un fiu şi nişte fiice în aparenţă iubitori în trei vulturi, care nu se gândesc decât la bani, bani şi iar bani. Dimineaţa, la prânz şi seara, ei şi avocaţii nu fac altceva decât să mă piseze până la refuz pentru partea lor din averea mamei. Joan, soţia mea a lăsat un testament, lăsându-mi o pătrime mie şi o pătrime fiecăruia dintre ei, însă tot ce aveam agonisisem împreună şi să-l împart ar însemna să-mi lichidez afacerea, proprietatea, bunurile de toate soiurile – mi-ar lua un an să fac asta şi m-ar lăsa complet dezorganizat. Ar trebui s-o iau de la capăt în domeniu şi pur şi simplu nu vreau să fac asta. Ei n-au decât să aştepte până mor. Pe urmă a continuat într-un chip întunecat şi misterios: Joan,

sunt lucruri despre mine pe care nu le ştii, şi poate nu le vei afla niciodată. Dar trebuie să presupun că pisălogeala ăstora trei ar putea fi motivul pentru care sunt în starea cu care mă voi confrunta tot restul vieţii.

Mă făcea să mă simt cumva incomod, vorbind aşa despre copiii săi vitregi, şi ca să schimb subiectul m-am auzit spunând:

— Ah, dar nu e nevoie de explicaţii. Asta pentru că doliul, orele petrecute cu poliţia, chiar şi faptul că a trebuit să cer ajutor pentru înmormântare nu înseamnă nimic faţă de ce a urmat. I-am povestit despre Ethel şi despre planurile ei de a mi-l răpi pe Tad, încheind cu felul în care se purtase în acea după-amiază. Presupun c-aş putea înţelege, am spus. Copilul meu e o bucurie, şi-i este rudă de sânge, tot ce i-a mai rămas de la fratele ei. Chiar şi aşa, cu toate astea, mi-e rău când mă gândesc că-l vrea, că vrea să mi-l ia – şi tot nu ştiu ce să fac. Deocamdată trebuie să-l las la ea, fiindcă nu-l pot lua înapoi fără bani şi nu-l pot întreţine singură. Nu cât timp n-am nimic pus deoparte şi-mi atârnă o ipotecă de gât, aşa cum m-a lăsat soţul meu. *Dar* sunt recunoscătoare pentru lucrurile mărunte. Pentru moment, am o slujbă, şi rentează, să ştii. Nu mulţi mă tratează cum ai făcut-o dumneata ieri, însă n-o duc chiar rău. Faţă de alte slujbe, chiar şi în ciuda costumului pe care trebuie să-l port, mi-e mai bine decât credeam că-mi va fi.

Aş fi putut spune mai multe, mai ales despre Ethel, deşi îmi doream tot timpul să n-o fi făcut, la

fel cum îmi doream ca el să nu fi vorbit în felul acela despre copiii lui vitregi şi despre cât de josnic se purtau. Unul dintre primele lucruri pe care le învăţasem acasă fusese: nu-ţi spăla rufele în public, sau cu oricine în afară de membrii familiei. Mi-aş dori să fi putut spune că vorbisem aşa pentru că mă simţeam oribil, pentru că Ethel mă chinuia, însă n-ar fi fost adevărat.

Am făcut-o fiindcă mi-am dat seama, fără să mi se spună, după felul cum vorbea, că prefera astfel de discuţii. Aşa că, de la bun început, am ştiut că era ceva la el care nu-mi convenea. Dar am mai ştiut – aş fi fost fraieră să nu-mi dau seama – că-i cădeam cu tronc, că era interesat de mai mult decât o conversaţie, şi că jucam pe o miză foarte mare. Şi pentru aşa o miză, închizi ochii, sau cel puţin aşa procedează o femeie. Jucam cum îmi cânta el, indiferent ce gen de discuţie era necesar. De aceea, atunci când şi-a plătit nota cu altă bancnotă de douăzeci de dolari şi a împins restul în direcţia mea, am spus:

— Nu este necesar. Să ştii c-o duc destul de bine, domnule White. Mi-ar plăcea să cred că eşti prietenul meu…

— Dar sunt, Joan. Aşa sper.

— Atunci, prietenii nu-şi lasă bacşişuri…

— Dacă sunt prieteni cu adevărat, iar unul are mai mult decât celălalt, încearcă să compenseze – măcar un pic. Dar nu-ţi face griji, dacă-i vorba de atât de puţin, se poate aranja.

Am râs amândoi, iar eu am luat banii.

*

Asta s-a întâmplat miercuri, iar el a revenit joi, vineri şi sâmbătă. De fiecare dată mi-a lăsat 19, 15 dolari. Aşa că joi am mai pus ceva bani la bancă şi am trimis celelalte două cecuri, cel pentru furnizorul de gaz şi cel pentru electricitate. Tot joi, Liz şi-a adus trusa de scule şi a lipit piciorul canapelei, fixându-l într-o clemă, ca să se prindă zdravăn şi să ţină. Vineri a revenit şi a scos clema. Sâmbătă au venit oamenii de la gaz şi electricitate, ca să-mi deblocheze contoarele. Aşa că sâmbătă, dintr-odată, de unde marţi fusesem o amărâtă fără serviciu şi fără vreo idee de unde să obţină unul, aveam slujbă, bani în bancă, un living care arăta din nou decent, gaz, lumină şi telefon – prin urmare, trebuia să fac ceva. Nu era puţin lucru, era o viaţă decentă. Am luat un taxi până la Woodies, cel mai mare magazin din Prince George’s Plaza, şi i-am cumpărat lui Tad o tricicletă albastră. Era mai scumpă decât îmi puteam permite, dar am vrut să fie cea mai bună din întregul magazin. Iar duminică am luat taxiul spre Ethel şi am intrat la ea toată un zâmbet.

Nu că s-ar fi purtat prietenos. A protestat la vederea tricicletei, părând să-i fie ciudă că oricine în afară de ea i-ar putea cumpăra lui Tad jucării cât timp se afla sub acoperişul ei, şi obiectând serios când mi-am scos carnetul de cecuri ca să-i plătesc întreţinerea lui Tad pe o săptămână şi pentru încă una în avans, plus ceva pe lângă pentru o reţetă nouă de medicamente. La început a refuzat să-l

primească, dar Jack Lucas, soţul ei, a intervenit şi a vrut să afle:

— Când ne-am îmbogăţit în aşa hal încât să refuzăm cincizeci de bişţari? Ia-i şi zi mersi, Ethel, şi nu te mai purta prosteşte.

Aşa că a luat banii.

Locuiau în Silver Spring, la vreo zece kilometri de mine, într-o casă pe un deal, iar când am ajuns Tad era în spate împreună cu alţi doi copii bălăcindu-se într-o piscină de cauciuc cu dungi roşii, pe care o umpluseră cu un furtun de grădină. Evident, tricicleta era ceva nou, prin urmare s-au înghesuit cu toţii în faţă şi au făcut ture cu rândul. Apoi Ethel, Jack şi cu mine ne-am aşezat în curtea din spate, pe şezlonguri, iar Ethel a încercat – fără succes – să fie plăcută, în timp ce mie mi-a reuşit. M-am simţit de-a dreptul angelică faţă de ea. La un moment dat am auzit ţipete din stradă, şi am ocolit casa în goană ca să văd ce se întâmplase. Fetiţa, care era ceva mai mare decât cei doi băieţi, plecase pe tricicletă şi tocmai făcea colţul, în timp ce ei urlau de mama focului la ea. Ethel, care mă urmase, mi-a explicat că fetiţa era o pacoste, fiindcă lua mereu cu forţa lucrurile celorlalţi copii. Dar eu am îngenuncheat, am luat-o în braţe şi am întrebat-o dacă i-ar plăcea o pereche de patine. Când i s-a luminat chipul, i-am promis c-o să-i trimit una. Băieţelului i-am promis o minge şi o mănuşă, iar lui Tad, o şapcă nouă. Apoi toată lumea a fost fericită, iar eu am devenit zâna cea bună.

Ne-am reluat locurile, iar eu m-am simţit

încântată de mine însămi. Dar n-a durat mult.

— De unde ai făcut rost de banii pe care-i arunci cu atâta generozitate fiecărui copil care-ţi iese în cale? m-a întrebat Ethel, cu vocea glacială. Din munca la bar?

— Exact.

— N-am ştiut că o chelneriţă poate câştiga atât doar din bacşişuri. Sau mai faci şi altceva pe deasupra?

— Nu cred că înţeleg la ce te referi.

— Eu cred că înţelegi.

— Clienţii mei au fost generoşi, iar eu aleg să împart ce am primit. N-o să-mi cer scuze.

— Nu pentru generozitate ar trebui să te scuzi, ci pentru ce trebuie să faci ca să fie posibilă.

Soţul ei avea o expresie de animal prins în capcană, de parcă îşi dorea să se afle oriunde altundeva, şi nu privindu-şi soţia cum mă hăituia.

Deodată a apărut Tad, care s-a strecurat până la Ethel.

— Ce s-a întâmplat, dragule? l-a întrebat ea.

El i-a tras capul în jos şi a şoptit ceva.

Ea l-a bătut pe umăr, l-a ridicat şi l-a dus în casă.

— Când te cheamă natura… a spus Jack.

Pe urmă m-a dus cu maşina acasă şi a fost foarte sociabil, iar eu i-am fost recunoscătoare. Dar, cumva, ziua mea nu a mai fost bună. Nu din cauza lucrurilor pe care mi le spusese Ethel – le mai spusese şi înainte şi le puteam trece cu vederea. Ci pentru că fiul meu se adresase mătuşii lui când avusese nevoie la baie, şi nu venise la

mine, mama lui.

Capitolul 8

Era greu de spus dacă dorinţa de a face ceva în acea privinţă îmi stăruia în minte când domnul White a venit în seara următoare la bar. Dar cu siguranţă n-am pierdut nicio secundă de a mă face plăcută, oferindu-i, ca întotdeauna, lista de cocteiluri, însă adăugând:

— Dar poate că nu ai nevoie de ea, dacă doreşti să comanzi ca de obicei.

— Te rog. E foarte drăguţ, Joan, că-ţi aminteşti ce comand de obicei.

— Păi, domnule White, n-aş putea uita atât de repede.

Jake deschisese deja sticla de gin şi umplea paharul cu gheaţă. Am trecut suma, apoi am turnat şi am dus sticla înapoi la bar. Mi-am legănat mai tare pasul, ca să-mi evidenţiez şoldurile şi fundul? Tot ce-i posibil. Ştiu doar că mi-am mai descheiat un nasture la bluză înainte să mă întorc cu tava în mână.

— Joan, aş vrea să te întreb ceva.

Am revenit lângă masa lui şi am înlocuit bolul de Fritos pe jumătate plin cu unul nou. Aş fi procedat întocmai la orice altă masă din local. Dar poate că m-am aplecat o idee mai mult decât era absolut necesar.

— Ce anume, domnule White?

— Earl, te rog.

— Ar fi prea familiar.

— Te rog.

— Atunci, Earl.

— Eu…

— Ce s-a întâmplat? Care era întrebarea?

— De obicei nu amuţesc, Joan, doar că acum sunt un pic distras.

Am zâmbit şi mi-am coborât privirea, apoi am spus încet:

— În mod plăcut, sper.

— Foarte plăcut.

— Şi totuşi, nu vreau să ne îngreunez conversaţia, domnule… Earl. Mi-am încheiat ultimul nasture deschis de la bluză. Aşa e mai bine?

— Dintr-un anumit punct de vedere.

M-am postat în spatele lui.

— Aşa e şi mai bine?

— Din acelaşi punct de vedere, da.

Barul nu avea încă alţi clienţi, iar Jake dispăruse în magazie după ceva. Pentru moment, eram singuri. M-am gândit la lucrurile de care mă acuzase Ethel şi la ce-mi propusese Liz, şi la cât de neatrăgător din punct de vedere fizic mi se părea bărbatul acela – înalt şi deşirat, palid, de vârstă mijlocie. Dar m-am gândit şi la Tad, care dormea în casa lui Ethel, alintat cu săruturile ei în locul alor mele, dacă plângea peste noapte, trezindu-se în fiecare dimineaţă şi întâlnindu-i chipul – şi am ştiut că aş fi făcut orice să-l recapăt.

M-am aplecat peste umărul domnului White ca să lustruiesc un punct de pe masă cu un şervet, ştergând parcă o picătură vărsată. Prin materialul

subţire al cămăşii lui şi cel şi mai subţire al bluzei mele, sânii mei s-au apăsat, calzi şi grei, pe omoplatul lui.

I-am simţit respiraţia accelerându-se, devenind chiar şuierătoare.

— Doreai să-mi spui ceva, Earl?

A înghiţit în sec.

— Mă exciţi atât de tare, că nu pot vorbi.

M-am îndreptat de spate şi m-am postat din nou în faţa lui. Chipul îi era roşu, nu atât îmbujorat, cât al unui om care făcuse un efort colosal. A luat o gură de gin tonic. A durat un minut până şi-a recăpătat culoarea normală – adică paloarea lui obişnuită – şi până când a început să respire din nou normal.

— Îmi placi, Joan. Sper că ştii asta. Poate că-mi placi prea mult. Nu-mi face bine să mă agit prea tare.

— De ce?

— Aş putea să spun doar că asta e recomandarea medicului şi s-o lăsăm aşa?

— Nu ştiu dacă pot lăsa lucrurile aşa, dacă asta înseamnă să stau la un metru distanţă.

— Joan, aşa trebuie.

— Mai vedem noi, am spus. Ce doreai să mă întrebi?

A mai luat o gură de gin.

— Despre soţul tău, care a murit săptămâna trecută. Cât timp aţi fost căsătoriţi?

— Patru ani, am spus eu. Aproape.

— Iar fiul tău are trei ani?

— Exact. Aproape.

— Iar tu câţi ani ai?
— Douăzeci şi unu.
— Înţeleg.
— Ce înţelegi?
— Voiam să-ţi înţeleg mai bine situaţia, Joan.
— Iar acum o înţelegi?
— Aveai şaptesprezece ani?
— Un pic peste, am spus.
— Şi te pot întreba de ce te-ai măritat cu el?
— Cred că-ţi poţi imagina.
După o vreme a spus:
— Nu e tocmai un motiv bun, Joan.
— Am aflat între timp.
— Nu-ţi place să vorbeşti despre asta?
— Ţie ţi-ar plăcea?
— Mi-ar plăcea să ştiu ce s-a întâmplat. Poate pot fi de ajutor.
— Eram în Washington pe atunci. Aşteptam să încep lucrul. Ron locuia în acelaşi bloc. Avea un pick-up în apartament şi ne strecuram acolo când nu găseam ceva mai bun de făcut. Fireşte că am aflat foarte repede că puteam face ceva şi mai bun, şi uite aşa m-am căsătorit. Atât. Trebuie să înţelegi, pe atunci am fost încântată. Dar, din păcate, şi Ron s-a căsătorit, iar el n-a fost deloc mulţumit. A detestat asta. Ura căsătoria, pe mine, pe băieţelul nostru. Şi familia lui mă ura, dar nu şi pe micul Tad – mai ales nu sora lui Ron. Aşadar, ea îl are acum pe Tad, iar eu, slujba asta.
— Ei bine, să nu-ţi urăşti slujba.
— S-o urăsc? Seara trecută eram în genunchi, mulţumindu-i lui Dumnezeu că o am.

— În fond, aşa am făcut cunoştinţă. Mi-ai oferit o motivaţie pentru fiecare seară, ceva de care n-am mai avut parte de multă vreme, de când mi-a murit soţia.

A urmat o pauză, iar eu am rămas în faţa lui, ţinând tava în echilibru cu o mână, cu bolul pe jumătate plin pe ea. Niciunul dintre noi n-a spus nimic.

— Situaţia e chiar atât de groaznică? a întrebat el. Mă refer la fiul tău şi la cumnata ta.

— Da, am spus. Dar fiindcă nu doream să plec de lângă masă într-un fel tragic, am zâmbit şi am adăugat: Însă lucrurile încep să arate mai bine. Mai ales datorită ţie. Fiecare seară mă apropie cu încă un pas de scopul meu.

— E doar un pas mic, Joan. Mi-ar plăcea să fac mai mult.

— Atunci suntem chit, fiindcă şi mie mi-ar plăcea să fac mai multe pentru tine.

M-a surprins să văd o expresie îndureratăă pe chipul său. Dar nu l-am putut întreba de ce, pentru că a apărut Bianca, urmată de un alt bărbat, şi l-am recunoscut imediat, chiar şi fără uniformă. L-a aşezat la o masă din partea mea, la cea mică, din capătul îndepărtat al încăperii.

— Doamnă Medford.

— Domnule sergent Young – vă pot mulţumi încă o dată pentru că mi-aţi sugerat să vin aici, pentru că m-aţi recomandat Biancăi, sau invers, oricum ar fi mai potrivit să spun?

I-am înmânat meniul de vinuri şi cocteiluri, deşi era evident că ştia Garden mai bine decât mine şi

probabil şi ce dorea să comande.

— Mă bucur c-a avut ceva pentru dumneavoastră şi că aţi acceptat. Mi-a înapoiat meniul. Puteţi să-l rugaţi pe Jake să-mi prepare un smash.

Jake a amestecat un whisky amărui şi l-a turnat într-un pahar înalt, cu nişte frunze de mentă pe fund. Sergentul Young a luat o gură şi l-a pus jos, apoi m-a analizat din cap până în picioare. De data asta, nu m-am îmbăţoşat. O săptămână poate schimba lucrurile.

— Doamnă Medford, în parte am venit să văd cum o mai duceţi, şi în parte – să gust ceva ieşit din mâinile lui Jake. Dar am venit şi ca să vă spun ceva. E vorba despre cazul dumneavoastră şi despre moartea soţului.

— Am crezut că am lămurit toate astea, am spus.

— Aşa ar fi trebuit, şi aşa mi-aş dori să fie. Dacă ar fi depins de mine, aşa ar fi. Dar Church – vi-l amintiţi pe poliţistul Church – e tânăr şi dornic să se afirme, şi încăpăţânat pe deasupra, şi dintr-un motiv sau altul nu e mulţumit de verdictul de moarte accidentală.

— De ce?

— La academie te învaţă să descoperi crime, doamnă Medford. Când eşti nou în meserie, nu vrei ca răspunsul să fie că n-a avut loc o crimă. După ce trec câţiva ani, ajungi să ştii mai bine şi eşti recunoscător când poţi închide un caz fără agitaţie. Dar el n-a trecut încă prin asta şi arde de nerăbdare să rezolve cazuri de crimă.

— Şi crede că Ron a fost…

— Crede că trebuie să continuăm investigaţiile. Nici măcar nu a vrut să vină cu mine să vă spunem despre telefonul cumnatei dumneavoastră, marţea trecută, însă l-am convins că aşa era corect să procedăm, având în vedere că acuzaţiile erau vădit false.

— Vă mulţumesc. Dar… ce să fac în legătură cu restul?

— Nu prea puteţi face nimic, doar să fiţi conştientă că poliţia nu a închis cazul.

Deşi ştiam că nu făcusem nimic rău, m-a tulburat să aflu că investigaţiile n-o puteau dovedi. Auzisem poveşti despre oameni închişi cu forţa, bărbaţi şi femei nevinovaţi trimişi la scaunul electric. Am întrebat:

— De ce n-ar fi mulţumit?

— N-are de ce să nu fie, dacă mă întrebaţi pe mine. Dar nu-i place cum arată unele fapte. Soţul dumneavoastră a fost alcoolic – am înţeles asta din toate interogatoriile – şi băuse foarte mult în acea noapte. Totuşi, a fost capabil să conducă până acasă timp de peste patruzeci de minute, în plină noapte, pe nişte străzi destul de înşelătoare, fără nicio greşeală. De ce atunci, după ce l-aţi dat afară, a făcut un accident la doar zece minute de casă – presupunând că nu era mai obosit, mai beat şi că nu se făcuse mai întuneric?

— Începuse să plouă, am spus. Şi ne certaserăm – cred că a fost distras.

— Vedeţi dumneavoastră, exact asta i-am spus şi eu. Sergentul Young şi-a ridicat braţele,

neputincios. Dar degeaba. Church a insistat ca maşina să fie verificată dacă s-a umblat la ea, a întrebat medicul legist care a făcut autopsia dacă trupul prezenta urme de violenţă care nu fuseseră provocate de accident...

— Şi?

— Şi nimic. Niciunul dintre aceste aspecte n-a avut un răspuns pozitiv. Şi totuşi, insistă să nu clasăm dosarul.

— Nu sunteţi superiorul lui?

— Sunt partenerul său, doamnă Medford. Nu e acelaşi lucru.

— Deci asta ce înseamnă, pentru mine?

— S-ar putea să trebuiască să mai răspundeţi la nişte întrebări, la un moment dat. S-ar putea să fiţi nevoită să semnaţi nişte documente care să le permită să vă exhumeze soţul.

— Să-l exhumeze?!

— Îmi pare rău, doamnă Medford. Şi chiar părea să regrete.

— E o sugestie oribilă, i-am spus. Dar dacă aşa trebuie... Bine. N-am nimic de ascuns. Poate cere tot ce doreşte.

Tremurul din vocea mea a făcut încrederea pe care încercam s-o transmit să pară o minciună.

Sergentul Young s-a aplecat peste masă în direcţia mea, coborându-şi vocea:

— Mi-aş dori să fiţi scutită de toată afacerea, doamnă Medford. Serios. Nu meritaţi asta, după toate prin câte aţi trecut. Soţul dumneavoastră a băut şi a plecat în trombă, şi era singur în maşină când s-a întâmplat. Chiar dacă aţi fi avut vreun

amestec…

— Domnule sergent Young!

— … am spus chiar dacă *aţi fi* avut…

— Dar n-am avut!

— … dar chiar *dacă* aţi fi avut, nu mi-ar fi plăcut să vă văd hăituită pentru asta, şi cu atât mai puţin pedepsită!

— Vă rog să nu mai spuneţi nimic! Mă faceţi să mă simt foarte nelalocul meu.

— Îmi pare foarte rău, doamnă Medford. Intenţia mea nu a fost asta, dimpotrivă. S-a uitat în ochii mei şi i-am văzut blândeţea din privire. Sau ceva ce am luat drept blândeţe – nu poţi fi niciodată sigur. Aşa cum spuneam, nu te învaţă asta la academie, dar înveţi din experienţă: nu orice moarte de om e o crimă.

Am fost uşurată să remarc că mai aveam nişte clienţi de servit. M-am scuzat şi m-am îndreptat spre o masă la care se aşezaseră trei bărbaţi în ţinute de afaceri, şi m-am simţit şi mai uşurată când au comandat sandviciuri club la băuturi, pentru că asta mi-a oferit o scuză să mă retrag în bucătărie, ca să-l anunţ pe domnul Bergie.

Am rămas în bucătărie cât de mult am putut. Când m-am întors la bar, sergentul plecase, lăsând în urmă doar frunzele de pe fundul paharului şi un bacşiş de un dolar.

Capitolul 9

A venit timpul să aduc vorba despre Tom Barclay, însă înainte să povestesc despre el,

despre ce mi-a făcut şi despre ce i-am făcut eu lui, trebuie să menţionez pantalonii, pantalonaşii aceia sexy pe care Liz i-a cumpărat ca să-i purtăm, ea şi cu mine, fără să-i spună Biancăi, creând un precedent. S-ar putea să sune frivol, în comparaţie cu lucrurile serioase precum o potenţială acuzaţie de crimă – dar totul a pornit de acolo, oricât de banal ar fi părut la început.

Era prima săptămână din iulie, iar la Garden era o caniculă criminală, chiar şi cu aerul condiţionat pornit. Era ceva neobişnuit în Hyattsville, fiindcă în comitatul Prince George nu e la fel de cald ca în Washington, sau în comitatul Montgomery din Maryland, care se întinde de-a lungul districtului Prince George, doar că la nord. Şi nici nu era atât de frig iarna. Dar acum era cald, şi pentru că nu erau obişnuiţi, clienţii noştri resimţeau căldura mai puternic decât alţii. Şi, fireşte, toate fetele o simţeau – mai ales Liz. Într-o seară, mi-a spus:

— Joanie, n-aş vrea să par nelalocul meu, dar, sincer, nu te umezeşti, hm? Într-o zonă intimă? Într-o zonă pe care n-o menţionăm în compania bărbaţilor, dar căreia, între fete, îi zicem păsărică?

— Liz, pantalonii ăştia căptuşiţi…

— Sunt *crimă* curată…

— Şi ciorapii nu fac decât mai mult rău.

— Joanie, trebuie să facem ceva, dar nu cere permisiunea Biancăi, fiindcă ar putea spune nu, din cine ştie ce motiv, iar eu nu-s sigură ce-aş face atunci. Mi-aş putea da foc la valiză, dar nu vreau, ştii? Îmi place aici.

— Şi ce-o să faci?

— O să vezi.

Am văzut. În seara următoare a venit cu patru perechi de pantaloni sexy din batist, de aceeaşi culoare cu cei căptuşiţi – stacojiu. Sau aproape de aceeaşi culoare: erau mai degrabă maronii, cu un pic de negru amestecat, în loc de albastru. I-am plătit perechile mele, una de purtat şi una de spălat seara după ce ajungeam acasă, apoi ea m-a condus în vestiar, unde ne-am schimbat.

— Şi, Joanie, mi-a şoptit ea, când ne scoseserăm amândouă pantalonii reiaţi, ne dăm jos şi ciorapii. Şi nu-i mai punem.

— Sigur n-ar trebui s-o întrebăm pe Bianca?

— Nu, Joanie, n-ar trebui.

— Cum aşa? O căutăm cu lumânarea?

— Fiindcă s-ar putea să nu fie de acord.

Iar după ce mi-am scos ciorapii şi mi-am pus pantalonaşii cei noi, trăgându-i direct pe piele, a mai spus:

— Cu picioarele tale, Joanie, ar putea fi un avantaj. Ar putea atrage clienţii, dacă mă înţelegi.

— Vorbeşte pentru tine, ce zici?

— OK, fie.

Pe sub ciorapi purtam chiloţei. Există două curente în acest sens, însă mie mi se pare decent şi în regulă din punct de vedere al igienei personale să am un strat de mătase care să acopere zonele intime. Rezultatul: chiloţei de mătase pe dedesubt, pantalonaşi de batist pe deasupra, ambele perechi destul de largi, nu uitaţi – şi în partea de sus, bluza rustică pe care o

purtam de fiecare dată când serveam. Şi cine intră, dacă nu Bianca! Câteva minute ne-am stresat, fiindcă nu a avut nicio obiecţie concludentă, însă a insistat că ar fi trebuit s-o anunţăm.

— Bine, am spus eu, atunci te întrebăm acum.

— Răspunsul, Joan, este nu.

— Nu, Bianca, s-a amestecat Liz, de asta nu te întrebăm, ci îţi spunem. Ai auzit?

Bianca a părut furioasă, dar mi-am dat seama că jignirea ei capitula în faţa înclinaţiei native de a ceda sub presiune. Probabil că Liz a observat şi ea, fiindcă a insistat mai departe.

— Fie, atunci intrăm în grevă. Începând de acum, dacă ne spui că trebuie să purtăm relaţii ăia pe vremea asta – suntem în grevă. O să facem nişte pancarte şi o să ne plimbăm în sus şi în jos. Purtând ăştia.

— Dar pantalonii ăştia o să se mototolească, a spus Bianca. Şi toate cutele au să arate în faţă, spre centru şi în jos. N-or să fie decenţi.

— Cutele sunt profitabile. Cutele ca alea pe care spui c-o să le facem, a continuat Liz. Oricum, *nu vor face* cute, Bianca. Pantalonii ăştia sunt din batist, din care se fac cămăşile, tocmai ca să nu se boţească. A scos eticheta perechii sale extra. Uite, sunt pantaloni Burlington. Trezeşte-te! Burlington nu face cute.

Asta i-a oferit scuza de care avea nevoie pentru a ieşi basma curată:

— OK, atunci bănuiesc că-i în regulă.

— Atunci, Bianca, i-am spus, anunţăm ieşirea din grevă.

— Bine, Joan.

M-a sărutat, iar Liz a scos un sunet de exaltare, şi aici s-a terminat povestea.

Sau aşa am crezut.

*

Bănuiesc că era cam unsprezece şi jumătate seara, când Tom a venit împreună cu prietenii săi, alţi trei tipi şi două fete. Toţi bărbaţii erau tineri şi neîngrijiţi, iar ambele femei – superbe. Cu toţii erau deja piliţi când au ajuns. Cum Liz era copleşită, Bianca mi i-a pasat mie, aşezându-i într-un separeu, unde abia dacă au încăput. Era atât de strâmt, încât Tom a trebuit să împingă o fată încă puţin spre interior, înainte să se strecoare şi el, în partea stângă a separeului aflat în faţa mea, ceea ce, firește, l-a plasat lângă mine, cu un picior ieşit în afară, chiar unde stăteam. Mi-a rânjit obraznic, într-un fel menit să-mi facă inima s-o ia razna, şi m-a iritat faptul că, fiind un zâmbet tare frumos, chiar a reuşit – aşa, puţin. Apoi toţi au început să comande duble, burbon şi bere de ghimbir, probabil cea mai proastă combinaţie existentă, nu doar ca să-i îmbete mai tare, dar şi ca să le facă rău. Bianca a spus să-i ascult şi să le dau ce vor.

— Tom Barclay e un amic vechi, aşa că te rog să nu-l jigneşti.

Am încercat să-mi imaginez prin ce miracol ar fi putut să fie ţapul acela tânăr, cu rânjetul lui de cuceritor, prieten cu o femeie de vârsta Biancăi, şi presupun că mi s-a citit pe chip, fiindcă ea a

adăugat:

— Tatăl lui era client fidel aici pe vremea când soţul meu a construit localul. Tom a crescut aici.

Nu părea să fi crescut prea mult, ţinând cont de cum se purta în compania prietenilor săi. Dar Liz s-a prins în horă şi a spus că-i tare drăguţ – „mai puţin, fireşte, când e mangă, dar nici atunci mai puţin ca alţii – cine e drăguţ când e mangă?”

— N-aş putea să-ţi spun.

Să le serveşti băuturi oamenilor piliţi nu-i o experienţă despre care să scrii acasă, oricât de drăguţi ar fi oamenii aceia când sunt treji. Fetele au devenit tot mai zgomotoase, iar bărbaţii, tot mai intimi faţă de mine, începând să spună lucruri care nu se spun niciunei fete, niciodată, nicăieri, însă Tom, care era cel mai aproape de mine, nu s-a limitat la vorbe. A trecut şi la fapte, punând laba pe mine de câteva ori, când am venit la masă, mai ales în zona fundului, pe care l-a tot atins. Am rezolvat totul dându-mă la o parte, şi nu s-a făcut mare caz. Dar apoi, când m-am aplecat să-i torn uneia dintre fete băutura, şi-a pus mâna pe piciorul meu, pe piciorul meu gol, deasupra genunchiului, pe interior, şi a început să urce. Acum vă daţi seama de ce am detaliat povestea cu pantalonaşii, cu chiloţeii de mătase purtaţi pe dedesubt, şi cu cât de largi erau. Aproape am îngheţat şi am reacţionat instantaneu: mi-am strâns picioarele astfel încât nu şi-a mai putut mişca mâna, şi m-am întors în acelaşi timp, pe călcâie – cred. Dar asta i-a tras şi lui mâna, şi bănuiesc că l-a dezechilibrat, fiindcă în aceeaşi clipă s-a împrăştiat pe podea,

smuls din separeu când m-am întors. Într-o secundă, Liz a fost la post. Apoi Bianca. Ea, şi nu eu, a observat ce-i făcuse căzătura: îi dăduse stomacul peste cap, aşa că îşi ţinea mâinile la gură, înghiţind şi sufocându-se şi încercând să nu verse pe podea. Iar eu stăteam la distanţă, în sfârşit eliberată de mâna lui, neştiind ce să fac.

Unul dintre prietenii lui a fost cel care s-a strecurat afară din separeu şi l-a ridicat pe picioare, apoi a început să-l împingă spre toaleta bărbaţilor, mormăindu-i în ureche:

— Nu aici, Tommy, nu aici! Ţine-te! Mai ţine-te trei paşi şi apoi dă-i drumul, goleşte-ţi tot burdihanul!

A ajuns în toaletă fără să-i dea drumul pe hol, şi, după un moment lung de tăcere, cineva a râs şi conversaţia a continuat. O dată în viaţă, Bianca a demonstrat tărie de caracter şi s-a adresat găştii de la masă:

— V-a ajuns. Când aţi băut totul, sunteţi liberi. Liberi să vă căraţi naibii de-aici, adică.

A venit lângă mine şi a aşteptat până când Jake a intrat în toaleta bărbaţilor. A ieşit şi s-a apropiat de noi.

— Avem noroc, a raportat. A vomitat serios, vreo cinci galoane jumate, dar în toaletă. A tras apa şi n-a ajuns nimic pe podea.

S-a întors la bar.

Amicul lui a ieşit din toaletă şi s-a alăturat găştii.

În sfârşit, a venit şi Tom.

A pornit spre separeu, dar s-a răzgândit şi s-a

aşezat la o masă, aceeaşi la care domnul White se aşeza în fiecare zi când venea. I-am adus o ceaşcă de cafea neagră fierbinte de la bucătărie şi i-am spus:

— Poate ajută.

— Să ştii, a şoptit el. Mersi.

A sorbit din ea, tresărind la cât era de fierbinte, apoi a mai luat o gură. A tot sorbit până a terminat-o, apoi s-a şters la gură cu un şerveţel de cocteil. A scos un pieptene din buzunar şi şi-a aranjat părul, apoi a luat iar şerveţelul şi şi-a şters faţa, care era acoperită de sudoare.

— Mă simt mai bine acum, a spus, cu un zâmbet mai supus decât rânjetul pe care mi-l aruncase mai devreme, însă nu mai puţin chipeş, lucru pe care cred că-l ştia.

— Ai mai dori nişte cafea? am întrebat.

— Nu, acum sunt bine.

— Eşti sigur?

— Da. Mă simt bine.

— Atunci…

Mi-am luat avânt şi l-am plesnit peste obraz cu o palmă, bănuiesc că era dreapta, apoi cu cealaltă, pe obrazul drept – pe cel stâng, pe cel drept. Apoi încă o dată, pe când el se ridica pe jumătate şi încerca să mă prindă de mână. Dar i-am dat la o parte mâinile şi am continuat să-l pocnesc cu tot ce aveam. Tipul care-l dusese la toaletă a sărit şi m-a prins, „cuprinzându-mă”, cum se spune, însă eu m-am smuls şi l-am pălmuit şi pe el, aşa că s-a clătinat şi a căzut. Apoi m-am întors spre Tom şi chiar am vrut să-l termin. A încercat să fenteze şi

s-a trezit pe podea, lângă prietenul lui. Deja, după cum mi-a spus Liz mai târziu, tot localul fierbea, iar Bianca mă apucase, la fel şi Jake, şi toată lumea, încercând să mă desprindă. Fireşte, Tom ajunsese pe jos, drept urmare am lăsat-o baltă. Dar numai după câteva secunde mi-am dat seama ce spunea Bianca, în timp ce se îndepărta de mine, fiindcă probabil o luasem şi pe ea în cătare.

— Eşti concediată! tot urla la mine. Eşti concediată! Cară-te de aici chiar acum! Nu m-ai auzit? Ţi-am zis să te cari!

Îmi revenisem deja şi eram cuprinsă de un amestec de indignare, pe de-o parte, şi de ruşine, pe de altă parte. În plus, eram furioasă pe mine însămi, fiindcă îmi pierdusem cumpătul şi, odată cu el, slujba de care aveam atâta nevoie. Îmi spusesem că aş face orice să-mi recapăt fiul, dar mâinile rătăcite ale unui om beat fuseseră un motiv suficient să mă transforme într-o mincinoasă. Mi-am blestemat temperamentul în timp ce mă îndreptam spre vestiar.

Venisem la lucru în uniformă, dar o ascunsesem cu o haină de primăvară, iar în dulap mai aveam nişte haine: blugii pe care-i purtasem în prima zi şi un top de bumbac alb, simplu. Mă dezbrăcam când a apărut Liz, care a început să-şi scoată şi ea uniforma.

— Nu-ţi face ea una ca asta, dragă, auzi? I-am zis-o, i-am spus în faţă că nu se poate. Aşadar, plecăm amândouă. Aşa se termină întotdeauna slujbele astea nenorocite de la bar, dar mâine ne căutăm alta.

Apoi a apărut şi Bianca, iar Liz i-a spus-o în faţă, ce-mi spusese mie, însă exprimându-se într-un limbaj mai puternic, la care se pricepea de minune. Iar Bianca n-a făcut decât să stea acolo şi să suporte, lângă băncile din mijloc, în timp ce eu mă schimbam. Şi dintr-odată, cine credeţi că şi-a făcut apariţia, dacă nu chiar Tom? Arăta mahmur şi palid, dar era suficient de treaz după ce băuse ceva cafea, şi poate că loviturile mele ajutaseră şi ele la evaporarea alcoolului.

— Ce se petrece? a dorit el să ştie.

— Ce crezi că se petrece? a răspuns Bianca. Scuze, Tom. Dar cu genul de angajate pe care le am acum, asemenea lucruri se întâmplă. Te rog să treci cu vederea, doar de data asta. Nu se va mai întâmpla, îţi promit.

— Am întrebat ce se petrece.

— A fost concediată, asta se petrece.

— Nu, Bianca. Nu pentru o palmă, două.

— O palmă? Te lovea ca Floyd Patterson în a cincea rundă, şi nu doar pe tine. M-ar fi trântit şi pe mine dacă nu m-aş fi dat la o parte la timp.

— Dar te-ai dat.

— Nu şi prietenul tău, care a încasat-o direct în falcă.

— De la o stângace, a spus Tom. Îşi revine el.

— Ascultă, Tom. Nu pot să ţin aici o fată care te tratează aşa. Care tratează orice client aşa, dar mai ales pe tine. Asta…

— La naiba, am zis că nu-i concediată!

S-a apropiat de noi, iar Bianca s-a făcut mică.

— O să-şi ceară scuze şi nu se va mai

întâmpla, nu?

— N-o să-şi ceară scuze pentru nimic, s-a băgat Liz, dar i-am pus o mână pe braţ.

— Am sărit calul, Bianca, şi îmi pare rău. Mi-am pierdut cumpătul.

Liz nici nu voia să audă.

— Joanie! Am văzut ce…

— Păi a meritat-o, şi încă mai rău. Dar tot n-ar fi trebuit s-o fac.

— Bianca? a spus Tom. Eu sunt mulţumit. Tu?

— Trei farfurii sparte! Şi o pată pe covor…

— Plătesc pentru ele.

— Nu pot să-ţi iau banii, Tom.

— *Plătesc*.

Părea că va fi, în sfârşit, momentul în care va pune piciorul în prag şi nu va ceda. Însă, într-un final, a mormăit:

— OK, OK, Tom. Dacă aşa vrei să fie.

— Rămâne?

— Dacă-şi controlează firea, pe viitor.

— Ce-ai zice dacă Tom, aici de faţă, şi-ar ţine mâinile acasă? a izbucnit Liz. Şi asta după ce mi-am dat gajul pentru el!

Asta a declanşat o nouă rundă. Ne-a luat zece minute să clarificăm lucrurile. Tom a condus-o pe Bianca înapoi la bar, iar Liz şi cu mine ne-am schimbat înapoi în uniforme. Când ne-am întors în sală, totul era ca de obicei, doar că Bianca servea băuturile preparate de Jake. Peste vreo jumătate de oră am închis, dar când Tom şi gaşca lui au plecat, încă nu-şi plătise nota, fără să mai vorbim despre restul datorat pentru stricăciunile mele.

— Nu-ţi face griji, mi-a spus Bianca, încă supărată, se pare. A promis că achită. N-o să datorezi nimic.

— Cred şi eu că nu, i-a spus Liz. M-ai auzit?

— Liz, cred c-am auzit destul pentru o seară.

Capitolul 10

A doua zi nimeni nu a spus nimic. Nici Liz, când m-a dus la lucru, nici Bianca, după ce am ajuns, nici Jake, când i-am pregătit ingredientele – despre ce se întâmplase cu o seară înainte. Mă simţeam cumva uşurată, deşi faptul că nimeni nu spunea nimic însemna că eram încă la colţ. Totul s-a petrecut de parcă nu avusese loc nicio scenă, până când, ca să vezi, cine se aşază acolo, la masa la care stătea mereu domnul White, la ora unsprezece seara, privindu-mă, decât bărbatul care mi-a pipăit piciorul.

— Pot să vă servesc cu ceva, domnule? am întrebat, de parcă era prima dată când îl vedeam.

— Apă minerală, a spus. Carbogazoasă. Simplă.

I-am adus-o şi a adăugat:

— Şi nota mea, te rog. Cea de seara trecută. Trebuia s-o plătesc, dar am uitat.

O aveam sub o scrumieră, în capătul barului, şi i-am adus-o. Era de vreo patruzeci şi ceva de dolari, aproape cincizeci. A pus pe masă două bancnote de douăzeci şi două de zece. I-am înapoiat una dintre bancnotele de zece, dar el mi-a îndesat-o în mână.

— Pentru tine, a spus. Am uitat de tine seara trecută. Sau, cel puţin, am uitat să te plătesc.

Am pus din nou jos cei zece dolari şi am spus:

— Vă aduc restul.

Asta am şi făcut, punând un dolar şi ceva, patruzeci sau cincizeci de cenţi de argint, pe tava pentru rest din faţa lui. A împins totul, inclusiv bancnota de zece, înapoi spre mine:

— Am zis doar că-i pentru tine.

— Domnule, mă scuzaţi, dar nu vreau nimic de la dumneavoastră.

— Aşa te porţi cu un prieten vechi?

— Poate că sunteţi vechiul prieten al Biancăi, dar nu şi al meu… Nici vechi, şi nici vreun alt soi de prieten. Nu-mi pasă de banii dumneavoastră şi, sincer, nici de dumneavoastră.

M-am întors la post, însă m-a urmărit. Am observat câţiva clienţi care începuseră să se holbeze, fiindcă fusesem, poate, cam prea gălăgioasă. Pe un ton mai coborât, i-am spus:

— Vă rog să vă întoarceţi la locul dumneavoastră. Atrageţi atenţia.

— Trebuie să-ţi spun ceva.

— Nu cred că aveţi ce-mi spune.

— Ca prieten vechi, chiar am.

L-am condus înapoi la masa lui, iar el m-a urmat, aşezându-se în sfârşit. Pentru a termina cu prostiile, am întrebat:

— Ce doreaţi să-mi spuneţi?

— Voiam să-mi cer scuze fiindcă nu te-am recunoscut de la bun început – seara trecută, adică. Vezi tu, nu-ţi ştiam faţa, şi nu ştiam că eşti

tu până nu ţi-am văzut picioarele, din locul unde mă aruncaseşi pe podea. Sunt atât de frumoase, încât te-am recunoscut. Sunt cele mai frumoase picioare din lume – sau cele mai frumoase din câte am văzut eu.

Simţeam cum mă înroşesc, aşa că l-am întrebat:

— Vă mai pot servi cu ceva, domnule?

— După seara trecută, cred c-ar fi bine să trec pe apă minerală. Apoi a privit în jos, la picioarele mele – care erau la fel de goale ca înainte, fiindcă purtam pantalonaşii cumpăraţi de Liz cu o zi în urmă – şi a spus, pe jumătate în şoaptă, parcă tulburat de-a binelea: Sunt de neuitat, doamnă Medford.

— De unde ştiţi cum mă numesc?

— Ţi-am spus doar că ne-am mai întâlnit.

— Nu cred. Nu v-am mai văzut niciodată.

— Este posibil să nu mă fi observat atunci, dar ne-am întâlnit, te asigur. Locuieşti într-un bungalow, la o stradă mai sus de locul ăsta. Te-am aşteptat acolo, te-am dus acasă şi am fost lângă tine între timp.

— Când a fost asta?

A pomenit o zi din iunie şi am simţit cum sângele îmi părăseşte obrajii, fiindcă era ziua când îl înmormântasem pe Ron. L-am privit lung, şi am întrebat brusc:

— Cine sunteţi? Şi ce-i toată povestea asta?

— Mă numesc Barclay, a spus nonşalant. Thomas Barclay – Tom. Am ţinut locul fiului unui prieten, băiatul lui Jim Lacey, Dan, care nu a putut

răspunde apelului dricarului fiindcă ieşise cu mine cu o seară în urmă. Băusem, din păcate, şi ai văzut şi tu unde se poate ajunge. Dar dacă Dan nu s-ar fi prezentat, ar fi încasat ultima bulină neagră pe care şcoala îi spusese că nu şi-o poate permite; pe scurt, ar fi fost exmatriculat. Aşadar, tatăl lui m-a întrebat dacă i-aş putea ţine locul: să te iau cu maşina, să te duc la cimitir şi să te aduc înapoi. Nu prea voiam s-o fac, recunosc, dar taică-su e om important, aşa c-am acceptat. Şi tare m-am bucurat. Când mi-ai făcut cu mâna de pe verandă şi mi-ai trimis o bezea…

— *Eu*? Eu v-am… ţi-am trimis *o bezea*? Cred că *tu* ai fost acela, din câte-mi amintesc, dar eu sigur n-am fost.

— Dar eu îţi spun că da! Nu ţi-am putut vedea faţa, fiindcă purtai voal. Nu ţi-am văzut chipul deloc în ziua aceea. Însă ţi-am văzut mâna mişcându-se, sub el şi înapoi.

— N-ai auzit? Nu ţi-am trimis nicio bezea.

— Îmi pare rău, eram sigur că aşa a fost.

— M-oi fi jucat cu voalul.

— Dar m-ai văzut trimiţându-ţi una?

— N-aş fi putut să nu observ. Şi mărturisesc că am fost foarte surprinsă. Mi s-a părut o obrăznicie faţă de o femeie îndoliată, aşa ca mine.

— N-aş fi făcut-o, dacă nu începeai tu. A fost o dovadă de politeţe că am răspuns la fel.

— Aşa, deci erai politicos.

— Dacă asta te face mai fericită că ai primit bezeaua, atunci da, să zicem că a fost politeţe.

— Aş crede-o mai degrabă dacă n-ai fi făcut

atâta caz chiar acum despre cât de formidabile sunt picioarele mele.

— Un om nu poate avea două motive?

— Poate avea câte doreşte. Nu-i treaba mea.

— Doamnă Medford, îmi cer scuze. Am făcut o impresie groaznică. Aş vrea să mă revanşez. Dar văd că aici nu e locul potrivit, nu cât timp mă serveşti, iar oamenii ne privesc. Ce-ai spune dacă te-aş invita în oraş? Într-un loc mai intim, când termini lucrul, undeva unde să putem vorbi şi să ne cunoaştem mai bine.

— Mulţumesc, dar nu mi-ar face plăcere.

Avea un fel de a zâmbi, un fel de a-şi ţine capul uşor înclinat, care te sfida să nu-l placi.

— Dar s-ar putea să-ţi facă. Nu se ştie.

M-am străduit să nu arăt nicio reacţie. Mai mult decât ar fi trebuit. Inima era într-un conflict cu mintea încă de când îl văzusem prima dată, sau poate că era un loc aflat ceva mai jos decât inima, iar lupta nu se încheiase.

— Mai doreşti şi altceva?

Şi-a ridicat mâinile în semn că se predă.

— Cât îţi datorez?

— Îţi aduc nota pentru apa minerală.

*

Liz a fost cea care a adus vorba despre el, pe când mă conducea acasă în noaptea aceea.

— Nu vreau să fiu băgăcioasă, mi-a spus, dar şi-a achitat Tom Barclay nota aia? Cea pe care n-a plătit-o noaptea trecută?

— Cine, tânărul pe care l-am plesnit?

— Mai degrabă aş spune că l-ai bătut bine, dar da, la el mă refer.

— Da, a plătit.

— L-am văzut. Bea apă minerală, de data asta.

— O îmbunătăţire, aş zice.

— E chiar OK, a spus Liz, apoi a mai şofat o bucată de drum. Uite, am văzut ce-a făcut. Şi eu m-aş fi enervat. Întotdeauna am urât şi voi continua să urăsc chestiile astea. E una când plătesc pentru privilegii, dar... Mi-a zâmbit. Mi-a fost greu să-i întorc zâmbetul. Dar băieţii tot băieţi rămân, şi din câte văd eu, Dumnezeu le-a dat mâini, iar ei o să le folosească, chit că vine potopul – nimic nu-i opreşte, să recunoaştem. *Dar*, dacă-şi cer scuze, dacă arată un pic de respect, atunci e în regulă, viaţa merge mai departe şi n-are sens să te superi. Ce vreau să zic e că, acum că s-a scuzat, ai putea să te mai gândeşti la el, Joan. Adică, încearcă să ieşi cu el după lucru, cheamă-l, poate, la tine, s-ar putea să-ţi placă. Cine ştie? Poate duce undeva. Lucruri ca astea se întâmplă uneori. Eu nu l-aş scoate din peisaj.

— Încerci să mi-l vinzi?

— Nu arată prea rău şi are perspective. Ai putea sfârşi mai rău, Joanie.

— Şi cine spune că mă vrea?

— Poate c-a dat din gură. Poate c-a ajuns la mine. OK, fie, uite: i-a zis unuia dintre tipii de aseară că te-a mai întâlnit undeva şi că l-ai impresionat serios. La început, nu a ştiut că eşti tu cea de la Garden, dar te-a recunoscut după

picioare. Nu înţeleg, Joanie, de ce după picioare şi nu după faţă…

— M-a condus la înmormântarea lui Ron.

— Şi de ce n-ar fi ştiut cum arăţi? Faţa ta e suficient de plăcută. Dacă aş fi tip, nu cred c-aş uita-o.

— Purtam voal.

— Ah! Atunci se leagă, Joanie!

— Da, spunea adevărul. Mi-a zis şi mie.

— Aha, bun, atunci m-aş mai gândi, în locul tău.

— De ce? E cineva special? Sau doar fiindcă tu şi Bianca îl ştiţi de când era puştan?

— Nu e special – nu încă. Însă e unul dintre ăia despre care ştii că va fi. Tom Barclay are o ambiţie care înseamnă ceva. Are tot felul de idei grozave.

— Cum ar fi?

— Nu mi le amintesc pe toate. Avusese o idee odată despre cum s-ar putea curăţa toate meduzele din golful Chesapeake folosind revărsarea de apă fierbinte de la una dintre centralele alea de energie atomică.

— Asta-i ideea lui? Am fi cu toţii iradiaţi cât ai zice peşte.

— A mai avut şi altele.

— Şi a reuşit?

— Cu unele, a zis, a fost aproape.

— Asta a zis el.

— Nu-l respinge, m-a îndemnat Liz. E un gânditor, Tom al nostru. În curând se va gândi la ceva care o să uimească lumea.

— Aştept până o face.

— Va fi prea târziu atunci! O să alerge toate după el!

— O să-mi încerc norocul.

— Nu-ţi place deloc?

— Aş putea să mă uit la el.

— Aşa te vreau!

— Dar, Liz, şi-a pus mâna…

— Acolo unde ai pus-o tu însăţi de nenumărate ori, hai să nu ne prefacem. Sunt lucruri mai rele decât un bărbat arătos cu o mână acolo.

*

În noaptea aia am stat întinsă în pat şi m-am gândit la el. Dacă avea într-adevăr perspective, asta ar fi pus lucrurile într-o altă lumină, deşi, fireşte, „perspective” era doar un fel de a spune că, într-o zi, ar fi putut obţine o părticică din ceea ce domnul White cu siguranţă deţinea deja. În acelaşi timp, avea ceva ce-i lipsea domnului White, un farmec personal – nu doar tinereţe şi un aspect plăcut, dar şi o prezenţă, aproape perceptibilă, care înhăţa ceva liber din interiorul unei femei şi-l răsucea strâns. Şi m-am gândit că poate ce spusese Liz are sens: dacă-şi cer scuze, atunci viaţa poate continua, şi n-are rost să fii supărată. Am început să nu-i mai port pică. Însă, dintr-odată, m-am gândit: de ce şi-a cerut scuze? Am reluat în minte întreaga conversaţie şi mi-am amintit cum se scuzase pentru că nu mă recunoscuse până nu-mi văzuse picioarele. Dar nu-şi ceruse scuze defel pentru fapta sa; în realitate nu adusese deloc

subiectul în discuţie. Apoi m-am întrebat de ce. De ce, dacă a făcut una ca asta, care necesită scuze mai mult decât orice, nu s-a scuzat? Mi s-a părut că trebuia să existe un motiv. Dacă-l combinai cu ideea că încercase să mă convingă să ies cu el în acea seară, după ce terminam lucrul, trebuia să însemne ceva, nu putea fi o simplă coincidenţă. Era ceva pentru care îi lipseau manierele, sau de care uitase, sau ar fi spus-o, dacă n-ar fi intervenit altceva. Adică – fusese voit, eram sigură. Am dormit fără probleme, nu am stat trează să mă gândesc la asta, şi totuşi, era acolo, de fiecare dată când mă gândisem la el.

Capitolul 11

A mai venit de câteva ori, de fiecare dată singur, de fiecare dată comandând apă minerală şi de fiecare dată aşezându-se la aceeaşi masă, cea la care stătuse domnul White cu doar câteva ore înainte. Şi de fiecare dată îşi încerca norocul: trebuia să ieşim undeva, după ce se închidea la Garden, ca să „ne cunoaştem mai bine”, cum se exprima el. Am aşteptat şi am tot aşteptat să aducă în discuţie ce-mi făcuse şi să-şi ceară scuze, însă nu s-a întâmplat niciodată. Şi, firește, nu aveam să pomenesc chiar eu despre asta. Însă în privinţa întâlnirii de după muncă, îl tot amânam. Spuneam: „S-o lăsăm pe altă dată, te rog. Sunt lucruri în viaţa mea care încă dor. În prezent nu ies cu nimeni”. Ceva de genul – doar că nu-s prea sigură ce. Asta pentru că s-a întâmplat ceva atunci

care mi-a întors viaţa pe dos şi mi-a amestecat noţiunile în minte cu privire la ce s-a întâmplat în realitate şi ce nu.

Era o după-amiază la fel ca oricare alta, din câte ştiam la vremea respectivă. Tocmai terminasem de umplut holurile de pe toate mesele, când a intrat domnul White, atât de prompt, încât ţi-ai fi putut întoarce ceasul după ora venirii sale. Iar eu i-am adus comanda obişnuită, apoi am stat şi i-am ţinut companie, aşteptându-mă la conversaţia normală, despre cât de păduchi îi erau copiii şi despre problemele mele obişnuite – chestia cu Ethel – pe care nu-mi plăcea că le discutam, dar continuam. Însă în ziua aceea a stat pur şi simplu, sorbindu-şi băutura şi privind spre vestibul, fără să spună prea multe despre copiii lui sau despre orice altceva. Şi apoi, dintr-odată:

— Joan, ai putea să fii îmbrăcată şi pregătită, pe la unsprezece mâine dimineaţă, dacă şoferul meu trece să te ia? Ca să te ducă să faci un comision care va fi în avantajul tău?

— Ce fel de comision?

— Vei vedea. Am motivele mele să nu-ţi spun dinainte – un motiv foarte convingător, pe care aş prefera să nu-l discut, dar cu care cred că ai fi de acord dacă ai şti despre ce este vorba.

— Eşti foarte misterios în legătură cu asta.

— Dacă ai şti de ce, sunt sigur că nu te-ai supăra.

— Să fiu gata de plecare la ora unsprezece?

— Întocmai. Jasper va trece să te ia.

— Mă las purtată de val, dar…

— Nu vei regreta, îţi promit.

— Dacă zici tu, atunci fie.

— Minunat! Şi, Joan, să ai la tine un formular de depunere. Al tău personal, de la bancă. Unul dintre bileţelele alea de la sfârşitul carnetului de cecuri.

— Pentru ce, domnule White?

— O să vezi la momentul potrivit.

Suna de parcă-mi oferea bani, şi totuşi eram iritată. De ce era atât de secretos? Spusese că avea un motiv întemeiat, şi că nu m-aş supăra dacă l-aş cunoaşte, dar cu toate astea voiam să ştiu despre ce era vorba, înainte să mă urc în maşina lui. Totuşi, deşi am tot insistat, aş fi fost fraieră să-l refuz, cu sau fără secrete. Prin urmare, am promis că voi fi gata îmbrăcată când Jasper avea să se prezinte cu maşina, şi mi-am petrecut noaptea întrebându-mă ce punea la cale şi de ce se purta aşa. S-a dovedit că, din punctul lui de vedere, avea un motiv, şi încă unul real, deloc potrivnic mie, însă nu aveam să aflu ce era decât a doua zi.

*

M-am îmbrăcat cu un taior pe care-l cumpărasem, verde-închis, care se potrivea cu părul meu, şi stăteam afară pe verandă, aşteptând, când a apărut Jasper, la unsprezece fix. M-a dus cu maşina către Estates şi a cotit către o clădire care mi-a tăiat respiraţia, într-atât de frumoasă era – aproape ca un castel din poveşti. Era în stil

colonial, cel din Maryland, cu o pereche de „cratime” între partea centrală şi aripi – pasaje cu un etaj care conectau componentele astfel încât linia era întreruptă şi proporţiile se ajustau mai bine decât dacă aripile ar fi fost lipite strâns de centru. Întreaga casă era din cărămidă, vopsită în galben-deschis, cu obloane verde-măsliniu-închis şi margini albe. Patru hornuri joase se înălţau din partea centrală şi câte două deasupra fiecărei aripi, opt în total. Aleea se asorta cu marginile albe, fiind şi ea foarte albă, însă cumva luminoasă, parcă strălucind. Mai târziu, când am plecat şi am făcut o remarcă despre ea, Jasper mi-a spus că era făcută din cochilii de stridii.

Nu avea stâlpi sau alte bagatele în faţă, doar o intrare simplă cu portic şi o platformă de cărămidă cu o singură treaptă. Am tras lângă ea. Însă, chiar înainte să pot ieşi, domnul White era deja acolo, cu capul gol, ciocănind în geamul maşinii. Când l-am lăsat în jos, m-a salutat, apoi a dat drumul unui plic pe care scria „Doamna Medford” în poala mea şi s-a retras. M-am simţit respinsă fiindcă nu am fost invitată înăuntru, însă el a spus:

— Jasper te va duce la bancă, la oricare vrei, şi vei putea să depui formularul de depunere. Sper c-ai adus unul cu tine.

I-am spus că da, iar el i-a făcut semn lui Jasper s-o ia din loc. I-am făcut cu mâna în timp ce ne îndepărtam, cu răceală, mă tem, pentru că nu mi se mai întâmplase niciodată una ca asta. Totuşi, era timpul să aflu ce se petrecea, aşa că am deschis plicul şi am scos ce era în el. Deasupra,

prins cu o agrafă, se afla un cec de cincizeci de mii de dolari pe numele Joan Medford.

Dacă aş zice că am rămas înlemnită ar fi prea puţin spus. De fapt, m-am ciupit singură, ca să mă asigur că nu era un vis. Când am reuşit să mă mai dezmeticesc, Jasper încetinise şi mă întreba unde mergem.

— Domnul Earl a spus c-aţi dori să ajungeţi la bancă. În College Park? Hyattsville? Unde să fie, doamnă Medford? Acum nu mă îndrept nicăieri.

Am privit din nou cecul. Rămăsese neschimbat. Sub el se aflau patru duplicate, fiecare însemnat COPIE DE ÎNSOŢIRE RAMBURSARE IMPOZIT. În spaţiul din stânga jos al cecului apărea cuvântul CADOU.

— College Park, te rog. Suburban Trust.

— La ghişeul pentru automobile?

— Nu, voi intra.

— OK, doamnă Medford. Am înţeles.

Am ales College Park fiindcă nu eram cunoscută acolo. Voiam să evit fluierăturile, surprinderea şi agitaţia pe care ar fi cauzat-o la filiala mea obişnuită din Hyattsville un asemenea cec pentru depunere. Când am ajuns, am scos foaia pe care o adusesem, am împins-o pe sub geamul ghişeului şi am privit cum era ştampilată. Apoi mi-am primit chitanţa, de parcă era o depunere ca oricare alta – ceea ce fireşte că şi era pentru acel funcţionar. Pe urmă am ieşit şi l-am rugat pe Jasper să mă ducă acasă.

Am stat în living, privind către stradă şi încercând să mă obişnuiesc cu ideea. Totuşi, eram

încă amorţită. Când am auzit soneria, am fost sigură că era din nou Jasper, care venise să-mi spună că totul fusese o greşeală şi că trebuia să mergem şi să recuperăm banii.

Însă nu era el. Era poliţistul Church, stând în prag, cu un dosar de carton maro plin cu hârtii într-o mână şi chipiul în cealaltă. Expresia din ochii săi erau complet neutră, imposibil de citit, însă am simţit cum îmi tresaltă inima de parcă întinsese o pereche de cătuşe spre mine. Săptămâni în şir aşteptasem acea vizită şi nu venise. Acum se întâmpla, şi era imposibil să n-o leg în minte de banii pe care-i primisem, chiar dacă, evident, în niciun caz cele două n-ar fi putut avea vreo legătură – nimeni în afară de mine şi domnul White n-ar fi avut de unde să ştie despre cec. Doar dacă poliţia n-a cerut băncii să-i anunţe dacă fac vreo depunere substanţială…? Dar ce-ar fi însemnat dacă era aşa? Nu era nimic nelalocul lui în ceea ce făcuse domnul White pentru mine. Nu o cerusem, iar el era liber să-şi cheltuiască banii după bunul plac. Dar cum aş fi putut explica asta poliţiei, dacă deveneau suspicioşi? Pentru ce să fi primit banii? Pentru conversaţiile pline de simpatie din fiecare seară, la un pahar de gin cu tonic?

— Doamnă Medford, pot să intru?

Voiam să-i închid uşa în nas, să-l ţin afară, poate să-i telefonez partenerului său şi să-l întreb ce să fac – însă ce trebuia să fac, şi ce am făcut, a fost să mă dau la o parte şi să-l las să intre.

— Îmi pare rău că vă deranjez, doamnă Medford…

— Nu e niciun deranj. Chiar deloc.

— Dar mă tem că avem nevoie de semnătura dumneavoastră pe un document, ca să putem încheia investigaţiile privind decesul soţului. Să finalizăm, cum se spune în zilele noastre.

După ce şi-a pus chipiul pe spătarul canapelei, a tras o foaie de hârtie din dosar şi a pus-o deasupra, întinzându-mi un pix pe care-l scosese din buzunarul jachetei.

L-am luat, uşurată că nu era vorba despre bancă sau despre bani. Dar sentimentul n-a durat mult. Uitându-mă la hârtie, privirea mi s-a înceţoşat până când toate cuvintele de pe pagină s-au contopit, cu excepţia unuia care a ieşit în evidenţă în partea de sus: EXHUMARE.

*

Era săptămâna în care Liz îl ajuta pe Jake cu ingredientele, aşa că nu a trecut să mă ia. Am mers pe jos, cu o haină uşoară aruncată peste uniformă. Tot drumul până la Garden, gândurile mele au continuat să rătăcească de la bani la hârtia pe care poliţistul Church mă pusese s-o semnez şi tot aşa. Nu ştia despre bani – nu încă. Dar era posibil să afle oricând, iar dacă nu aveam o explicaţie bună când avea să se întâmple asta, lucrurile se puteau sfârşi rău pentru mine. Însă nu existau explicaţii bune, nu câtă vreme domnul White şi cu mine eram străini unul pentru celălalt. Bineînţeles, dacă situaţia putea fi schimbată… Dar oare dorea să o schimbe, sau putea fi convins să o

facă? Dacă răspunsul ar fi fost da, ar fi însemnat o viaţă nouă şi nu doar un răspuns pentru poliţistul Church, ci un nou început pentru mine şi o cale de a-l scoate pe Tad din ghearele lui Ethel. Mi-ar fi putut rezolva ambele probleme de minune. Însă exista un dubiu în cuvintele acestea, *dacă ar fi*. Şi, între timp, poliţia avea să scoată la lumină cadavrul lui Ron şi să-l supună unor teste – de ce fel, poliţistul Church nu spusese, dar ştiam care era scopul. Trebuiau să arate că fusesem implicată în moartea lui Ron, că nu fusese un simplu accident.

Am făcut toate eforturile să mi-l alung din minte pe poliţistul Church, cu tot cu hârtiile şi testele lui. Nu puteam face nimic, oricum. Trebuia doar să cred că poliţia n-ar fi putut descoperi ceva ce nu era acolo – deşi ştiam la fel de bine ca oricine că testele nu sunt perfecte şi că uneori *arată* lucruri pe care n-ar trebui să le arate. Am împins toate gândurile alea undeva, într-un cotlon al minţii, şi m-am străduit să mă concentrez la altele. Dar, fireşte, altele nu însemnau nimic altceva decât domnul White şi darul său fantastic, care mă lăsase complet uimită.

Când am ajuns la Garden, mi s-a părut ciudat să văd că lucrurile erau la fel. Mi s-a părut ciudat şi că, deşi îi spuneam de obicei multe lui Liz despre viaţa mea – în măsura în care se petrecea ceva – nu aveam de gând să-i povestesc despre asta. Eram conştientă că ar fi tras concluzii greşite, la fel cum aş fi făcut şi eu, în locul ei. Şi? Erau asemenea concluzii greşite? Şi care era concluzia corectă? Cu siguranţă că domnul White aştepta ceva în

schimbul banilor, nu?

Am aflat chiar foarte repede răspunsul. La ora 17 fix a intrat domnul White, iar Jake i-a pregătit ginul. I l-am adus la masă, de parcă nimic nu se întâmplase. El a sorbit din băutură, s-a lăsat pe spate şi şi-a şters buzele cu un şerveţel.

— Ce să spun, am început eu, încă mă simt ameţită, domnule White. Şi nu sunt încă sigură că nu-i un vis. Cum aş putea să-ţi mulţumesc?

— Cred c-ar fi de preferat să sărim peste partea asta.

— Dar trebuie să-ţi mulţumesc!

— Te rog!… Te rog.

Vorbea foarte încet şi a ridicat o mână, să mă oprească. Am spus:

— Bine, atunci – şi totuşi, nu mă pot abţine, sunt atât de recunoscătoare!

— Bine, dar hai să schimbăm subiectul.

— Aveţi o casă foarte frumoasă.

— Îţi place? Eu am construit-o. I-a plăcut subiectul, cu atât mai mult, cu cât fusese schimbat. I-am spus arhitectului s-o proiecteze după Harbor House din Annapolis – fireşte, cu excepţia aripilor octogonale. Mi se par nepotrivite, însă restul, proporţiile, aspectul general şi dimensiunile – i-am cerut să le respecte îndeaproape. Cred c-a ieşit destul de bine.

Puţin îmi păsa de vreo aripă octogonală, dar n-ar fi fost politicos s-o spun. L-am lăsat s-o ţină tot aşa, o vreme. Când s-a oprit, era de dorit şi un răspuns din partea mea, aşa că am spus:

— Pare mai degrabă o casă plutitoare.

— Cred că stâlpii şi pervazurile albe sunt motivul: se potrivesc cu aleea din cochilii de stridii. Efectul acela scânteietor pe albul palid se datorează varului. Luminează întreaga clădire şi îi dă impresia de care spui, de plutire, mai degrabă. Ai spirit de observaţie, Joan, dacă ţi-ai dat seama.

— Observ tot felul de lucruri.

Fără să vreau, a sunat înţepător, şi am ştiut că slăbiciunea mea cronică – o fire care refuza să stea potolită – avea să mă bage în încurcătură, ca de obicei. M-am auzit spunând, deşi nu plănuisem:

— Dacă sunt invitată, fireşte. Dar, desigur, astăzi nu am fost. Nu mi s-a permis să ies din maşină.

— Joan, a existat un motiv.

— De ce nu-mi spui care e acela?

Mi-a ţâşnit din gură ca o pocnitoare, deşi încercam să mă opresc, însă fără succes. A răspuns:

— M-ar supăra enorm să-ţi dezvălui motivul, Joan. Trebuie să-ţi fi dat seama deja că sunt nebun după tine, şi…

— Atunci de ce n-o arăţi?

— Am crezut că asta am şi făcut. Astăzi.

Am înghiţit în sec şi am făcut tot posibilul să mă conving să tac – degeaba. Am continuat. Am spus, aruncând o privire în jur şi descoperind, bucuroasă, că nu era nimeni să ne audă:

— OK, mi-ai dat cincizeci de mii de dolari, iar eu mi-am exprimat recunoştinţa. Dar când am încercat s-o spun cu adevărat, m-ai întrerupt. Deci ce să fac acum? Aş vrea să ştiu ce să fac.

— Nicidecum ceea ce crezi, Joan.

— De unde ştii ce cred?

— Atunci, Joan, ce crezi? Spune-mi.

— Dacă te referi la ce cred despre ceea ce-ai vrea să fac pentru cele cincizeci de miare, atunci nu ştiu, dar sunt om şi nu voi fi prea mândră, indiferent ce-ai vrea. Pentru cincizeci de mii de dolari îmi pot înghiţi orgoliul. Dar dacă vrei să ştii ce gândesc în general, ce părere am despre ce ar trebui să faci ca să dovedeşti cât de nebun eşti după mine, atunci există o singură cale, domnule White, o cale despre care se presupune c-ar trebui să fiu prea modestă ca să vorbesc. Ei bine, nu sunt. Dacă doreai o femeie pentru o noapte, ai fi putut-o avea pentru mult mai puţini bani decât mi-ai dat mie – poate una dintre celelalte fete care lucrează aici, după cum cred că ştii. Dacă mă placi suficient ca să-mi dai suma pe care mi-ai dat-o, atunci ştii că există o cale pentru ca un bărbat să împartă atât de mult din ce are cu o femeie pe care o doreşte, şi singura cale pe care o cunosc este cea legală.

Am văzut cum se schimonoseşte de durere, aşa cum se mai întâmplase şi înainte, însă amestecată, mi s-a părut, cu un fel de dorinţă, şi, deşi ştiam că nu era abordarea potrivită, nu m-am putut abţine şi m-am aruncat cu capul înainte:

— M-ai putea cere de nevastă, asta ar fi ideea – la naiba, de ce nu mă ceri?

— Aş face orice să pot, a şoptit el.

— Spune tot, atunci. De ce n-o faci?

I-a picat faţa, iar cuvintele care au urmat au

fost rostite pe un ton atât de scăzut, încât abia le-am putut înţelege.

— Am anginǎ, Joan.

A trebuit să-mi scotocesc prin minte ca să-mi amintesc ce era angina, şi, în sfârşit, am identificat-o ca pe o problemă la inimă, iar după ce am făcut legătura am spus:

— Nu pricep, domnule White. Ce-are angina cu asta?

— Dacă suferi de anginǎ, căsătoria iese din discuţie. Pentru mine, că e cu tine sau cu altcineva. Doctorul m-a avertizat în repetate rânduri că nu pot să… fiu cu o femeie. E foarte sigur că inima mea n-ar suporta tensiunea. Sau, cu alte cuvinte, căsătoria cu tine ar însemna o condamnare la moarte pentru mine. Asta-i frământarea cumplită care mă încearcă: n-am mai întâlnit până acum o femeie pe care s-o doresc mai mult, mă gândesc la tine până când uit de mine, până când simt că înnebunesc, dacă vrei, dar dacă ajung să fac ceea ce ar face orice bărbat, mor.

Am tăcut, fără să-l cred, gândindu-mă că era numai o scuză, un fel de portiţă de scăpare, un motiv să mă facă să sper mai multe din partea lui Earl K. White al Treilea decât ar spera o chelneriţă care serveşte cocteiluri – şi apoi, dintr-odată, am ştiut că era adevărat – fără să-mi dau seama din ce motiv. Poate a fost expresia lui: nu mai văzusem niciodată un bărbat atât de posomorât, de frustrat şi de ruşinat. Şi, fireşte, îmi dăduse deja mai mult decât aveam dreptul să sper, fără să ceară nimic în schimb, refuzând chiar şi puţinul oferit. Şi mi-am

amintit episodul când atingerea corpului meu l-a lăsat îmbujorat şi abia respirând, şi am simţit dintr-odată compasiune. Adică, m-a izbit un val de milă, aşa că m-am aplecat şi l-am atins, bătându-l uşor cu palma pe umăr.

— Îmi pare rău, am spus. Îmi retrag cuvintele. Nu mi-am dat seama.

— Ţi-am spus doar că există un motiv.

— Aşa ai făcut, iar eu îl accept. Explică totul.

A rămas pe loc, iar eu am stat în picioare lângă el, şi pentru moment lucrurile au devenit stânjenitoare, ca atunci când doi oameni sunt atât de copleşiţi de emoţie, încât nu ştiu ce să spună. Însă pe urmă am deschis din nou gura, cu un ultim atac la adresa lucrului care mă deranjase mai devreme.

— Cu toate astea, i-am trântit-o cam acru, m-ai fi putut invita în casă. E magnifică şi, cel puţin, mă puteai lăsa să arunc o privire.

— Şi pentru asta am avut un motiv.

— M-am cam săturat de motive.

— Undeva, în memoriile sale, Casanova spune că o femeie cunoaşte o singură cale de a-şi exprima recunoştinţa. Dacă acea cale ţi-ar fi venit în mine, consecinţele ar fi fost catastrofale.

— Casanova?

— Dintre toţi bărbaţii, el ar trebui să ştie.

— Crezi c-aş fi procedat aşa?

— Dacă te-aş fi invitat înăuntru, poate că da.

— Şi n-ai fi putut rezista?

— Nu, Joan, nu sunt prea sigur c-aş fi putut. Şi mi-ar fi fost fatal.

A aşteptat o clipă, lăsând sensul cuvintelor să pătrundă, şi a continuat:

— Ai fi fost lăsată cu un cadavru în braţe şi cu un cec pe care nicio bancă nu l-ar fi onorat – nu până când nu mi-ar fi fost verificate proprietăţile, şi chiar atunci şansele tale ar fi fost foarte, foarte reduse, dacă ţinem cont de caracterele copiilor mei vitregi. Iar eu ştiu cât de mult ai nevoie de bani, Joan. Voiam să-i primeşti. Aşadar, te-am lăsat să stai în maşină, ca să nu-mi asum niciun risc.

— Înţeleg.

— Este o sentinţă cumplită. Îmi dau seama că ne cunoaştem de puţină vreme, dar nu mă înşel în privinţa felului în care mă faci să mă simt, şi ştiu cât de rar se întâmplă, iar dacă n-ar fi treaba asta, mi-aş da şi ochii din cap să mă pot însura cu tine, să fiu cu tine dimineaţa, la prânz şi seara – tot timpul. Dar nu se poate.

— Mă faci să plâng.

— Dacă tot eşti pe cale s-o faci, plângi pentru mine.

Capitolul 12

Mi-a luat o săptămână să mă acomodez, să ţin pasul cu schimbarea care apăruse în viaţa mea, acea schimbare imensă, incredibilă. În fiecare după-amiază stăteam şi priveam pe fereastră, gândindu-mă la lucrurile pe care le-aş fi putut face cu banii pe care-i primisem. Era o problemă. Acum aveam mijloacele necesare să-mi recapăt fiul – însă nicio explicaţie pentru provenienţa lor, nu una

credibilă, nici de către Ethel însăşi, nici de către membrii juriului cărora le-ar fi dat idei despre lucrurile imorale pe care le-aş fi putut face ca să primesc atâţia bani de la un bărbat. În ochii lor, asemenea lucruri m-ar fi categorisit drept nepotrivită pentru a răspunde de bunăstarea unui copil nu doar temporar, ci permanent. Parcă-i auzeam vocea: *Şi de unde zici c-ai primit aşa o grămadă de bani*, *Joan*? *N-o să folosesc cuvântul care-ţi spune pe nume*, *dar amândouă ştim bine care-i singurul lucru pe care-l ai de vânzare*.

În acelaşi timp, să nu fac nimic cu banii nu era prea inteligent, nu când îi aveam şi-mi trebuiau atât de mult. Trebuia să găsesc o cale de ieşire din impas, la un moment dat. Şi într-o zi, în timp ce mă holbam la casa de peste drum, mi-am dat seama. O admirasem de multe ori: era o casă din cărămidă, cu două etaje şi mansardă, vopsită în alb, cu o peluză tunsă frumos şi cu cedri de o parte şi de alta a aleii. Dar ce m-a trezit a fost pancarta de pe peluza din faţă: DE VÂNZARE. Avea numele unui agent imobiliar pe ea, adresa şi numărul de telefon. Dintr-odată, m-am ridicat, m-am dus la telefon şi am format numărul. Apoi am închis înainte să-mi răspundă cineva. Am căutat în Pagini Aurii numele unui alt agent imobiliar, Ross P. Linden, care avea biroul în Hyattsville, la doar câteva străzi distanţă. Am sunat, am făcut o programare şi am mers să-l văd a doua zi. A fost de acord să preia sarcina de a cumpăra, iar la sfârşitul săptămânii mi-a încheiat afacerea. Reuşise să coboare preţul de la treizeci şi cinci de

mii de dolari la douăzeci şi opt de mii, un preţ oferit şi acceptat. Onorariul a fost de o mie de dolari, ceea ce mi s-a părut destul de rezonabil, ţinând cont de treaba bună pe care o făcuse. Apoi am mers să cumpăr mobilier. Am luat totul la licitaţie, iar acţiunile pentru lucruri de genul acela se ţin noaptea. Asta a însemnat să-mi iau liber de la lucru şi să-i spun Biancăi. „Să-i spun”, am zis, şi nu „să o rog” – şi fireşte că a făcut scandal. Dar, dacă voia să rămân, n-avea decât să mă lase, înghiţind în sec. După două săptămâni, cu o mie două sute de dolari, mobilasem foarte bine casa, cu living şi sufragerie jos, dormitoare sus şi covoraşe drăguţe peste tot. Am pus deoparte patru sute nouăzeci şi cinci de dolari pentru un TV color, o chestie simpatică, de dimensiuni mari, cu care m-am răsfăţat în mod intenţionat. Asta pentru că pregăteam locul pentru închiriere. Aveam să-l închiriez gata mobilat oamenilor de treabă care se întâmplau să fie în Washington pentru scurtă vreme, dar aveau nevoie de o locuinţă, un locşor drăguţ doar pentru ei, familia şi prietenii lor – iar un televizor color, m-am gândit, ar fi o momeală foarte bună, ceva care ar putea înclina balanţa, făcându-i să decidă între locul meu şi altul, dacă le plăcea să-i vadă pe Steve Allen, Perry Como sau Dihan Shore, care transmiteau cu toţii color, sau pe Howdy Doody, dacă aveau un copil. La o săptămână după achiziţie închiriasem casa pentru patru sute cincizeci de dolari pe lună, unui cuplu din Akron, Ohio, care erau angajaţi la HUD. Când şi soţul şi soţia lucrează nu trebuie să strângă prea

tare cureaua şi îşi pot permite o chirie drăguţă. Nu aveau copii şi se numeau Schroeder.

Cheltuisem treizeci şi una de mii din cei cincizeci de mii şi încă mai aveam lucruri de făcut. Din ipotecă mai rămăseseră cinci mii de plătit, aşa că m-am dus la bancă şi am rezolvat. Nici nu pot spune ce uşurare a fost să-mi iau povara aceea de pe umeri; fusese ca un ghimpe în coaste. Mi-au mai rămas vreo paisprezece mii de dolari, aşa că m-am dus şi am cumpărat o maşină. Nu am luat una nouă, ci una de la un garaj de maşini la mâna a doua, de la un tip pe care-l ştiam destul de bine, fiindcă venea la Garden şi era repartizat în zona mea destul de des. Avea un Ford sedan care arăta foarte bine, frumos lustruit, vechi de doi ani, dar cu un kilometraj destul de mic, pentru o mie o sută de dolari. Era verde, ca să mi se asorteze cu părul, şi când l-am condus în susul şi josul străzii a tors plăcut, de parcă era în stare bună. Singura problemă era că avea cauciucurile originale, care începeau să se uzeze. Dar l-am rugat pe domnul Goss să-l doteze cu cinci cauciucuri Whitewall pentru un pic peste o sută de dolari, şi iată, conduceam o maşină practic nouă pentru jumătate din preţul uneia.

Aşadar, aveam o casă fără datorii, fără o sută zece dolari de dat lunar, şi, cu excepţia impozitelor şi întreţinerii, fără nicio cheltuială, şi o altă casă care-mi aducea patru sute cincizeci de dolari pe lună, de asemenea, supusă impozitelor şi întreţinerii. Sau, cu alte cuvinte, cu cei 19.15 dolari bacşiş pe care-i primeam încă în fiecare seară, sau

aproape o sută cincisprezece dolari pe săptămână, şi cei o sută cincizeci de dolari pe care-i făceam săptămânal din celelalte bacşişuri de la Garden, aveam cam o mie cinci sute de dolari pe lună, fără taxe, şi peste zece mii de dolari în economii, care-mi aduceau cam cincizeci de dolari pe lună. Ţinând cont că, doar cu câteva luni înainte, fusesem la limita subzistenţei, ştiam că nu mă descurcam prea rău.

Nu mai auzisem nimic de la poliţistul Church din ziua când venise la mine acasă, ceea ce-mi permitea să deduc că nici tranzacţiile mele recente, dacă fuseseră remarcate, nici exhumarea lui Ron nu ridicaseră vreo problemă la poliţie. Aşa că mă simţeam binişor, mulţumită de mine însămi, când am mers la familia Lucas pentru vizita săptămânală la Tad. Am fost directă cu Ethel şi nu i-am dat nicio explicaţie legată de maşină, spunând doar că o am – şi tot ce a putut face a fost să se holbeze şi apoi să-mi spună:

— Înţeleg, desigur, înţeleg.

Nu prea ştiu ce înţelegea, şi, să fiu sinceră, nici nu-mi păsa. Muncisem suficient ca să-mi permit o maşină la mâna a doua, la cât câştigam acum. Nu era ca şi cum apărusem cu cincizeci de mii de dolari de nicăieri.

Tad a fost încântat, aşa cum sperasem să fie, iar eu l-am luat în maşină să-l duc într-o plimbare pe care o plănuisem, la universitatea din College Park, unde aveau o fabrică de lactate care făcea parte din complexul lor fermier, de unde puteai cumpăra îngheţată de toate felurile, inclusiv

experimentală, majoritatea delicioase, deloc asemănătoare cu ce se vindea la „gherete”, cum li se spunea. Au adus o carte pentru Tad, dar eu l-am luat în braţe şi am comandat un sortiment cu bucăţi de curmale pentru mine şi o îngheţată simplă de căpşuni pentru el, care era roz, aspectuoasă şi gustoasă.

I-a plăcut la nebunie. A mâncat-o cu lingura, în felul acela lent şi grijuliu al unui copil când dă de aşa ceva, iar eu am adorat fiecare clipă. Când aproape terminase, s-a oprit brusc, a închis ochii şi a spus „Mi-am! Mi-am!”, aşa cum auzise cântând în reclamele pentru supa Campbell. Asta mi-a făcut inima să bată mai tare, cel mai plăcut sunet din lume – de dragul copilului meu fericit. Nici măcar nu s-a plâns când l-am îmbrăţişat strâns, uitând de umărul lui, aşa că mi-am dat seama că se vindecase, în sfârşit. L-am lăsat să ia ultima lingură, apoi am comandat două cartoane, unul cu căpşuni şi unul cu vanilie şi bucăţele de ciocolată, pe care le-am luat pentru familia Lucas. Când ne-am întors, Jack ne aştepta lângă trotuar, ceea ce mi s-a părut ciudat, fiindcă nu-mi arătase cine ştie ce respect înainte, şi, în realitate, mă cam judecase într-un fel care nu-mi prea plăcea. Însă acum era politeţea în persoană, deschizând portiera, ajutându-mă cu Tad, fiind atât de săritor, încât m-am supărat, gândindu-mă la început că era respect pentru maşina cea nouă, sau ceva de genul. Dar s-a dovedit că nu ăsta era motivul.

— Vrei să urci la Ethel, te rog? a şuşotit. E în ultimul hal – s-a dus la culcare, dacă-ţi vine să

crezi. Aţi fost plecaţi atât de mult, încât s-a gândit c-ai tăiat-o. A crezut că l-ai luat pe Tad înapoi. Aşa că… *nu-l iei înapoi*, *nu*?

— E fiul meu, Jack.

— Ştiu că este şi e dreptul tău să-l iei pentru întreaga zi oricând doreşti. Dar Ethel s-a temut…

— Ştiu de ce s-a temut, şi ar trebui să se teamă, pentru că într-o zi sper să se şi întâmple. Sunt mama băiatului şi ar trebui să fim împreună.

— Am crezut că încă nu eşti pregătită, că nu poţi încă să ai grijă de el, nu de una singură…

Am înghiţit cuvintele pe care voiam atât de mult să le rostesc şi de faţă cu Ethel, fiindcă mi-era încă teamă de cum avea să le întoarcă împotriva mea.

— Nu pot. Dar sper să pot în curând.

— E speriată de moarte, acolo sus.

Iar apoi, când m-a condus în casă, ţinându-mă de braţ, în timp ce eu îl ţineam pe Tad de mână:

— E nebună după el, Joan, pur şi simplu nebună. Te rog, nu i-l lua. Nu încă. E tot ce are mai scump pe lume.

— E nepreţuit şi pentru mine.

— Da, ştim. Dar…

— O să vorbesc cu ea despre asta.

Asta am şi făcut, intrând la ea, care zăcea pe patul lor matrimonial, uitându-se lung la mine cu obrajii umflaţi şi ochii roşii. A ţipat uşor când Tad a apărut târâş-grăpiş, dându-mi drumul la mână în capul scărilor ca să-şi tragă şoseta, cred. A sărit din pat, l-a luat în braţe şi a ascultat cu atenţie când el i-a spus:

— Cap una! Cap una! Cap una!

— Ethel, i-am spus, foarte calmă, l-am adus înapoi, de data asta. Dar acum îmi merge mai bine, financiar vorbind, decât mi-a mers anterior – slujba mi-aduce un venit şi *mi-aş putea* permite să angajez o femeie să vină să stea cu Tad cât timp lucrez. Ce vreau să spun e că m-am gândit la asta şi, deşi n-am făcut-o încă, va trebui să te pregăteşti.

A ridicat privirea spre mine, ţinându-mi încă fiul în braţe la piciorul patului, şi i-a pus mâna după ceafă, parcă protejându-l. Protejându-l de mine, propria lui mamă.

— Poţi face asta, Joan, când te-ai aranjat cum se cuvine şi ai o situaţie potrivită pentru mama unui băieţel. Nu când lucrezi noaptea pentru bacşişuri din partea unor bărbaţi care plătesc să-ţi vadă decolteul, iar dacă o fac doar ca să privească, fără să atingă, ca să nu mai vorbim de alte lucruri, m-aş mira. A spus toate astea cu o voce dulceagă, de parcă tonul putea ascunde de fiul meu veninul care picura din cuvinte. Îl cunosc pe Luke Goss, îl cunoaşte şi Jack, şi acum două nopţi s-a lăudat cu maşina pe care ţi-a vândut-o, spunând că se aşteaptă să te aibă pe bancheta din spate în curând, ţinând cont de cum îl mângâi pe braţ şi-i permiţi să-ţi arunce ocheade sub bluză la Garden. Luke Goss se descurcă binişor cu maşinile lui şi nu spun că n-ar putea fi un soţ tolerabil pentru o femeie, aşadar, dacă te-ai decis să-l prinzi în mreje, aşa să fie. Dar trebuie să te avertizez, Joan, că s-ar putea să descoperi că pe bancheta din

spate a unei maşini nu se primesc cereri în căsătorie.

Înlemnisem, ţinându-mi firea doar fiindcă observasem privirea îngrijorată a lui Tad. Nu înţelesese toate cuvintele, dar nu se putea înşela asupra sensului lor şi vedea că există ceva asemănător cu ura între noi.

— Luke Goss minte de îngheaţă apele, am spus. E un dealer, care ar spune orice oricui ca să dea bine în ochii lor. Îi servesc băuturi şi asta e tot, şi nu va fi niciodată mai mult, iar dacă l-am atins vreodată a fost doar ca să-l împiedic să nu cadă de pe scaun de la prea multe Manhattan-uri. Nu voi fi ţinută departe de fiul meu de minciuni, nici ale lui, nici ale tale, nici ale nimănui, iar dacă încerci, îţi vei dori să n-o fi făcut-o.

— Aşa-mi voi dori? Ce vrei să spui, Joan? Că mi s-ar putea întâmpla un accident cândva, cum a păţit Ron?

— N-aş putea să ştiu. Depinde dacă bei la fel de mult ca el.

S-a ridicat.

— Îmi pare rău, Joan, dar nu cred că e în regulă să continuăm această discuţie în faţa băiatului. Dacă eşti drăguţă să pleci acum, Jack te va conduce.

M-am aplecat să-mi sărut fiul, iar el a observat că mă abţineam să nu plâng, fiindcă şi-a aruncat braţele în jurul gâtului meu şi s-a agăţat, până când am fost nevoită să-i iau mânuţele şi să i le desprind uşor, forţându-mă să mă îndepărtez de el.

— Mami se întoarce, i-am spus. Duminica

viitoare. Şi cealaltă duminică. Şi mai mult, în curând, mult mai mult – îţi promit.

— Mai mult, a repetat el, dar vocea i-a tremurat, parcă din nesiguranţă.

Atunci am ştiut că nu puteam renunţa la domnul White, oricât de imposibil ar fi părut.

Capitolul 13

În tot timpul acela, nu am spus nimic, nici lui Liz, nici Biancăi, nici altcuiva de la Garden, despre ce mi se întâmplase.

Şi nu i-am spus nimic domnului White despre ce făcusem cu banii lui, nu că m-ar fi deranjat să ştie, dar mă temeam că n-ar fi fost de acord şi m-am ferit să-l las să-şi exprime dreptul de veto. Nu i-am spus nimic nici lui Tom, care venea la fel ca înainte – nu în fiecare seară, ci de două-trei ori pe săptămână, aşezându-se mereu la masa domnului White, bând de fiecare dată apă minerală şi rămânând complet treaz. În schimb, trebuie să recunosc, mă ameţea un pic pe mine. Tot încerca să mă convingă să ies cu el, într-o seară, sau mai degrabă într-o dimineaţă devreme, după ce terminam lucrul, spunând că ştia un loc unde puteam merge „fără să fim deranjaţi”, orice ar fi însemnat asta. Iar eu îl tot amânam, spunând: „În curând, sper… Acum o să mai amân o dată”, însă era tot mai greu de fiecare dată. În ciuda felului în care începusem, ajunsesem să-l plac. Sau, poate, „a plăcea” nu era cuvântul potrivit, însă eram atrasă de el şi începeam să înţeleg mai bine la ce

se referise Liz în prima noapte, când vorbise despre atracţia insurmontabilă a invitării în oraş, în special când un bărbat chipeş era cel care o făcea.

Apoi, într-o seară, a apărut mai devreme ca de obicei şi n-a adus vorba. Părea să fie în dispoziţie proastă, de parcă îl frământa ceva. L-am întrebat:

— Ce e, Tom? Ţi-am înecat cumva corăbiile? Ce te supără?

— Multe. Am un prieten în necaz.

— Cineva pe care-l ştiu?

— Jim Lacey.

— Ah, cel pe al cărui fiu l-ai înlocuit la înmormântare?

— Exact. Poate l-ai văzut în ziar. A fost pus sub acuzare.

— Pus sub acuzare? Pentru ce?

Drept răspuns, a scormonit în servietă şi a aruncat pe masă un ziar. Povestea era în josul primei pagini. James E. Lacey, inginer municipal senior, fusese pus sub acuzare într-un caz care implica luarea de mită pentru recomandarea conexiunilor de canalizare pentru o zonă nouă de dezvoltare. Era unul dintre acele cazuri frecvent întâlnite în comitatul Prince George, unde se fac milioane peste noapte pe baza deciziilor de reîmpărţire teritorială, a acordării conexiunilor de canalizare, a conexiunilor de alimentare cu apă şi a celor pentru asfaltare.

— Îmi pare rău, am spus, pe cât de politicos posibil. E întotdeauna dureros când un prieten are probleme.

— Dureros e că nu-l pot ajuta.

Neştiind ce fel de ajutor i-ar fi putut oferi, n-am spus nimic, însă el mi-a explicat imediat:

— E un idiot, un parior, vârât în datorii până peste urechi. Nu i-ar împrumuta nimeni un sfanţ, şi problema e că n-are bani de cauţiune. S-a fixat la douăsprezece mii de dolari, şi-l va costa peste o mie pentru gaj, iar el n-are banii ăştia. Îţi poţi închipui un om cu puterea şi relaţiile lui, stând într-o celulă de închisoare fiindcă nu poate strânge o mie de dolari? Dacă i-aş avea, aş plăti chiar eu gajul, dar nici nu încape vorbă.

— Nici tu nu ai o mie de dolari?

Mi-a zâmbit, parcă spunând: „Ce-mi pasă mie de bani?” În schimb a spus:

— Nu, nici eu nu am o mie de dolari. Imediat ce nişte chestii în lucru o să dea roade, voi avea de multe ori pe atât, dar momentan sunt legat de mâini şi de picioare, cel puţin pentru suma asta, aşa că trebuie să mă scot din cărţi.

Nu ştiam absolut nimic despre cauţiune. Auzisem despre chezaşi pentru cauţiune, dar cine erau şi cum funcţionau mă depăşea. A mai aşteptat puţin, luând o gură de apă minerală, apoi a continuat:

— Am o casă, desigur. Tata mi-a lăsat-o, iar eu locuiesc încă acolo. Şi valorează dublu cât cauţiunea, exact cât ar fi necesar. Din păcate, am împrumutat bani în contul ei – aşa că iese din discuţie. Altfel, aş garanta bucuros cu proprietatea. Dar ce nu poţi face, nu poţi face. Asta mă termină. Ştie despre casă, dar nu şi despre ipotecă, şi se întreabă de ce nu semnez. Şi, nu ştiu din ce motiv,

n-aş vrea să-i spun adevărul. Ar părea un fel de scuză.

— Ia-o de la capăt. Explică-mi ce-i cu casa.

A făcut-o, în cuvinte monosilabice, explicându-mi cum giranţii pentru cauţiune folosesc o casă din nou şi din nou ca să semneze o duzină de garanţii, fiecare pentru o sumă serioasă, „dar casa trebuie să fie fără ipoteci. Dacă e ipotecată, nu poate servi ca garanţie”.

— Şi te deranjează că nu poţi ajuta?

— Păi, pe tine nu te-ar deranja?

S-a mai deschis un pic, spunându-mi că domnul Lacey nu era un simplu prieten.

— Am mare nevoie de el pentru un scop pe care-l urmăresc. Am pus ochii pe un post în administraţie – vreau să conduc Departamentul de Resurse Naturale, iar verişoara lui din Annapolis ar putea gira pentru mine. Sunt convins c-ar putea. E apropiată de guvernator şi interesată.

Nu am reacţionat, aşa că a continuat:

— Aş da orice să conduc golful Chesapeake pentru o idee de-a mea.

Şi mi-a povestit despre ideea pe care o pomenise Liz, cum că ar putea curăţa golful de meduze.

— Golful Chesapeake, a explicat, parcă ţinând un discurs, este punctul verde al lumii, sau al acestei părţi de lume, punctul verde al SUA – perfect pentru yachting, înot, vâslit sau ce ţi-ai mai putea dori, cu excepţia faptului că e acoperit de meduzele alea nenorocite. Dacă-s acolo, golful nu e bun de nimic. Mi se pare c-am putea scăpa de

ele. Şi cred că centralele acelea atomice ar putea fi de ajutor, întreaga populaţie e împotriva lor, temându-se de moarte de ce-ar putea fi capabile. Dar să presupunem că m-aş gândi la o cale de a folosi centralele cumva. Să folosesc apa pe care o varsă. Apa fierbinte pe care o împrăştie cu pompele. Dacă tot ce contează e temperatura, o modificare mică a încălzirii golfului, ca să ucidă toate meduzele alea, atunci aşa s-ar rezolva şi n-ar costa statul niciun sfanţ. Aşa că, în loc să se opună centralelor ălora, oamenii le-ar privi ca pe o binefacere, şi astfel am rezolva o problemă uriaşă: meduzele, centralele atomice, energia de care avem nevoie, toate dintr-o mişcare.

A devenit aşa de implicat în timp ce vorbea, şi abia am reuşit să-mi păstrez expresia neutră şi să nu încep să rânjesc, de parcă ştiam amândoi că-mi forţa mâna, fiindcă mi-era foarte clar că el chiar credea în ce-mi vindea şi nu o vedea deloc ca pe o forţare. Sentimentele mele au devenit uşor amestecate, pentru că totul îl punea într-o nouă lumină, de parcă vedeam o casă frumoasă la lumina zilei, după ce, înainte, o văzusem doar la lumina lunii – deodată, îmi dădeam seama că obloanele aveau nevoie să fie vopsite, iar acoperişul e într-o stare cumplită. Tom credea că are cea mai trainică casă din oraş, fără să-şi dea seama cât era de şubredă. În afară de treaba cu radiaţiile, voiam să-l întreb, oare apa fierbinte n-ar fi ucis toţi peştii? Dar acelea erau numai două dintr-o mie de argumente împotriva planului său, aşa că nu le-am adus în discuţie. L-am privit

lansându-se în prezentarea ideilor sale cu tot sufletul, şi, în mod bizar, lipsa lui de speranţă m-a făcut să mă apropii de el – nu de idee, ci de el, de tânărul acela chipeş, cu o casă ipotecată şi fără o mie de dolari la dispoziţie, şi cu un castel construit doar din iluzii, pe care nu avea să-l poată vinde nimănui, decât câtorva femei din Hyattsville care-l cunoscuseră ca adolescent şi erau ataşate de el.

Şi poate nici măcar lor, fiindcă, la jumătatea discursului, Bianca se afla lângă umărul meu şi-mi şoptea:

— E un pic dus când vine vorba despre asta. Nu-i da atenţie.

Apoi a apărut şi Liz:

— Dă-i de băut.

S-a îndepărtat, dar el a continuat. Am văzut în ochii lui, în spatele convingerii absolute, un soi de disperare pe care am recunoscut-o, iar inima a început să-mi bată pentru el. Am văzut şansa de a face pentru cineva, la o scară mult redusă, ceea ce domnul White făcuse pentru mine – şi poate am simţit ceva din impulsul care mă făcuse să le promit jucării tuturor copiilor din curtea lui Ethel. Am spus:

— Ai nevoie de cineva, nu-i aşa? Cu o casă fără ipoteci? Să presupunem că aş avea casa aceea…

S-a uitat lung la mine, apoi a spus:

— Joan, asta e o treabă serioasă. Nu încerca să fii amuzantă – cel puţin nu pe tema asta.

— Cine spune că asta fac?

I-am cam trântit-o, aşa, puţin, şi dintr-odată şi-a dat seama că vorbeam serios.

— Ai putea tu semna garanţia aceea?

— Dacă tot ce trebuie e o casă.

— Nu mi-am dat seama.

— Ar trebui să mă rogi frumos.

— N-aş putea. N-am dreptul.

— OK. Atunci, pentru tine, mă ofer.

După o pauză lungă şi încă holbându-se la mine, m-a întrebat:

— Ai face asta pentru mine, Joan?

— De ce nu? E doar pentru o vreme, nu? Odată ce se prezintă la proces, garanţia e anulată?

— Desigur. Dar există şi un risc.

— Întotdeauna există un risc. Dacă i-ai încredinţa casa ta…

— Aş face-o, dacă aş putea.

— Atunci de ce nu şi eu?

— Atunci e în regulă? Să-i sun avocatul şi să-l pun la curent? Pentru că, dacă am înţeles bine, Jim ar putea ieşi în seara asta. Aşa de repede se rezolvă, din câte ştiu. Asta *dacă*…

— Dacă ai o casă liberă de ipoteci. Ei bine, eu am.

S-a dus în alcov şi a telefonat, apoi s-a întors, privindu-şi ceasul. O jumătate de oră mai târziu, a apărut un bărbat chel, s-a aşezat la masă cu el, a scos o hârtie şi i-a şoptit ceva. Tom m-a chemat, iar cheliosul, care s-a prezentat drept domnul Lackman, m-a întrebat despre casă. Aveam una fără ipoteci, rate, chirii şi alte asemenea dări? I-am spus că da, iar el a dorit să ştie unde. Aşa că, pe chitanţierul meu, i-am scris adresa la care se afla casa mea, cea primită la moartea lui Ron, acum

liberă de datorii, şi i-am pus-o în faţă. A copiat-o pe hârtia lui, a ros capătul pixului şi apoi mi-a făcut semn să iau loc şi să mă fac confortabilă, însă i-am răspuns că nu-mi era permis. A spus că trebuia să sune pe cineva de la tribunal sau de la registratură, nu-mi aduc aminte care dintre ele, ca să-i confirme că numele meu se afla pe actul de proprietate şi că nu existau litigii sau plângeri în curs, iar eu i-am spus c-aş fi surprinsă dacă ar lucra cineva atât de târziu. Mi-a răspuns:

— Dar tu lucrezi, nu? Crezi că justiţia se închide la ora zece noaptea?

A stat aproape douăzeci de minute la telefon, apoi s-a întors, s-a aşezat şi m-a chemat iar. Avea o altă hârtie în mână, un document oficial, pe care mi l-a citit. Era o declaraţie că deţineam proprietatea de la adresa de mai jos şi o ofeream drept chezăşie pentru eliberarea deţinutului menţionat – sau ceva de genul ăsta. Când a terminat de citit, mi-a spus să semnez. Am făcut întocmai, iar el a fluturat-o prin aer, parcă pentru a se usca, apoi a sărit de pe scaun şi a dispărut.

A durat cam două ore, poate chiar trei, încât ajunsesem să cred că s-ar putea să închidem înainte de întoarcerea sa. Dar apoi a revenit, punându-se din nou la masă, cu alt tip lângă el, un bărbat durduliu, cu faţa roşie, într-o cămaşă boţită, nebărbierit, care i-a strâns mâna lui Tom şi a luat loc. Când Tom a făcut semn spre mine, bărbatul s-a ridicat, a venit către mine, mi-a dat mâna şi mi-a spus că se numeşte Jim Lacey şi că-mi este extrem de recunoscător pentru că l-am ajutat. A spus:

— Nu vei regreta niciodată, promit! Şi apoi: Acum, doamnă Medford, ce-aţi zice să vă alăturaţi nouă? Să veniţi lângă mine, Tom şi Mel, ca să bem ceva pentru a sărbători eliberarea mea?

— Domnule Lacey, eu nu beau. Dar mulţumesc.

— Apă minerală, cum face Tom.

— Este împotriva regulamentului.

— În noaptea asta nu este.

A chemat-o pe Bianca şi a întrebat dacă ar fi în regulă să stau cu ei la masă, adăugând:

— Ar face bine să fie, Bianca, doar ştii ce-i bine pentru tine.

Bianca i-a răspuns:

— Pentru tine, Jim, vom face o excepţie, fireşte.

Aşa că m-am aşezat la masă, iar el a comandat şampanie. Liz i-a luat comanda. I-am spus:

— Bere de ghimbir pentru mine.

A încuviinţat, dar s-a uitat lung, supărată. Presupun că totul a durat cam jumătate de oră, timp în care am fost extrem de nelalocul meu, dar apoi domnul Lacey a anunţat:

— Acum trebuie să plec. Haide, Mel, e vremea s-o tăiem amândoi. Să-i lăsăm pe ăştia doi aici.

Într-o clipită plecaseră, iar eu am redevenit chelneriţă, însă erau doar alte două mese ocupate la acea oră, iar Liz deja avusese grijă de asta. Am rămas lângă scaunul lui Tom şi m-am uitat la el. M-a privit cu o expresie bizară şi bănuiesc că mi-a făcut plăcere reacţia lui. A spus:

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Ai făcut un

lucru extraordinar pentru Jim – şi pentru mine. M-ai ajutat mai mult decât aş putea spune.

— Păi, am zis, ar fi câteva moduri în care mi-ai putea mulţumi, dacă vrei.

— Spune care, Joanie.

— Pentru început, ţi-ai putea cere scuze, în sfârşit.

— Pentru?

Nu i-am răspuns, ci m-am ţinut pe poziţii şi am aşteptat să-şi dea seama singur. M-am gândit că, poate, se va înroşi când se prinde, dar presupun că unii pur şi simplu nu sunt făcuţi pentru asta, iar ce a rezultat a fost un zâmbet, fără nicio urmă de ruşine în spatele său.

— Te referi la prima seară de aici, de la Garden? Pentru ce am făcut?

— Ţi-a venit mintea la cap.

— Îmi cer scuze, Joan, dacă aşa vrei, pentru că m-am îmbătat şi am cedat ispitei, dar nu vreau să mă scuz pentru existenţa ei, fiindcă mă simt la fel de ispitit acum – poate chiar mai mult.

Nu a fost scuza aşteptată, dar mi-a făcut sângele să-mi gonească prin vene mai mult decât oricare alta.

— Poate că şi eu simt la fel, acum, am spus, dar asta a venit doar după ce am ajuns să te cunosc. Şi, mai direct, există o diferenţă între ispită şi faptă, iar tu eşti suficient de deştept să menţii distanţa.

— Îmi cer scuze, atunci, fiindcă m-am apropiat prea mult.

— Mulţumesc.

— Sau pentru că am făcut-o prea repede, dacă la asta te referi. Deci, în ce fel mai pot?

— Mai poţi să…?

— Îţi mulţumesc.

— Ah. Păi, toată vorbăraia asta despre invitaţia în oraş, zi după zi. Acum că ştiu că eşti atât de strâmtorat, nu mă aştept la nimic simandicos, dar ai putea…

— Vrei să spui că accepţi?

— Nu ştiu de ce n-aş face-o. Am putea sărbători şi noi.

— Eşti extraordinară, Joan. Începusem să cred că nu… S-a oprit şi a renunţat la orice ar fi vrut să spună. Nu contează ce începusem să cred, este evident că m-am înşelat. Mi-ar plăcea să te scot în oraş. Mi-ar plăcea mult.

A spus c-am putea merge într-un loc numit The Wigwam, de care nu auzisem niciodată. Dar asta nu însemna nimic, fiindcă nu avusesem nicio şansă să cunosc viaţa de noapte locală. I-am explicat că am maşină şi că pot merge singură acolo, iar el mă poate urma, aşa că ar fi trebuit să-mi dea adresa şi apoi să ne întâlnim lângă maşină, ca să mă poată conduce înăuntru. A scris adresa pe chitanţierul meu şi, când a venit ora închiderii, m-a urmat afară, m-a dus la maşină şi a aşteptat să plec. Şi maşina mea l-a uimit, fiindcă era chiar drăguţă, un sedan mic, dar lustruit frumos şi elegant. Am condus urmându-i indicaţiile şi am remarcat The Wigwam la timp, la o adresă de pe New Hampshire Avenue. Apoi, el a tras lângă mine şi m-a condus până la uşă. Nu păream să fiu îmbrăcată în

costumul de la Rose Garden, fiindcă purtam haina mea de primăvară, care-mi ajungea până la genunchi, aşa că lăsam impresia că port haine obişnuite.

The Wigwam arăta destul de obişnuit la exterior: o uşă dublă cu o firmă simplă deasupra, pe care Tom a deschis-o de parcă mai fusese acolo înainte. Însă în interior arăta diferit de orice club în care fusesem, deşi, fireşte, nu intrasem în prea multe. În loc de atmosfera veselă, cumva zgomotoasă la care mă aşteptam, totul era învăluit într-o lumină de amurg – o sală mare cu un wigwam înalt, într-un capăt, şi separeuri de jur-împrejur, cu perdele grele foarte apropiate, ascunzându-le. Fetele erau îmbrăcate ciudat, dacă aceea se putea numi îmbrăcăminte. Gazda, o fată căreia Tom i-a spus Rhoda, purta o haină din piele de viţel cu marginea franjurată, care, fireşte, era destul de decentă, însă chelneriţele, pe care Rhoda le numea „Pocahontas” erau practic dezbrăcate: în partea de sus nu purtau nimic, iar în partea de jos, numai un slip de baie în stil bikini. Fiecare dintre ele mai avea şi o pană prinsă cu o buclă la vârf şi răsucită cochet după ureche. Uitându-mă la ele, am ştiut că erau de vânzare, şi cred că nu m-a deranjat prea mult, fiindcă din discuţiile cu Liz ştiam că asemenea lucruri se întâmplă, şi că femei care-mi plăceau şi pe care le respectam ar fi putut să le facă. Şi totuşi, am început să mă agit şi să-mi fie cumva greaţă – sau, dacă nu tocmai greaţă, să fiu un pic ameţită, cum se spune. Mă simţeam ca şi cum călcasem în ceva. Însă nu voiam s-o arăt,

dorindu-mi să par o femeie de lume, nu o chelneriţă. Aşa că m-am comportat exemplar, zâmbind cu buzele strânse şi prinzându-l mai tare de mână pe Tom.

Rhoda ne-a chemat o Pocahontas, apoi ne-a dus într-un separeu, trăgând perdeaua şi trăgând puţin masa în afară, ca să ne putem strecura în spatele ei. Dar masa nu avea scaune de trei părţi, aşa cum aveau mesele obişnuite de separeu, ci un singur loc pe latura îndepărtată – o banchetă foarte lungă. Trebuie să fi avut vreun metru şaizeci. Era capitonată şi avea o pernă la un capăt. M-am strecurat înăuntru, iar Rhoda a întrebat:

— Pot să-ţi iau haina?

Am ezitat un moment înainte să i-o dau, iar ea a făcut un semn apreciativ din cap când mi-a văzut uniforma de dedesubt. M-am trezit simţindu-mă recunoscătoare că era atât de întuneric în încăpere. Mi-a pus haina pe un umeraş care se afla pe bara perdelei. Apoi a întrebat ce doream să bem, iar Tom a spus apă minerală, spre uşurarea mea. Eu am cerut bere de ghimbir. Rhoda nu a părut surprinsă şi ne-a lăsat, spunând:

— Amy va veni imediat să vă servească.

Apoi a plecat, iar noi am rămas acolo, foarte jenaţi, fără să spunem mare lucru. Undeva, o înregistrare cânta *Ora trei dimineaţa*, iar Tom a spus că era unul dintre cele mai frumoase valsuri din toate timpurile. Nu mi se păruse niciodată c-ar fi fost aşa.

— Da, nu-i aşa? am zis de parcă-mi plăcea mult.

Pe urmă a apărut una dintre fete, cu băuturile noastre. Le-a pus pe masă şi a spus:

— După ce plec voi trage perdeaua şi nu vă voi mai deranja – de fapt, nimeni nu o va face. Dacă vreţi să stingeţi lumânarea, suflaţi, iar dacă doriţi s-o aprindeţi din nou, sunt chibrituri. Dacă mă doriţi pe mine – adică dacă vreţi să fiţi serviţi, cu altceva de băut, de exemplu, aveţi un buton acolo. A arătat spre un buton montat pe tablă, lângă lumânare. Apăsaţi şi va aprinde lumina din faţă, iar eu voi veni imediat. Sau, dacă nu eu, altă fată. Adică, eu aş putea fi prinsă, pricepeţi? S-ar putea să fiu destul de ocupată, dar, dacă sunt, va veni una dintre fete, aşa că lăsaţi-o un minut, două. Adică… nu vă ieşiţi din minţi prea repede. Luaţi-o uşor, şi una dintre fete va veni.

— Ai putea fi ocupată? a întrebat Tom. Făcând ce, de exemplu?

— Păi există clienţi care s-ar putea simţi singuri.

— Iar tu le ţii companie?

— Ceva de genul.

Nu prea-mi păsa de ea, aşa că n-am putut rezista tentaţiei:

— Tot cu bikini pe tine? Sau îl scoţi?

— Depinde.

Apoi s-a uitat drept în ochii mei.

— De exemplu, pentru un tip cu o prietenă care nu se oferă şi vrea un pic de ajutor din partea mea, îl dau jos – se desface foarte uşor. Vezi? L-a desfăcut, ca să-i arate lui Tom o umbră de puf. Apoi a continuat către mine: Aşa că, dacă vreţi să

vă ajut, aprindeţi lumina, apăsaţi butonul o dată, şi voi face tot ce pot. Mai doriţi să ştiţi şi altceva?

— Nu. Tai-o.

Ăsta fusese Tom, iar ea a răspuns:

— Chiar acum, şi a plecat.

— Ei bine, am comentat eu, a spus-o pe şleau.

— Şi-a făcut reclamă, mai degrabă.

— Deşi trebuie să recunosc că-i drăguţă.

— N-am observat.

A spus-o cu multă solemnitate, şi bănuiesc că m-am strâmbat. N-a mai spus nimic, dar a stins brusc lumânarea. Am auzit din nou valsul. Foarte repede, în semiîntuneric, a spus:

— Aşa, unde rămăsesem?

— N-aş putea să-ţi spun, am răspuns. Eram undeva?

— Da, eram undeva. Îmi amintesc că m-ai făcut să-mi cer scuze. Poate începem de unde am rămas.

Spunând asta, şi-a pus braţul în jurul meu şi şi-a strecurat cealaltă mână exact unde o pusese în noaptea aceea, iar eu mi-am strâns picioarele, întocmai ca atunci. Dar el a continuat să urce, tot mai sus şi mai sus, mângâind cu degetul arătător în timp ce urca – până când mâna lui a ajuns înăuntrul pantalonaşilor mei şi şi-a continuat explorarea. Apoi, înainte să-mi dau seama, s-a aflat în cel mai intim loc al unei femei, iar eu m-am topit. În loc să mă strâng ca să mă împotrivesc, m-am lăsat moale, trebuie să recunosc, încântată că mâna lui se afla acolo. Trecuse o vreme, nu doar de la moartea lui Ron, ci de aproape un an înainte,

iar eu uitasem ce mult îmi lipsea. Stând acolo, cu mâinile puternice ale lui Tom pe mine, am simţit că mi s-ar putea rupe coastele la cât de tare îmi bătea inima în spatele lor. Apoi şi-a luat deodată mâna şi a început să-mi descheie pantalonii şi fermoarul dintr-o parte, iar eu mă străduiam să-l ajut să-i dea jos. A urmat bluza mea, apoi cămaşa lui, şi apoi m-a împins pe spate, cu capul pe pernă, şi m-a apăsat în jos, cu pieptul gol lipindu-se de al meu.

Apoi, în cele din urmă, m-am gândit la domnul White şi la cât de importante erau planurile pe care mi le făcusem cu el, şi cum s-ar fi putut duce toate pe apa sâmbetei dacă permiteam să se întâmple ceva cu Tom. M-am gândit la Ethel, la acuzaţia ei cum că făceam cu clienţii mei întocmai ce mă pregăteam să fac. Şi la poliţistul Church, care păstrase tăcerea săptămâni la rând, din fericire, dar era posibil să nu continue aşa dacă afla despre asta, despre un iubit, chiar dacă nu era Joe Pennington.

M-am gândit la toate astea şi, luptându-mă cu toate instinctele mele, mi-am eliberat mâinile şi l-am împins pe Tom la o parte. El s-a luptat cu mine, în joacă, iar eu m-am luptat cu el, serios, şi în sfârşit l-am muşcat de obraz. A început să se vaite, iar eu l-am mai împins, până când m-am putut ridica în capul oaselor. Tot împingând, am atins masa, care s-a răsturnat peste perdea. Am sărit în sus, lovindu-l din greşeală cu genunchiul în faţă, am scăpat, am alunecat pe lângă el, mi-am înşfăcat haina şi am luat-o la goană prin clubul de noapte, pe uşă afară, traversând parcarea, până la

maşină. Îmi lăsasem pantalonii şi bluza în separeu. Am fugit numai în chiloţi, strângându-mi haina la piept ca să-mi acopăr sânii. Apoi mi-am amintit de geantă şi am descoperit-o sub braţ. Cum ajunsese acolo, nu ştiu şi nu-mi amintesc să fi luat-o. Pe urmă, în maşină, am tras siguranţa în jos şi am ridicat geamul. În geantă mi-am găsit cheia, dar Tom ajunsese deja, cu cămaşa atârnând, cu cureaua desfăcută, bătând în geam şi mormăind:

— La naiba, Joan, deschide portiera!

N-am deschis. Am întors cheia în contact, am călcat pedala şi, când motorul a pornit, am băgat în viteză şi apoi în marşarier. Dar, ca să ies din parcare, a trebuit să întorc şi s-o iau înainte. El a fugit să-mi blocheze drumul, postându-se în faţa maşinii cu mâinile ridicate, ca un poliţist de la circulaţie. Eu am ţâşnit direct spre el, aşa că a sărit pe bară şi s-a întins pe capotă, în timp ce eu continuam. Apoi am oprit brusc, aşa că a căzut. Am cotit ca să nu-l calc şi apoi am ţinut-o drept înainte, direct acasă, cu haina căzută în poală, cu corpul expus de fiecare felinar stradal pe lângă care treceam, aşa că oricine privea înăuntru mă putea vedea. Dar nu m-am oprit să-mi pun haina. Nici măcar n-am încetinit. Am spus doar o rugăciune tăcută ca nimeni să nu mă vadă, şi, din câte ştiu, nu m-a văzut nimeni.

Când am ajuns pe aleea mea, ceasul de la bord spunea că era ora trei dimineaţa. „Unul dintre marile valsuri”, m-am gândit, dându-mă jos, descuind uşa casei şi intrând.

Capitolul 14

Odată ajunsă în pat, am zăcut acolo îngrozită că s-ar putea auzi soneria şi, dacă era Tom, i-aş fi deschis. Nu s-a întâmplat aşa, şi în cele din urmă am adormit. A doua zi, am reuşit să mă îmbrac cu uniforma, pentru că aveam perechea suplimentară de pantalonaşi cumpăraţi de Liz şi bluza mea de rezervă, aşadar, am putut merge la lucru ca de obicei. Era săptămâna în care Liz se ocupa de ingrediente, aşa că am ajuns chiar înainte de ora 17, iar când am ieşit din vestiar, după ce mi-am lăsat haina şi geanta, am dat de domnul White la locul lui obişnuit. Am mers spre el şi l-am întrebat:

— Ca de obicei?

În loc de încuviinţarea prietenoasă pe care mi-o oferea de regulă, nici măcar nu m-a privit. A rămas aşezat acolo, cu chipul încruntat, aşa că am ştiut că se întâmplase ceva. Totuşi, am mers la bar, unde Jake avea comanda pregătită, am luat-o şi i-am servit-o.

— Altceva? am întrebat, încercând să mă prefac că nu observ cum se comporta.

— Nu. Nimic, a răspuns.

— Ce vreme frumoasă avem, am remarcat, încercând să par idioată şi reuşind prea bine.

În cele din urmă, a privit în sus.

— Cum ai putut să-mi faci una ca asta? a întrebat, pe jumătate înecându-se. Cum ai putut? Cum ai putut?

— Ce să fac, domnule White? De ce nu mă lămureşti?

— Ştii bine ce vreau să spun. Nu sta acolo de parcă nu ştii. Cum ai putut să mergi în locul ăla? La… Wigwam ăla? *Bordelul* ăla?

— De unde ştii unde am fost?

— Nu încerca să negi. Ai fost văzută intrând cu un bărbat, la ora două noaptea.

— Am fost văzută şi ieşind?

— Răspunde-mi! Cum ai putut?

— Răspunde-mi tu, domnule White. Se pare c-ai pus un spion să mă urmărească, poate un tip de la CIA, sau pe cineva în slujba ta. Ar trebui să-l cerţi fiindcă n-a stat de pază, pentru că dacă ar fi făcut-o, nu mai mult de cincisprezece minute, m-ar fi văzut ieşind, aşa că sigur n-a rămas prin preajmă, fiindcă m-ar fi văzut şi şi-ar fi amintit. Am ieşit de acolo în goană, ca să ştii, acoperindu-mă cu o haină – ceea ce spune totul, sau aproape totul – fiindcă m-am luptat înăuntru cu un tip care a crezut că mă poate avea numai dacă-mi scoate hainele. Însă nu a reuşit. Am ieşit de acolo intactă, cu onoarea nepătată, ca să fac o glumă proastă. Sunt de acord, e un soi de bordel, dar n-am ştiut asta decât după ce am intrat. Am crezut că voi fi dusă într-un loc unde să beau ceva în linişte. Acum ştiu ce este şi o să mă ţin departe. Mai vrei să ştii şi altceva?

— Îmi spui adevărul?

— Omul tău n-a raportat când am ieşit?

— Nu.

— Atunci, probabil a plecat mai devreme, altfel cu siguranţă ar fi făcut-o: se presupune că nu-s de lepădat dezbrăcată, dacă e să-l credem pe

răposatul meu soţ, iar omul tău sigur ţi-ar fi spus totul, dacă şi-ar fi clătit ochii. Poate ţi-ar fi arătat şi poze. Şi acum, te rog să mă scuzi.

I-am prins privirea lui Liz şi i-am făcut semn să vină la mine.

— Ea este domnişoara Baumgarten, i-am zis. Liz, pentru prieteni. Îţi va aduce tot ce doreşti.

Am mers înapoi la vestiar şi m-am întins pe bancă. După câteva minute a apărut Liz.

— Vrea să te vadă, mi-a spus.

— Sunt ocupată acum.

— Joanie, tipul e nebun după tine. Cu toţii ştim asta aici, de-o vară întreagă, chiar dacă tu nu ştii. Şi oricât mi-ar plăcea să spun că-l prefer pe Tom pentru tine… la aşa ceva nu renunţi.

— Cine spune că renunţ la el? Spune-i, te rog, ce ţi-am zis.

— Că eşti ocupată acum?

— Da. Spune-i asta.

Nu prea ştiu de ce mi-am jucat cărţile aşa. Pentru o clipă, cât timp îi serveam comanda, am avut bănuiala teribilă că-l pierdusem pe domnul White, că fără îndoială stricasem ce aveam, bazat cum era, cel puţin parţial, pe ideea lui cum că aş fi fost o „doamnă”, sau măcar mai doamnă decât Liz. Pe urmă, însă, ceva păruse nesigur în comportamentul lui faţă de mine, şi cumva am simţit că dacă-mi joc mâna corect încă aş putea spune că-i al meu. Dar ultimul lucru de pe lume, ştiam, ar fi fost să fac eu primul pas. Trebuia să vină el spre mine, altfel avea să mă dispreţuiască. Aşa că am lăsat-o pe Liz să plece cu mesajul şi nu

m-am mişcat de pe bancă. A revenit peste un minut, două.

— A plecat, a şoptit. Şi n-a fost prea încântat că n-ai venit. Măcar să-i spui la revedere.

— Asta era şi ideea, să nu-i placă.

— Joanie, când ai un peşte ca ăsta în undiţă…

— Dacă te joci cu el, firul rămâne întins.

— Eu nu m-aş juca aşa cu el, dar…

— Nu-i peştele tău.

*

N-aveam nici cea mai mică idee ce să-i zic lui Tom. Mă gândisem să-i spun, şi repetasem asta în timpul serii, că aşteptam să mă căsătoresc şi nu puteam risca să mă încurc cu el. Însă după ce fusesem luată prin surprindere, după ce aflasem că domnul White ştia ce făcusem – sau ce eram cât pe ce să fac – şi se purtase la fel ca orice alt bărbat, nu ştiam deloc care-mi era situaţia, şi de aceea detestam să mă confrunt cu scena pe care aveam s-o joc cu Tom. Dar, ca să vezi poveste, nu a venit. Cu cât se apropia mai mult ora lui obişnuită, cu atât deveneam mai îngrijorată, ştiind că „Există o explicaţie” nu era nici pe departe o explicaţie şi aşteptându-mă să iasă totul un dezastru. Dar, la ora închiderii, încă nu apăruse şi iată-mă, nu doar neavând nimic de spus, dar şi fără cineva căruia să i-o spun. A tot ţinut-o aşa o vreme: nu doar că nu l-am văzut, dar nici nu am ştiut nimic despre el. Pur şi simplu n-a mai venit şi nimeni nu avea nicio veste de la el.

Cu domnul White, totuşi, lucrurile stăteau altfel. Uşor-uşor, apoi tot mai repede, situaţia s-a schimbat. A venit în după-amiaza următoare, după cea despre care tocmai am povestit, încă morocănos, dar fără vreo intenţie de a repeta ieşirea isterică. A comandat, apoi a stat şi s-a uitat drept în faţă, fără să scoată un cuvânt. Însă mie nu mi-a fost jenă să vorbesc.

— În primul rând, i-am spus, mergând drept la ţintă, fără vreo încercare de conversaţie despre bagatele, ai putea scăpa de spionul ăla.

— Nu am aşa ceva.

— Haide, domnule White, sigur că ai.

— Te îndoieşti de mine?

— Doreşti un răspuns cinstit?

— Solicit un răspuns cinstit.

— Nu doar că mă îndoiesc, dar zic că eşti un mincinos nenorocit. Fireşte că ai un spion, iar dacă vrei să ştii cum de mi-am dat seama – a fost după privirea ta. Aşa că scuipă tot, domnule White. Ai un spion, aşa-i?

— Am un tip, bine? Dar nu ca să te *spioneze*, pentru Dumnezeu!

— Un spion rămâne un spion.

— E un om care lucrează pentru mine, un tip de la birouri, pe care l-am rugat să te supravegheze – nu să te spioneze, ci să aibă grijă să nu ţi se întâmple nimic după ce pleci noaptea de aici. Ăsta-i adevărul. Asta e tot, îţi jur!

L-am lăsat să fiarbă puţin, înainte să cedez.

— Fie. Te cred.

Asta fiindcă ştiam că spune adevărul, sau aşa

credeam. Am continuat:

— Dar, ca să cred ce mi-ai spus despre el, trebuie să-mi dai cuvântul că aici s-a terminat totul şi că n-o să mă mai urmărească, c-o să mi-l iei de pe cap. Ce zici de asta?

— Joan, dacă insişti, fireşte că accept. Dar…

— Nu am nevoie de protecţie. Mulţumită generozităţii tale nelimitate, acum am maşină. Nu mai merg cu Liz, ci direct acasă, unde intru folosind cheia, iar dacă am nevoie, pot chema poliţia. Îmi dai cuvântul că mi-l iei de pe cap?

— Joan, am promis deja.

— Bine, atunci, să trecem la următoarea problemă.

S-a uitat surprins la mine, iar eu am continuat, fără pauză:

— Despre ideea de a ne căsători, noi doi. În legătură cu asta, ai spus că n-ai putea cere ceva mai bun şi ai accepta bucuros, numai că ţi-a interzis doctorul, fiind o condamnare sigură la moarte. Bine, domnule White, dar a cui viaţă e? A doctorului tău?

— Ce vrei să spui, Joan? Că n-am decât să mor ca să dovedesc ce simt pentru tine?

— Nu, domnule White, nu asta vreau să spun. *Dar* există o cale.

— Cum adică, o cale?

— O cale de acces, mai degrabă. Domnule White, sexul nu înseamnă totul. Nu există niciun motiv pe lume pentru care nu te-ai putea căsători cu mine, iar apoi să rămâi în dormitorul tău, şi eu în al meu. Astfel, mă vei avea pentru totdeauna,

dacă însemn pentru tine ceea ce spui, iar eu te-aş avea pentru totdeauna, şi mărturisesc c-ar însemna mult. În plus, aş putea să las deoparte slujba asta, care a fost un dar de la Dumnezeu pentru mine, însă fără care aş putea trăi. Şi, cel mai important lucru pentru mine, mi-aş primi fiul înapoi şi l-aş putea creşte aşa cum visează orice băiat, plimbându-l cu tricicleta pe aleea aceea frumoasă. La ce bun să ai casa şi terenul, dacă trăieşti acolo de unul singur? Mi-ai spus doar cât eşti de singur, cât de mult îţi place să vorbeşti cu mine şi să fim împreună. Pentru Dumnezeu, Earl, de ce un bărbat ca tine trebuie să vină la bar pentru companie? Sau, cu alte cuvinte, ca să clarific lucrurile: cine-ţi conduce viaţa?

— Mi-ar plăcea să mă ajuţi tu s-o conduc.

— În regulă, atunci. Ce spui despre propunerea mea?

— Că mă voi gândi.

— Chiar asta îmi doresc să faci.

*

Două-trei săptămâni mai târziu, probabil pe la mijlocul lui septembrie, în timp ce toamna se strecura pe tăcute în peisaj, a venit, în sfârşit, cu un răspuns – dacă se poate numi aşa. A intrat, a comandat şi apoi, în cel mai firesc mod posibil, a spus:

— Cred că voi spune da – dar trebuie să mă duc mai întâi la New York.

— New York? Chiar acum?

— Mă gândeam să plec mâine.

— Pentru cât timp?

— Pentru vreo lună. Poate mai mult.

Era ceva ciudat legat de asta, aşa că am întrebat:

— Ce este în New York? De ce trebuie să mergi acolo?

— Pentru avocatul meu. Stă o vreme acolo, fiindcă încheie o afacere importantă pentru mine.

— Şi asta ce are de-a face cu noi?

— Căsătoria asta a noastră, aşa cum ar fi, presupune câteva aspecte legale. Nu prea le cunosc, decât la modul general. Cred că ar trebui să discut cu el. Şi trebuie să merg acolo ca să mă ocup şi de afacerea aceea.

— Înţeleg.

— Ai putea să vorbeşti şi tu cu un avocat.

— S-ar putea să fie o idee bună.

L-am lăsat, am mai făcut câte ceva la bar şi m-am gândit la ce-mi spusese. Apoi m-am întors şi i-am zis:

— E cea mai bună soluţie, sunt de acord. Mergi liniştit, stai o lună la New York şi, dacă mă uiţi, aşa să fie. Am şi alte şanse, nu te îngrijora.

— *Nu mai vorbi aşa*!

— Ţi-am zis să mergi – aşa vom şti cum stăm.

Capitolul 15

Aşa că a plecat, şi, pentru o vreme, totul a fost rutină, chiar plictisitor. Îmi lipsea prezenţa lui la bar în fiecare seară. Cel puţin, îmi lipseau cei

nouăsprezece dolari bacşiş. Situaţia a durat vreo două-trei săptămâni, până la începutul toamnei. Era deja sfârşitul lui septembrie, iar eu trecusem din nou de la pantalonaşii de vară la cei căptuşiţi şi la ciorapi, pe care tocmai mi-i pusesem într-o după-amiază, când am auzit soneria. Când am deschis uşa, era Tom. Nu-l mai văzusem din acea seară, prin urmare m-am comportat cu mult calm.

— Ah, am spus, Tom! Ce pot să fac pentru tine?

— Joan, aproape s-a bâlbâit el, trebuie să-ţi vorbesc.

— Despre?

— Cred că ştii şi n-o să-ţi placă, asta pot să-ţi garantez. Dar tot nu vreau să-ţi vorbesc în prag.

— Atunci, intră, te rog.

L-am condus în living şi l-am întrebat:

— De unde să ştiu pentru ce ai venit?

— N-ai văzut asta?

Am observat, pentru prima dată, că ţinea un ziar la subsuoară, pe care l-a despăturit şi l-a fluturat în aer.

— Nu cumpăr ziarul de după-masă, i-am spus. Ce scrie acolo de mă priveşte pe mine? Despre ce-i toată povestea asta?

Mi l-a dat, iar pe prima pagină, nu ca ştirea zilei, dar suficient de important, se afla un articol despre domnul Lacey, omul căruia îi semnasem garanţia de cauţiune. Spunea:

CAZUL LACEY LA APEL:
DAR UNDE ESTE LACEY?

... sau ceva de genul. Articolul spunea că James Lacey, inginer municipal pus sub acuzare, fusese chemat în instanţă în acea dimineaţă, însă „Domnul Lacey nu s-a prezentat”. Apoi continuă: „Melvin T. Lackman, avocatul domnului Lacey, a spus Curţii că domnul Lacey nu a ajuns la biroul său, conform programării, pentru a-l însoţi la proces, şi că nu are nicio informaţie cu privire la locaţia clientului său. Curtea, în persoana judecătorului T.D. Enos, a ordonat emiterea unui mandat de arestare pe numele domnului Lacey”.

Asta era tot, cu excepţia unei fotografii a domnului Lacey, care arăta aşa cum mi-l aminteam, doar că mai tânăr şi nu atât de gras. Stomacul a început să-mi spună că erau veşti proaste, dar încă nu mă prinsesem. Am întrebat:

— Aşa, şi eu unde apar?

— Joan, i-ai semnat garanţia de cauţiune.

— Adică... o să-mi pierd casa? O să fie luată şi vândută pentru plata cauţiunii?

— Asta nu ştiu încă – sunt la fel de surprins ca şi tine şi ştiu la fel de puţine. Dar ce ştiu e că vreau să-ţi fiu alături sută la sută. Ai făcut treaba asta pentru mine şi nu te las s-o încasezi singură.

— Foarte frumos din partea ta, Tom, dar nu văd ce-ai putea face, decât dacă nu cumva vreun proiect de-al tău nu s-a materializat, iar acum nu ai una, ci doişpe mii de dolari de cheltuială.

— Nu cred că am nevoie, şi nici tu. Dacă l-am putea găsi pe nenorocitul ăla şi l-am putea aduce înapoi la proces, restul e treaba Curţii. Dar asta,

doar *cred*, de ştiut nu ştiu nimic. Acum, primul lucru e să facem rost de un avocat.

— Eu nu cunosc niciunul.

— Eu însă, da.

A pomenit un nume pe care-l mai auzisem când încheiasem afacerea cu casa, un tip care-şi desfăşura activitatea în Marlboro. Se numea Dwight Eckert, iar Tom s-a oferit să mă ia cu maşina şi să mergem să-l consultăm. M-am gândit c-ar fi bine să sun mai întâi şi să văd dacă era disponibil, şi era, după ora 16. Era aproape ora 15, aşa că aveam timp suficient să mă schimb de hainele de chelneriţă şi să mă îmbrac cu un taior pe care mi-l cumpărasem, care avea să se potrivească foarte bine, începuse să fie răcoare. M-am scuzat, am revenit în dormitor şi am început să mă schimb, când Tom a apărut la uşă. Am întrebat:

— Cine te-a invitat aici?

S-a sprijinit de tocul uşii, cu braţele încrucişate.

— M-am gândit să ne continuăm discuţia. Nu c-ar fi prima dată când te văd dezbrăcată, deşi a fost pentru un moment scurt atunci.

Nu purtam mai mult decât purtasem atunci – doar chiloţei. M-am întors spre el şi am întins mâna, cu palma în sus.

— Face douăzeci şi cinci de dolari, te rog.

— Ce ai zis?

— Am spus să plăteşti. După ce am fost dusă la un bordel, am învăţat nişte trucuri ale meseriei. Acum, dacă vrei să vezi cum mă dezbrac, plăteşti. Douăzeci şi cinci de dolari, am spus – plătibili chiar acum.

A rămas pe loc, s-a uitat lung, apoi şi-a scos portofelul. A numărat două bancnote de zece şi una de cinci şi le-a aruncat pe pat. Le-am înşfăcat şi i le-am aruncat.

— Tom, am spus, pe cel mai serios ton, ieşi afară. Ieşi naibii afară, ai auzit?

A luat banii, şi-a scos din nou portofelul şi i-a pus înapoi. S-a întors din uşa dormitorului.

— Nu te înţeleg. Asta începând cu noaptea aceea, la Wigwam. Dacă m-ai fi respins imediat după ce am intrat pe uşă, fie. Dar n-a fost aşa. Nu poţi să-mi spui că nu m-ai vrut. Sau poţi să-mi spui, dar ştiu eu mai bine – erai înfierbântată şi umedă, şi ascultă la *mine*, o…

— Tom!

— Fie, să zicem că trupul unei femei… trupul unei femei nu minte.

— În clipa aceea, Tom, te-am vrut cu fiecare fibră a fiinţei mele. Atât de mult, încât nici măcar nu m-a deranjat că m-ai dus în locul acela uitat de Dumnezeu, atâta vreme cât făcea posibil să se întâmple ce ne doream amândoi. Dar, Tom, există ceva ce vreau mai mult, şi nu le pot avea pe ambele.

— Şi asta ar fi?

— Un alt bărbat, care se va căsători cu mine…

— Cine spune că eu nu m-aş căsători cu tine?

— … şi mă va întreţine, şi, mai important, îmi va ajuta fiul, într-un fel în care tu nu vei reuşi vreodată. Îmi pare rău, Tom, dar aşa stau lucrurile. N-ai reuşi niciodată, nici dacă toate proiectele tale ar avea succes.

A încuviinţat, fără să mai adauge nimic, şi a ieşit din dormitor, închizând încet uşa după el. Mi-am schimbat hainele şi m-am întors în living. Stătea acolo, aşteptând, şi s-a ridicat foarte formal când m-a văzut. Am întrebat dacă putem pleca, apoi mi-am amintit să o sun pe Bianca şi să-i spun că nu aveam să ajung. Aş fi putut doar să întârzii, fiindcă întâlnirea cu avocatul nu putea dura mai mult de o oră, cu siguranţă, dar cu ce aveam pe cap, o seară de servit băuturi era mai mult decât puteam îndura. S-a supărat, dar a trebuit să accepte.

*

Nu s-au spus multe pe drumul spre Marlboro, în afară de răspunsurile lui Tom la câteva dintre curiozităţile mele cu privire la domnul Eckert şi la ce trebuia să-l întreb. Aveam în minte numai gândul că mi-aş putea pierde casă, dar Tom mi-a amintit despre alte lucruri care trebuiau întrebate, cum ar fi de cât timp dispuneam şi ce ar trebui să facem – „pas cu pas”, cum spunea el.

— Mă gândesc că şeriful o să-şi facă apariţia, mi-a spus, pe un ton ezitant şi precaut, iar noi trebuie să aflăm primii cum vrea să procedeze, indiferent ce ar hotărî. Va trebui să cooperăm, sau aşa ceva.

Mi-am imaginat deodată cum intru într-o secţie de poliţie şi-l găsesc acolo pe poliţistul Church, la fel de suspicios ca întotdeauna şi gata să-mi sară la beregată la cel mai mic semn că ceva ar fi în

neregulă. M-am mai calmat gândindu-mă la distanţa dintre Hyattsville şi Marlboro, dar nu atât pe cât aş fi făcut-o dacă nu s-ar fi aflat în acelaşi ţinut. Aproape că am spus c-ar trebui să ne întoarcem şi că-mi voi asuma riscurile, chiar dacă o să-mi pierd casă, însă deja ajunseserăm.

Domnul Eckert s-a dovedit a fi un tip tinerel, în sacou şi pantaloni lejeri de culoare gri. Ne-a strâns mâna, s-a uitat cam sever la mine şi a înconjurat biroul ca să-mi ofere loc pe un scaun de lângă el. Când i-a arătat lui Tom scaunele de vizavi, s-a aşezat şi el şi a citit ce scria în ziarul pe care Tom încă îl avea în mână.

— Da, ne-a spus, dând din cap, am auzit despre asta şi am auzit şi despre tânăra care n-a avut ceva mai bun de făcut decât să-i gireze cauţiunea lui Jim Lacey – nimeni altcineva n-ar fi făcut-o, ţinând cont ce soi de om era. Jim e certat cu legea, şi asta spune destule, şi cea mai bună abordare e să lăsăm lucrurile aşa şi să mergem mai departe. Acum, fiţi pe fază până când verific cum stă treaba.

A ridicat receptorul şi a sunat, apoi a vorbit:

— Biroul şerifului? Aici Dwight Eckert. Sun în legătură cu cazul Lacey. Îmi daţi pe cineva la telefon care-i implicat?

S-ar părea că a primit ce-şi dorea, un ajutor de şerif, din câte a spus domnul Eckert, şi, o vreme, n-au urmat decât întrebări de tot felul, despre data mandatului, despre ce se făcea ca să fie respectată, despre poliţistul însărcinat cu cazul: „Aşa, şi unde credeţi că este?” Apoi: „Ah, nu aveţi

nicio idee? Dar nu-l cunoaşteţi suficient de bine pe Lacey…?”

A închis curând şi ne-a spus:

— Se ocupă de caz, mandatul a fost emis şi semnat de judecător azi-dimineaţă, pentru arestarea lui Lacey, şi o să-l înhaţe imediat ce-l găsesc. Doar că aici e buba: *nu ştiu* unde e, iar pentru că au „prea puţine date”, cum a spus ajutorul de şerif, nu au la dispoziţie suficiente detalii pentru a-l găsi. Acum, o să vă las pe voi să decideţi dacă acesta e adevăratul motiv, sau dacă faptul că Lacey a fost inginerul care a lucrat la ridicarea noii clădiri a secţiei are ceva de-a face cu asta. A petrecut destul timp învârtindu-se prin jurul secţiei, purtându-se pe cât de prietenos posibil şi intrându-le tuturor în graţii. Îl cunosc toţi.

— Doar nu vreţi să spuneţi că l-ar lăsa să scape?

Eckert a ridicat din umeri.

— Cine ştie? Poate că nu. Poate că nici măcar nu le plăcea de el. Majoritatea celor care au ajuns să-l cunoască nu-l plăceau. Dar dacă au ajuns să-l placă, şi dacă într-adevăr dispun de resurse precare, s-ar putea ca pur şi simplu să nu vrea să-şi trimită puţinii oameni de care dispun să lucreze la cazul ăsta. Nimeni nu-i poate învinui – trebuie să vă gândiţi că nu-i un caz penal obişnuit. Cu toate astea… S-a uitat la mine într-un fel care m-a făcut să mă simt de parcă purtam uniforma de lucru, şi nu taiorul meu gri, de lână. Nu m-ar surprinde ca ei să reacţioneze, dacă o doamnă foarte frumoasă s-ar prezenta acolo, ar vorbi cu responsabilii de caz

şi le-ar explica miza pentru ea în afacerea asta. Sunt şi ei oameni, în fond.

— Mulţumesc, domnule Eckert. Cât vă datorez?

— Pentru discuţia noastră de azi, nimic. Dacă doriţi să preiau cazul şi să mi-l trec în agendă, să zicem două sute cincizeci?

— Sună bine. Mulţumesc.

I-am scris un cec de două sute cincizeci de dolari, i-am mai mulţumit o dată şi am ieşit prima pe uşă, cu Tom în urma mea.

— Pe unde se ajunge la secţia asta nouă pe care a construit-o prietenul tău? l-am întrebat.

— Peste drum de tribunal.

— Atunci putem merge pe jos.

Biroul şerifului se afla într-o cameră mare, care dădea spre stradă, însă era camuflată când intrai de o tejghea înaltă până la piept, dincolo de care se aflau mese de lucru. La unele stăteau fete, la altele, bărbaţi în uniformă. Ne-am sprijinit de tejghea şi Tom a bătut în ea cu încheieturile degetelor. A apărut o fată, care, după ce a auzit despre ce caz era vorba, a chemat un ajutor de şerif care se afla în spate. Acesta a venit şi, amintindu-mi ce spusese domnul Eckert, am jucat un pic de teatru, făcând pe sărmana fetiţă amărâtă, care fusese vrăjită să-şi pună proprietatea la bătaie – ceea ce nici nu era atât de departe de adevăr, evident.

— Am devenit girantă pentru un om care a şters-o, am spus, cu cel mai prietenos zâmbet, şi am venit să văd ce pot să fac, ce mă poate ajuta şeriful să fac ca să-l aduc înapoi, ca să nu-mi pierd

casa.

— Cât despre asta, a spus el, privindu-mă îndeaproape, aş lua-o foarte în serios.

— O iau foarte în serios, l-am asigurat. Dacă ar fi fost casa dumitale la bătaie, cred că ai fi luat-o la fel de în serios. Dar pari să vrei să spui mai mult decât ai spus. Te rog. Cum te numeşti?

— Harrison.

— Ajutor de şerif Harrison, te ascult.

— Doamnă Medford, se întâmplă atât de rar ca garanţia să fie anulată, încât nu-mi amintesc vreun precedent. Dar majoritatea garanţiilor sunt semnate de giranţi profesionişti, cu influenţă politică enormă. Nu ar trebui s-o deţină, dar aşa stau lucrurile. În cazul unei femei care a semnat ca prietenă şi care nu are niciun fel de influenţă… sau aveţi?

— Nici pe departe.

Asta fusese pentru Tom, care a tresărit.

— În acest caz, a continuat ajutorul de şerif Harrison, aş spune că s-ar putea să aveţi probleme. Aţi putea fi sacrificiul oferit pentru a dovedi că legea îşi face treaba, fără teamă, fără favoritisme şi fără afinităţi de vreun fel.

— Şi este adevărat că legea îşi urmează cursul fără favoritisme?

— Adică?

— Mi s-a spus că Jim Lacey era bine-cunoscut pe aici, fiindcă a construit clădirea pentru voi.

A pufnit.

— Ah, desigur. Era cunoscut. Şeriful a trebuit să-i spună de trei ori să se oprească din a încerca

să le dea oamenilor sticle „pentru când termină programul”. Să nu vă temeţi c-ar avea amici pe-aici, doamnă Medford, fiindcă nu are.

— OK.

— Dar să nu credeţi că-i în totalitate un lucru pe cât de bun vi se pare că ar fi.

— Nu?

— Dacă ar fi avut prieteni aici, ar fi putut şti unde să-l găsească. Acum, cu toţii facem tot ce ne stă în puteri, dar nu e vorba de un caz cu oameni trimişi anume să-l caute: nu avem suficienţi oameni pentru asta. Ceea ce înseamnă, de fapt, că va trebui să-l găsiţi singură. Vestea bună este că s-ar putea să reuşiţi unde noi n-am putut. În fond, cu siguranţă are nişte prieteni pe undeva, care nu vor să ne ajute pe noi, dar care şi-ar da drumul la gură pentru dumneavoastră. Înţelegeţi? Dacă-i puteţi face să spună ceva, orice, imediat ne agăţăm de cel mai mic indiciu. Ca să ajutăm o tânără ca dumneavoastră, care a făcut o greşeală şi acum e în încurcătură, am acţiona foarte repede – dar trebuie să avem o bază.

— Atunci suntem într-o fundătură, fiindcă nu am nici cel mai mic indiciu pentru voi.

— Dar de ce? A părut sincer mirat. De ce n-aţi şti unde să-l găsiţi pe tipul ăsta, sau cel puţin pe prietenii lui?

— Eu? De ce aş şti?

— I-aţi girat cauţiunea, nu?

Am rămas înlemnită, până când mi-am dat seama unde bătea. L-am întrebat:

— Vrei să spui că se crede c-ar fi fost ceva

personal între mine şi domnul Lacey?

— Păi, cam aşa s-ar zice, nu?

— Lacey este prietenul *meu*, s-a amestecat Tom.

— Aşa, şi atunci *dumneata* trebuie să ştii…

— Nu ştiu.

Ajutorul de şerif Harrison l-a privit pe Tom într-un fel foarte ciudat, iar din modul în care Tom şi-a ferit privirea am simţit, brusc, că ştia de fapt ceva, cel puţin mai mult decât ne spunea nouă. Mi-am mai dat seama şi că, dacă voiam să aflu ce ştia, trebuia să-l scot de acolo. Aşa că i-am mulţumit ajutorului de şerif Harrison, luându-i mâna între ale mele. A zâmbit, mi-a făcut semn din cap şi mi-a mai strâns mâna o dată, parcă transmiţându-mi că dorea să ajute. Apoi am mers acasă în maşina lui Tom, şi am întrebat:

— Ce-a fost *asta*? Ce mi-ascunzi?

— M-am gândit la cineva, atâta tot. Jim are o femeie. Pe lângă nevastă-sa. Am văzut-o o singură dată, ieşind din biroul lui când am trecut să-l iau.

— Şi Harrison a crezut că sunt eu?

— Nu ştiu dacă ştie despre ea. Probabil că nu, şi nu aveam să fiu eu cel care să-i spună. Dar cred că s-a gândit că s-ar putea să fii ceva de genul pentru Jim. A oferit un motiv fiindcă s-a gândit la asta şi nu poţi spune că n-a avut sens – până când nu ai clarificat lucrurile, adică. Conexiunea ta cu cazul, prin intermediul meu.

— Cine-i femeia asta?

— Asta-i problema. Nu ştiu. Nici numele ei, nici unde locuieşte, nimic.

— Atunci, ce fac acum?

— Joan, dacă ştiam, îţi spuneam cu siguranţă.

*

L-am invitat înăuntru, iar el a început să dea telefoane, sau, mai degrabă să facă acelaşi apel, iar şi iar, către cel puţin zece oameni. „Jack?” – sau oricare era numele – „Unde-i Jim? Am un motiv pentru care vreau să ştiu… OK, dar dacă auzi ceva, mă suni la numărul ăsta? Ah, şi n-ai idee cum aş putea da de fata aia? Nu, nu de soţia lui. Ştii la cine mă refer…”. Pe la al cincisprezecelea apel m-am dus pe hol şi am apăsat receptorul cu palma, să nu-l mai poată ridica.

— Îmi pare rău, am spus. Atât am putut îndura.

— Asta-i tot ce pot face. Ăştia sunt prietenii lui, iar unul s-ar putea să ştie ceva folositor – dacă ar vrea să-mi spună.

— OK, dar dacă mai dai un singur telefon, ţip.

— Fac asta pentru tine, îţi aminteşti?

M-a dat la o parte şi a ridicat receptorul. Nu am ţipat, dar am început să-l lovesc iar, cum stătea la măsuţa cu telefonul, la fel cum îl lovisem în seara aceea la Garden. S-a ridicat, m-a cuprins cu braţele şi m-a ţinut strâns până m-am calmat.

— Îmi pare rău, am spus, încă tremurând, dar îmi sare uşor ţandăra. Poate ţi-ai dat seama.

— Ai face bine să înveţi să-ţi ţii firea, cel puţin în privinţa mea. Nu e vina mea că Jim a şters-o.

A fost suficient să mă pornească iar.

— Nu e vina ta? Nu e vina ta?!

I-am recitat întreaga istorie, începând cu prima seară, cu ce-mi făcuse şi ce-i făcusem eu. Apoi povestea cu semnătura pentru cauţiunea prietenului său, Lacey, şi mulţumirea primită, când fusesem dusă într-un aşa-numit club de noapte, care era de fapt un motel cu o deghizare slăbuţă de tot – şi asta chiar i-am strigat-o până când am răguşit şi nu am mai putut vorbi. Când m-am prăbuşit pe un scaun şi am început să plâng, şi-a scos batista, mi-a şters nasul şi a întrebat:

— Gata?

— Bănuiesc. Te rog să pleci acasă.

— Încă nu. Mai întâi, Joan, despre litania asta pe care mi-o tot arunci în faţă. Când o femeie urăşte un bărbat pentru ce i-a făcut, nu-l încurajează seară după seară, ci îi spune ce simte şi-l lasă cu buza umflată.

— Nu şi dacă e un client vechi şi ea este o chelneriţă care are nevoie de slujba aceea.

— Bine, poate. Dar, cel puţin, în singura seară când nu face el o invitaţie, nu apare ea cu una – cel puţin cu asta vei fi de acord?

N-am răspuns.

— Aşa că ajungem şi la Jim Lacey. De ce i-ai semnat cauţiunea, Joan, de ce?

— Fiindcă mi-ai cerut asta.

— N-am făcut aşa ceva. Nu ţi-am cerut niciodată.

— OK, atunci poate că am făcut-o ca să ştii că nu-s vreo sărăntoacă şi să nu mă mai tratezi ca pe o chelneriţă ieftină…

— Dar *eşti* chelneriţă!

— Fie, sunt chelneriţă, şi ca să-i mulţumeşti sărmanei fete pentru că ţi-a ajutat prietenul o duci la bordel.

— Am avut un motiv şi pentru asta.

— Te rog să explici.

— Am avut impresia că mă placi şi că s-ar putea să vrei mai mult decât să pălăvrăgeşti cu mine la Garden. Dar voiam să te duc undeva special pentru asta – undeva unde luminile aveau să fie discrete şi muzica înceată, unde oamenii se simt bine. Un loc unde puteam fi împreună fără să fim deranjaţi, dar care să ofere şi un pic de adrenalină. Poate nu ţi-a plăcut la Wigwam, dar adevărul e că-i un club exclusivist – i-au avut clienţi pe unii dintre cei mai faimoşi şi mai influenţi oameni din oraş, poate chiar şi pe un preşedinte, doi.

— Asta nu înseamnă nimic pentru mine.

— Am crezut c-ar fi mai drăguţ decât să mă fac invitat aici, sau să-ţi sugerez să vii tu la mine acasă. Asta ar fi fost prea mult ca… ei bine, ca ideile lui Liz, când e vorba de bani, nu pentru că doi oameni se doresc atât de mult, încât nu mai pot suporta.

— Crezi că te doream atât de mult?

— Ştiu că aşa a fost. Ai recunoscut.

— Atunci! Pe loc! Mi-am pierdut capul. Dar m-am trezit suficient de repede, iar când am făcut-o, am fugit de acolo, practic dezbrăcată, numai să scap.

— A fost mai mult decât o emoţie de moment. Când îţi descheiam pantalonii, cine m-a ajutat?

Cine ţi-a scos bluza? Şi cine mi-a desfăcut manşetele? Doar dacă n-o mai fi fost o a treia persoană acolo, cu noi, iar eu n-am observat-o, atunci ai fost chiar tu, Joan.

Pas cu pas, m-a purtat prin ce făcusem, din ziua înmormântării lui Ron.

— Vrei s-o spun pe şleau?

— Bine, bine, bine – te doream, recunosc. Sunt om şi eu, iar la felul în care m-ai atins, nu m-am putut abţine. Eu…

— Bun, acum ajungem undeva. Aşa că întrebarea ar fi, de ce ai fugit? De ce n-ai rămas să obţii ceea ce voiai, ceea ce voiam şi eu, ceea ce ne doream amândoi? O să-ţi răspund în trei cuvinte scurte: Earl, K, White. Adaug şi un al patrulea şi un al cincilea, dacă vrei.

— Al Treilea.

— Al Treilea. O sperietoare uzată şi spălăcită, suficient de bătrân să-ţi fie tată şi încă pe deasupra, urât la înfăţişare şi, bănuiesc, şi mai rău la atingere – dar are bani.

S-a oprit atunci şi a aşteptat să spun ceva. Într-un final, am răspuns.

— Banilor nu le dai niciodată cu piciorul. Am nevoie de ei. Şi tu ai nevoie de ei. Arată-mi o persoană care nu are.

— Eu nu m-aş culca cu un boşorog ca să-i obţin.

— Ba da, ai face-o. Dacă te-ar avea la mână cu ceva. Dacă l-ar cunoaşte pe guvernator şi ar putea să-ţi facă lipeala pentru nenorocitele alea de meduze. Ştii că ai face-o.

*

Trebuie să fi trecut jumătate de oră, cu el stând la fereastră, pur şi simplu stând şi privind afară. Telefonul nu a sunat nici măcar o dată.

Apoi, dintr-odată, a spus:

— Voiam să sugerez să mergem să mâncăm, dar, în halul în care sunt acum, nu prea vreau. Dacă ai nevoie de mine, dă-mi de ştire. Mă găseşti în carte.

Şi a plecat.

Capitolul 16

În jur de ora 19, am mers la Royal Arms, am mâncat ceva, apoi m-am întors acasă şi m-am băgat în pat. Am petrecut o noapte cumplită, încă teribil de îngrijorată de toată situaţia, încă nesigură cu privire la Lacey, şi terminată de lucrurile pe care eu şi Tom ni le spuseserăm unul altuia. M-am trezit la trei dimineaţa, apoi, din nou, la şase, moment în care nu mai avea sens să încerc să adorm iar, aşa că am stat în living, privind afară, până când a răsărit soarele.

Tom încercase să-i sune pe toţi cei la care se putuse gândi cu o zi înainte, cu excepţia unei singure persoane, pe care o lăsase pe dinafară dintr-un motiv foarte bun – dar pentru că nu rezolvase nimic cu celelalte apeluri, era singurul fir demn de urmat. Am luat micul dejun, m-am îmbrăcat într-un taior închis la culoare, mi-am

pieptănat părul pe spate şi l-am prins sus, apoi am scos Paginile Aurii din dulap şi am răsfoit prin carte până am dat de litera L. M-am temut că n-o să fie în carte, fiindcă el era un fel de persoană publică, dar i-am găsit. Am copiat adresa, am urcat în maşină şi treizeci de minute mai târziu am tras în faţa casei lor, o construcţie modernă, cu un etaj separat, cu acoperiş de ţiglă şi arbuşti impozanţi care încadrau veranda.

Uşa s-a deschis înainte să am şansa să scot cheia din contact. Femeia care se afla în spatele ei avea o constituţie solidă şi era de vârstă mijlocie, la vreo cincizeci de ani, dacă era să aproximez, cu părul cărunt şi ochii albastru-deschis, care m-au măsurat când mă apropiam. Am spus:

— Bună dimineaţa. Doamna Lacey?

— Da, sunt Pearl Lacey.

— Eu sunt Joan Medford, doamnă Lacey. Soţul dumneavoastră şi cu mine avem…

Eram pe punctul de a spune „un prieten comun”, dar nu mi-a permis să ajung până acolo.

— Medford! Doamne! Cu siguranţă nu-i nevoie să-mi spui ce aveaţi tu şi soţul meu – îmi pot imagina prea bine.

— Nu puteţi, fiindcă nu e nimic de genul…

— Am mai auzit asta, drăguţă, şi încă de la unele mai arătoase decât tine. Ce s-a întâmplat, nu vrea să te ia cu el? E vorba de constituţia ta fragilă, nu poţi suporta căldura tropicală? Sau, ia spune-mi, ne-a înşelat pe amândouă?

Am fost luată prin surprindere, nu atât de furia ei, fiindcă mă pregătisem ca ea să tragă aceeaşi

concluzie ca a ajutorului de şerif Harrison, ci fiindcă îmi recunoscuse numele. Dar următoarea ei remarcă a lămurit totul:

— Săraca de tine, să-i fii girantă şi apoi să rămâi cu ochii în soare! Şi asta după toate acele seri pe care le-aţi petrecut împreună, când eu credeam că lucrează până târziu la canalizare... Păi, bănuiesc că, într-un fel, asta şi făcea.

— Doamnă Lacey, trebuie să ştiţi că n-au fost niciun fel de seri sau de nopţi sau de zile împreună. L-am întâlnit pe soţul dumneavoastră o singură dată, şi singurul lucru care s-a întâmplat a fost o strângere de mână.

— Nu mai e nevoie să minţi, drăguţă, cu siguranţă nu ca să-l protejezi.

— Nu fac asta.

Ceva din vocea mea a oprit-o şi a făcut-o să se uite la mine diferit.

— Dar ai girat pentru soţul meu!

— Da, aşa am făcut, doamnă Lacey.

— De ce ai fi făcut asta, dacă nu...

După cum am mai spus, temperamentul e cea mai mare slăbiciune a mea, şi am vrut să-i spun că nu era treaba ei de ce, dar m-am forţat să-mi amintesc că scopul zilei era să aflu tot ce puteam, şi pentru asta trebuia să fiu prietenoasă, chiar şi cu femeia aceea. Mai ales cu ea, pentru că părea să ştie ceva despre locul în care se afla Lacey, dacă era să mă iau după comentariul privind căldura tropicală.

— Am făcut-o ca să bucur un prieten, i-am spus, după ce am înghiţit de câteva ori în sec.

— Ce prieten?

— Tocmai voiam să vă spun, când m-aţi întrerupt mai înainte. Soţul dumneavoastră şi cu mine avem un prieten comun, domnul Thomas Barclay.

— Tom? Îl cunoşti?

— Am spus doar că-l consider prieten.

Cel puţin, până noaptea trecută, m-am gândit, dar nu am spus-o cu voce tare.

S-a dat un pic înapoi, nu suficient ca să mă lase înăuntru, dar destul ca să nu mai simt că-şi folosea corpul rigid ca să blocheze intrarea.

— Jim a crezut că Tom o să-i semneze chiar el garanţia. De ce n-a făcut-o?

— N-a putut.

— Şi-ar fi putut pune casa gir, cum bănuiesc c-ai făcut tu.

— E ipotecată.

— Asta n-o ştiam.

— Asta mi-a spus mie.

— Şi ai semnat ca să-i faci pe plac?

— Poate… am avut şi alte motive.

— Adică te culci cu el?

— *Nu*, *nu fac asta*!

În clipa aceea, m-am înroşit îngrozitor, şi am văzut c-a remarcat. Apoi a spus:

— Bine, atunci te culci cu Jim. E singurul motiv pe care l-ai putea avea.

— Nu este singurul!

Mă luptam deja cu mine însămi ca să mă împiedic să mă arunc asupra ei şi s-o las să încaseze ce încasase Tom, deja de două ori. Am

stat pe loc, clipind, aşa că a trebuit să repete o dată sau de două ori înainte să aud ce spunea:

— Care a fost motivul tău?

— Am vrut să fac ceva drăguţ pentru Tom. Pentru că... mă mărit cu altcineva, sau cel puţin aşa cred.

— Şi cine e acel cineva?

— Aici se încheie treaba dumneavoastră, mă tem. V-am spus tot ce trebuie să ştiţi: soţul dumneavoastră şi cu mine nu eram nimic unul pentru celălalt, nici măcar prieteni sau cunoştinţe. L-am ajutat ca să ajut un prieten, iar acum s-a întors împotriva mea, iar eu sunt pe cale să pierd ceva pe care n-aş prea suporta să-l pierd, doar dacă nu mă puteţi ajuta să dau de urma soţului dumneavoastră... aşa cum cred că v-aţi bucura, dacă ştiţi unde e sau unde pleacă.

— Nu e atât de simplu. Dacă nu a plecat cu tine, atunci e cu vreo altă... Cuvântul pe care voia să-l folosească nu ar fi fost un compliment şi a văzut, cred, că mă aflam deja la limită. Cu o altă femeie. Iar dacă ar fi prins şi s-ar afla... S-a strâmbat. Pot să suport ruşinea de a fi căsătorită cu un infractor, chiar cu un fugar. Dar să se scrie în ziare că m-a părăsit pentru o fată de vârsta fiului nostru...

— În regulă, înţeleg.

M-a privit îndeaproape, uitându-se în ochii mei într-un fel care m-a făcut să mă simt nelalocul meu.

— Chiar înţelegi, nu?

— Ştiu câte ceva despre bărbaţi, din păcate. Se

prea poate să fiu mai tânără ca dumneavoastră, dar am trăit o bucată de viaţă. Am şi eu un copil, rămas fără tată, deşi în cazul meu nu pot să fiu decât fericită că tatăl nu mai este.

— Altă femeie?

— Un parapet de pod şi o sută zece kilometri la oră.

A încuviinţat încet.

— Doamnă Medford, îmi pare rău – te-am văzut şi am crezut că eşti mai rea decât în realitate.

— Atunci şi mie-mi pare rău pentru că m-am enervat. Am multe pe cap.

— Se pare că amândouă am avut parte de bărbaţi care au fost, s-o spunem pe şleau, nişte nenorociţi.

— S-o zicem pe-aia dreaptă.

— Să ştii că ai dreptate când spui că-l vreau pe ticălosul meu prins şi adus înapoi, să vadă ce-l aşteaptă. Şi acum că ştiu că nu te culci cu el, ci îl urmăreşti, m-aş bucura să te ajut, cu condiţia să faci ceva pentru mine. Două lucruri.

— Anume?

— Ţine femeia afară din povestea asta. Asigură-te că fotografii îl prind singur, fără ea alături. Nu-mi pasă cum o faci, doar să o faci. Şi ţine-mă pe mine departe de asta, în ceea ce priveşte poliţia.

A văzut că eram uimită. Uitându-se în jur, la traficul pietonal care se derula grăbit – complet dezinteresat, dar capabil să audă – a mai făcut un pas în spate şi mi-a permis, în sfârşit, să intru. A închis uşa în urma noastră şi, chiar şi aşa, a vorbit

în continuare încet.

— Au fost lucruri pe care nu le-am putut spune poliţiştilor, când au venit să mă interogheze despre dispariţia lui Jim. Dacă am ştiut ce pune la cale, dacă am văzut vreun semn... Am spus că nu. Ce femeie ştie că soţul ei e pe cale s-o părăsească?

— Dar aţi observat ceva?

— Când era la duş, marţi seara, cu o seară înainte de audiere, am găsit două bilete în servieta lui – două bilete de avion emise pe nume false, domnul şi doamna James Barnaby, plecare spre Nassau la ora douăsprezece, vineri – mai precis, mâine. Când i le-am aruncat în faţă, mi-a spus că erau pentru noi. Că vom zbura împreună. A fost pe jumătate adevărat. Dimineaţa, plecase, luând ambele bilete. Dar cum aş fi putut spune asta poliţiei? Că ştiusem despre bilete şi-l lăsasem să le păstreze fiindcă avusesem încredere că mă va lua cu el?

— Aţi fi lăsat totul în urmă? am întrebat. Casă, fiul, viaţa...

— Fiul meu se descurcă singur de ani buni deja, de când a împlinit şaisprezece ani. Viaţa mea, cel puţin în cartierul ăsta, s-a terminat, şi încă de când Jim a fost arestat. Abia dacă îndrăznesc să-mi arăt faţa, chiar şi printre oamenii care ne-au fost cândva prieteni. Cât despre casa mea şi celelalte lucruri pe care le avem, ei bine... biletele n-au fost singurul lucru pe care l-am găsit în servieta lui. Mi-a susţinut privirea. N-am numărat, Joan, dar am lucrat într-o bancă înainte să mă căsătoresc, şi încă pot estima din ochi. Avea cel puţin cincizeci de

miare în servieta aceea, pentru drumul la Nassau, unde o să stea la soare o vreme. Chiar mai mult.

— Dar, dacă avea atâţia bani, putea plăti cauţiunea oricând!

— Desigur, şi ar fi avut mai puţin cu care să trăiască la sosirea pe insulă. De ce să facă asta, când putea convinge pe altcineva să pună banii pentru el?

— Şi de unde proveneau toţi banii aceia din servietă?

Obrajii i s-au colorat, iar eu mi-am amintit toate articolele din ziar despre mitele pe care se presupunea că le acceptase.

— Nu pot să presupun. Tot ce pot să-ţi spun e că tot bănetul era acolo, alături de două bilete de avion, iar alternativa – niciun ban, doar un proces public şi urmările sale –, aşa că mi-am spus: uneori, trebuie să te arunci în gol.

— Dar apoi s-a aruncat fără dumneavoastră.

— Acum te-ai prins. Şi-ţi dai seama de ce nu pot spune asta poliţiei.

— Da, firește, am spus, înţelegând perfect.

Un ofiţer ca Young ar fi putut schimba regulile pentru ea, însă un Church ar fi trimis-o să-şi vâneze propria cauţiune cât ai zice peşte.

— Nu trebuie să ştie că am auzit despre bilete de la dumneavoastră. Tom a dat o groază de telefoane ieri, la toţi prietenii soţului dumneavoastră. Unul dintre ei se prea poate să fi ştiut şi să-i fi spus.

— Doamnă Medford – Joan – dacă te descurci aşa, ai binecuvântarea şi mulţumirile mele. Tot ce

trebuie să faci este să-i cauţi pe domnul şi doamna Barnaby la terminalul United Airlines mâine înainte de prânz şi-l vei găsi.

Am rămas pe loc, clipind, încercând să conştientizez că-mi permisese să-mi păstrez casa. Voiam să-i mulţumesc, dar nimic din ce gândeam nu părea să fie suficient ca să exprime totul. Am spus doar: „Aşa voi face”, şi m-am întors să plec.

Când am deschis uşa, a spus:

— Dacă-l vezi pe Tom, transmite-i dragostea mea. E un tip de treabă, chiar dacă se mai îmbată uneori.

— Cu plăcere.

— Ţi-a pomenit vreodată de ideea aceea cu golful Chesapeake – o idee despre cum ar putea folosi centralele atomice ca să elimine meduzele, folosind una împotriva celeilalte? Dacă nici ăla nu-i un mare chix, nu ştiu ce e.

— Da, mi-a spus.

*

În secunda următoare, eram în maşina lui Tom şi ne îndreptam spre Upper Marlboro, cu această informaţie extraordinară pe care mi-o oferise doamna Lacey. Trebuie să-l fi sunat, dar nu-mi aminteam s-o fi făcut. Am vorbit, foarte entuziasmaţi, despre următoarea noastră mişcare, fără să pomenim de noaptea anterioară şi de tonul deprimat pe care o încheiasem. Apoi am ajuns în Upper Marlboro, am parcat în spatele tribunalului şi apoi am intrat iar în biroul şerifului. Ajutorul de

şerif Harrison a venit să mă vadă şi a fost foarte prietenos.

— OK, a spus, asta i-a pus capac. Vom fi acolo, cu tot cu mandat. Preluăm noi de aici – nu mai aveţi de ce să vă faceţi griji.

— Acum te simţi mai bine? m-a întrebat Tom, pe drumul spre casă.

— Un pic uşurată, poate. Când va fi iar după gratii, o să mă simt mai bine.

Capitolul 17

Ne-am dus la mine acasă şi l-am invitat înăuntru, fireşte. S-a aruncat pe scaunul unde stăteam eu de obicei, privind afară pe fereastră, la fel cum făceam şi eu, de multe ori.

— S-a-ntâmplat ceva? l-am întrebat, după o vreme.

— Nu, chiar nimic.

Dar a revenit asupra întrebării cinci minute mai târziu:

— Cred. Şi apoi: Joan, sunt îngrijorat, şi nici măcar nu ştiu de ce. Dar, dintr-odată, totul a devenit al naibii de simplu.

— Adică? am întrebat, după câteva clipe. Problema era că nu ştiau unde să-l găsească. Acum ştiu. Asta rezolvă totul.

După o pauză lungă, a spus:

— Jim Lacey e departe de-a fi un sfânt, dar nici prost nu e. Să fii escroc înseamnă să nu fii fraier. Jim Lacey ştie că nevastă-sa a văzut biletele şi-i ştie planurile. Aşa că ştie c-ar putea să facă totul

să-l îngroape. Şi ce face?

— Pe mine mă întrebi?

— Pe mine. Doar că nu ştiu răspunsul.

Dar, curând, a început să pocnească din degete.

— Ce aş face ar fi să merg la aeroport, să-mi aduc prietena şi apoi să mă separ de ea, ca să nu fim remarcaţi împreună. Apoi m-aş aşeza undeva, poate în partea de sus, unde se poate lua prânzul, de unde aş putea să stau cu ochii pe sala de aşteptare, să văd cine intră. Atunci apar ofiţerii din Maryland – în uniformă, poate, dar chiar dacă nu, îi cunosc personal, de când am construit secţia.

— OK, şi apoi?

— Nu ştiu. Tu ştii?

— Nu, dar nu mă mai simt uşurată.

— Cu siguranţă, nici eu. Bine, îi văd venind, şi imediat mă strecor afară. Sar într-un taxi şi mă duc întins la staţia de autobuz. Acolo aştept fata – care poate s-a strecurat şi ea afară şi aştepta lângă staţia de taxiuri. Aşa că mergem cu autobuzul la Miami, de unde iau acelaşi zbor în ziua următoare. Renunţ la costul a două bilete. Şi? E mai bine decât la închisoare.

— Nu mă mai simt *deloc* uşurată.

— Îmi pare rău că te-am necăjit.

— Dar ce să facem?

— Dacă spui „noi” pe tonul ăla, trebuie să mă gândesc la ceva.

— Ce vrei să spui cu *asta*?

— Cred că ştii ce vreau să zic, nu?

M-am simţit slabă, sufocată, nelalocul meu, şi

nu sunt deloc sigură ce am răspuns.

*

Deja se plimba de colo colo, foarte agitat, şi apoi, brusc, a pocnit din nou din degete şi mi-a spus, cu entuziasm:

— M-am prins, m-am prins, m-am prins! Am aşteptat, iar el a continuat, îngenunchind lângă scaunul meu: Avem nevoie de o mână de ajutor de la cineva capabil să aresteze şi interesat s-o facă, cineva pe care să nu-l recunoască. Nu putem folosi Poliţia Aeroportului, fiindcă sunt federali şi nu iau parte la asemenea acţiuni. Totuşi, cred că avem o alternativă. Fuge cu cincizeci de miare şi e clar că n-a plătit impozit pe banii ăia, ceea ce înseamnă că fiscul va interveni, dacă le vindem pontul. *Ei* pot cere ajutor de la Poliţia Aeroportului, fiindcă şi ei sunt federali. Haide, mergem la Wheaton.

Am folosit din nou maşina lui, şi ne-am regăsit iar într-unul din acele birouri cu tejghea în faţă şi mese de lucru în spate, şi fete cu fuste scurte care mestecau gumă. Mi-am imaginat că toate trei se comandau la set din catalogul Sears. La una dintre mese era un bărbat, care s-a apropiat şi ne-a întrebat ce dorim. Tom m-a lăsat pe mine să vorbesc şi aşa am făcut, cât mai pe scurt posibil, dar totodată explicând cine eram şi cum ajunsesem să girez pentru cauţiunea lui Lacey. Apoi am spus:

— Aici interveniţi voi: tipul o şterge cu cincizeci de miare, cincizeci de mii de dolari, după cum am

fost informată de o sursă sigură, şi fuge la Nassau, ceea ce-nseamnă că putem paria că n-a plătit niciun impozit – şi nici nu cred că intenţionează. Domnule, credeţi c-ar putea să intereseze fiscul?

— Doamnă, încercaţi să faceţi o glumă?

— Adică nu vă pasă?

— Adică ne pasă – şi încă cum!

— Atunci ce faceţi în privinţa asta? Şi ce să fac eu?

— Staţi pe loc, mă duc să mă consult.

S-a dus la masa lui, a ridicat receptorul şi a început să apese pe butoane. În curând, un alt bărbat s-a prezentat. Au şuşotit un minut, apoi au vorbit cu o fată, care s-a ridicat şi a ieşit pe o uşă. Într-o clipă, s-a întors cu o fişă, pe care au studiat-o amândoi câteva minute. Apoi au venit la tejghea.

— OK, a spus primul bărbat. Dânsul este domnul Schwartz, care mă va asista în această problemă. Eu mă numesc Christopher. L-am verificat pe domnul Lacey. A completat o declaraţie de venit anul trecut, dar a plătit o taxă atât de mică, încât a trebuit să-l verificăm. N-am aflat prea mare lucru – nicio dovadă contra lui. Dar plecarea la Nassau cu cincizeci de miare în buzunar ne expune unui risc pe care nu ni-l putem permite.

— Da, domnule Christopher, dar ce…?

— Ajung imediat acolo, doamnă Medford. Îl prindem la aeroport, îi numărăm banii pe care-i are la el, vedem ce impozit are de plătit şi i-l cerem.

— În sala de aşteptare?

— În biroul Poliţiei Aeroportului. Se află în jos

pe scări vizavi de sala de aşteptare principală.

— Şi după ce i-aţi luat banii?

— Asta e tot, am terminat. Îi dăm şi chitanţă, fireşte. Dacă nu-i place, să ne dea în judecată.

— Adică poate pleca?

— Nu avem nicio obiecţie.

— Dar eu sunt interesată să fie reţinut suficient până când poliţia din Maryland poate ajunge să-l aresteze.

— Înţeleg, dar nu vă putem ajuta în mod direct. Totuşi, dacă poliţia din Maryland ajunge acolo în timp ce ne ocupăm de el, dacă ştiu unde să vină, adică în biroul Poliţiei Aeroportului…

— Adică ar trebui să-i sun să le spun?

— Dacă ne sincronizăm, nu lucrăm împreună, dar rezultatul va fi acelaşi.

— Înţeleg. Atunci… mulţumesc.

— Aşteptaţi, nu aşa repede.

El şi domnul Schwartz au şuşotit iar, apoi domnul Schwartz a întrebat:

— Îl cunoaşteţi pe omul ăsta, doamnă Medford?

— Da, l-am întâlnit o dată.

— O cunoaşteţi pe prietena lui?

— Nici măcar după nume. Dar Tom, aici de faţă, a văzut-o. Şi îl ştie pe Lacey mult mai bine decât mine.

— Perfect, atunci. Către Tom: Ni-l arăţi, şi ne-o arăţi şi pe ea. E importantă, fiindcă posibilitatea ca noi să ne aflăm acolo i-a trecut lui prin minte, şi s-o lase să ducă servieta ar fi o cale simplă de scăpare – dacă-l prindem, ea poate fugi.

— Ar trebui să aibă încredere în ea pentru asta, a spus Tom.

— Chiar deloc, a spus domnul Schwartz rânjind, în felul în care o pisică rânjeşte la un şoarece. E nevoie doar să-i dea geanta şi să-i spună s-o ia în avion pentru el. Nu trebuie să-i dezvăluie ce este în ea.

— De aceea avem nevoie de voi aici, a insistat domnul Christopher. Dacă el nu are servieta, o putem sălta pe *ea* şi să impunem taxele aşa.

— Dar apoi o să-i daţi drumul fetei? am întrebat. I-am promis persoanei care ne-a dat pontul că fata n-o să fie amestecată în povestea asta.

— De ce nu? Tot ce vrem sunt banii.

Apoi, am început să „punem la cale”, după cum s-a exprimat domnul Christopher – cum aveam să procedăm ziua următoare. Erau îngrijoraţi că, dacă-l vedea pe Tom, Jim Lacey avea să facă ce prevăzuse Tom: s-o şteargă, şi încă repede, luând fata şi banii cu el. Am sugerat ca Tom să poarte ochelari de soare, dar el a respins propunerea imediat.

— Practic, dacă te îmbraci aşa în interior, strigi că nu vrei să fii recunoscut. Nu i-ar trebui mai mult lui Jim să se uite mai atent.

Christopher a venit cu ideea să-l facă pe Tom să pară mai bătrân, punându-i o perucă cenuşie şi întunecându-i ridurile cu un creion dermatograf. Urma să poarte şi o jachetă cu o mărime mai mare decât de obicei. Ne-am uitat în Pagini Aurii, am găsit un magazin de peruci chiar în Wheaton şi am

văzut că făceau peruci pentru ambele sexe. Apoi el şi cu mine am mers acolo, deşi domnul Schwartz ne-a avertizat:

— Să treceţi iar pe aici, ca eu să ştiu – ca amândoi să ştim – cum veţi arăta.

Magazinul de peruci se chema Helga of Sweden, iar vânzătorul a fost extrem de drăguţ. Am fost şocată că o perucă simplă, căruntă, care arăta aşa cum doream noi, costa treizeci de dolari, dar Tom a insistat că nu putea face ce trebuia fără ea, aşa că am scos banii. Aveam creion pentru ochi în geantă şi l-am folosit ca să-i desenez nişte riduri veritabile pe frunte, şi să-i adâncesc încreţiturile de la colţurile gurii. Dintr-odată, parcă avea şaizeci de ani – „mai puţin când mergeţi”, a râs vânzătorul. „Tot ca un tânăr mergeţi”.

— Străduieşte-te să mergi de parcă ai căra o povară, i-am spus.

— Aşa? a întrebat, încercând să meargă adus de spate.

— Cam aşa.

Trecând pe lângă mine, a şoptit:

— Poate ar fi trebuit să fac asta mai devreme, fiindcă se pare că e categoria de vârstă pe care o preferi.

M-am prefăcut că nu aud. Erau singurele cuvinte spuse în ziua aceea ca apropo la cearta noastră cu o seară înainte, dar arătau că sentimentele sale erau încă în fierbere, chiar dacă pusese un capac pe oală.

Pe drumul înapoi spre biroul fiscului, am scos alţi douăzeci de dolari pentru o jachetă largă, şi alţi

cinci pentru o pereche de ochelari de vedere cu sticlă simplă. L-am lăsat pe Tom să meargă întâi singur, şi, cel puţin din cealaltă parte a camerei, domnul Christopher nu l-a recunoscut.

— Da, domnule? a întrebat, foarte politicos, apropiindu-se de tejghea. Cu ce vă putem ajuta?

— Vrem doar banii, a spus Tom, iar domnul Christopher a făcut ochii mari.

Apoi l-a chemat pe domnul Schwartz, şi deşi el şi-a dat seama, a dat din cap cu seriozitate şi a declarat deghizarea „suficient de bună”. Atunci am stabilit ce urma să facem în dimineaţa următoare la aeroport – Tom avea să se aşeze în faţa United Airlines, să deschidă o revistă, să înceapă să citească şi să tragă cu ochiul peste ea. Ei urmau să ocupe câte o poziţie în fiecare parte a sălii, iar când Tom îi vedea fie pe domnul Lacey, fie pe fată, avea să se ridice, să treacă pe lângă ei şi să închidă revista. Dacă Lacey era cu femeia, putea fi foarte simplu. Dacă nu, se putea ca lucrurile să se complice. Eu, între timp, urma să mă aflu în spatele sălii, observând de la distanţă, purtând ochelari de soare ca acoperire suficientă, fiindcă, în primul rând, sunt mai obişnuiţi pentru femei în interior, şi, în al doilea rând, cum a spus Tom, „te-a văzut doar o dată, timp de jumătate de oră, la miezul nopţii, într-un bar, după ce ieşise de la închisoare, şi şi-a petrecut oricum mai tot timpul uitându-se în decolteul tău, şi nu la chipul tău”. Iar fata, firește, nu mă mai văzuse niciodată.

După ce am stabilit toate astea, Tom şi cu mine ne-am pregătit de plecare, dar domnul

Schwartz mi-a amintit că aş face bine să sun la Marlboro şi să-i spun ajutorului de şerif Harrison cum stau lucrurile, ca să poată veni în biroul Poliţiei Aeroportului, imediat după ce ajungea, şi nu să caute în sala de aşteptare cu oamenii lui, cu riscul de a fi observat de „pradă”, cum îi spuneau ei.

Capitolul 18

Am ajuns acasă un pic după 16 şi ne-am gândit ce să facem. Tom s-a aşezat iar la fereastră şi a început să vorbească destul de curând:

— În primul rând, Joan, cel puţin cum văd eu lucrurile, ar trebui să mergem în centrul acţiunii – la un motel undeva lângă Aeroportul Naţional, ca să nu ne luptăm cu traficul mâine dimineaţă şi să ajungem prea târziu.

A scos Pagini Aurii, s-a uitat prin carte şi a găsit un motel mare, care s-ar putea să nu dorească să fie menţionat, din cauza celor petrecute a doua zi, aşa că nu-i voi da numele.

— OK, ajungem acolo – dar nu împreună, a continuat el. Mergem în maşini separate, sosim la ore diferite. Eu iau o cameră pentru o persoană cu baie, tu un apartament.

— Un apartament? am întrebat. De ce?

— Ca să ne putem întâlni fără să fim văzuţi. Dacă şi Jim stă acolo? Dacă ne vede pe hol sau în altă zonă publică…?

— Dar de ce un apartament? Ce-are a face?

— Într-un apartament, poţi primi pe oricine

doreşti, bărbat, femeie, nu contează. Se presupune că, dacă ai o cameră de primire, nu-ţi dă prin cap să faci lucrurile pe care ai fi tentat să le faci dacă tot ce ai avea ar fi un dormitor.

— Sigur aşa e regula?

— Păi nu? Sună-i şi întreabă-i.

— În regulă, mă încred în cunoştinţele tale superioare privind motelurile.

A plecat cu maşina să-şi împacheteze lucrurile, şi după ce mi-am pregătit şi eu o geantă, am condus până la motel. Era unul mare, cu trei secţiuni. La recepţie am întrebat cât costa un apartament, „dormitor, living şi baie”. Recepţionerul n-a părut deloc surprins că o femeie se înregistra singură, şi a spus:

— De la 37, 50 în sus.

— Ăsta e cu vedere spre exterior?

— Toate apartamentele sunt aşa. Acesta dă spre aeroport. Pentru 45, 75, vederea este spre râu.

— Aeroportul e OK.

Mi-a dat o cheie şi mi-a spus cum să ajung. Mi-am luat geanta în lift, am urcat, i-am urmat indicaţiile şi am mers de-a lungul unui hol, am descuiat o uşă şi dintr-odată am intrat în apartamentul meu, simţindu-mă vinovată, entuziasmată şi cu gâtul un pic uscat. Am făcut turul camerelor. Erau zugrăvite în verde-pal şi mobilate cu piese de un verde mai închis, ca să se asorteze, iar totul fusese curăţat atât de recent, că puteai mirosi asta. Am încercat să nu mă uit la paturi, care erau două, „deşi, desigur, pentru două

persoane costă patruzeci şi doi cincizeci”, spusese recepţionerul.

După ce mi-am aşezat cele câteva lucruri pe care le adusesem în sertar, m-am întors în living. Pe fereastră puteam vedea avioanele aterizând şi decolând, însă erau suficient de departe ca să nu le şi aud. Pe masă era un telefon. L-am folosit ca să sun la Garden.

— Sue, dă-mi-o pe Bianca, te rog. Mersi.

Când Bianca a luat receptorul, am spus:

— Voi lipsi din nou astă-seară – şi posibil mâine, nu ştiu sigur.

A urmat un moment de tăcere.

— N-am ce să fac, Bianca. E ceva personal şi important.

— Ai căzut la pat? Eşti pe moarte?

— Nu. Nu în felul ăsta.

— Atunci nu mă poţi lăsa fără personal două nopţi la rând, să nu mai zic trei. Treci imediat încoace, Joan.

— Nu pot.

După o altă tăcere:

— Îmi poţi explica de ce nu te-aş concedia de data asta? Tom nu-i prin preajmă ca să mă convingă să n-o fac.

— Nu, nu e, am spus. E aici, cu mine.

— Ah!

— El şi cu mine trebuie să facem un lucru care nu poate fi amânat. Într-un fel sau altul, totul se va termina mâine, şi apoi totul va fi ca până acum. Dar în seara asta…

— Am înţeles, nu poţi. Sper că ştii ce faci, Joan.

— De data asta, da.

— Mă duc să-i spun lui Liz, a zis, încă supărată.

De îndată ce am pus receptorul în furcă, a sunat telefonul, iar vocea lui Tom mi-a invadat urechea:

— Tocmai am ajuns. Vrei să recapitulăm, poate?

— Niciun poate.

— Atunci urc imediat.

De îndată ce a ajuns, am sunat la room-service şi i-am pus să-mi citească meniul pentru cină, repetându-i lui Tom fiecare fel. Poate din cauza zilei care ne aştepta, ne era foame – aşa că am comandat salată cu dressing franţuzesc, sote de pui, cartofi copţi, mazăre, îngheţată şi cafea. Numaidecât, un bărbat ne-a adus comanda pe o masă metalică, ne-a servit şi a plecat, spunând:

— Când terminaţi, scoateţi masa pe hol – vin după ea mai târziu.

După ce ne-am terminat masa, am turnat cafea. Eu am băut-o neagră, iar Tom a vrut două cuburi de zahăr şi frişcă.

— Cât de intim e totul, a spus el. Ne jucăm de-a soţul şi soţia.

Avea dreptate – aşa era: prietenos, cald şi confortabil. Dar felul în care a spus-o m-a făcut să mă simt inconfortabil.

— Hai să vorbim despre ziua de mâine, i-am spus.

Am reluat totul încă o dată. Trebuia să-l ajut să se machieze dimineaţa şi să-şi pună peruca, apoi aveam să conducem până la aeroport, separat. Am

discutat unde urma să ne aşezăm fiecare, ce avea să facă dacă-i vedea împreună şi dacă-l vedea doar pe unul dintre ei. Am recapitulat de două ori.

— Şi dacă Poliţia Aeroportului te întreabă ce cauţi acolo? a spus el.

— De ce ar face asta?

— Dacă.

— Aştept un prieten care ne aduce biletele.

— OK, bine.

— Şi dacă te întreabă pe tine?

— La fel, cred. Sau poate le şoptesc că aştept să prind un şobolan care nu şi-a plătit cauţiunea.

— Poate, dar nu vei face asta.

— Nu.

— Tom? Îţi dai seama, nu-i aşa, că aici se va termina orice şansă ca Lacey să te ajute cu verişoara lui, nu? Toate eforturile tale ca să te apropii de el, să-i faci servicii – cum a fost să-i ţii locul fiului său atunci…

— Păi mă bucur că am făcut-o, deşi din cu totul alte motive.

Am zâmbit amândoi. Dar eu am spus:

— Vorbesc serios.

— Da, îmi dau seama.

— Şi nu te deranjează?

— Ba da. Dar nu poate scăpa cu ce vrea să facă. Dacă n-aş fi avut casa ipotecată, aş fi fost eu cel căruia îi făcea asta şi aş fi fost pe drumuri. Singurul motiv pentru care eşti tu e fiindcă mă cunoşti şi ai vrut să-mi faci un bine. Aşa că… dacă-l pierd, îl pierd. Există întotdeauna alte căi de a atinge un scop, şi voi găsi una.

— Dacă-l pierzi? Tom, cum ai putea să nu-l pierzi?

— Păi o să port peruca aia şi ochelarii. Cine ştie, poate n-o să-şi dea seama cine l-a turnat.

Atunci mi-am dat seama de ce insistase atât în privinţa perucii. Dar m-am gândit cât de repede îl recunoscuse domnul Schwartz, aşa că n-am putut să-l încurajez prea mult.

— Mulţumesc, am spus.

După o clipă în care niciunul dintre noi n-a părut să ştie ce să spună, Tom a pus ceaşca de cafea pe masă şi s-a ridicat.

— Bun, cred că asta-i tot, a spus. E timpul să ne băgăm în pat.

Mi s-a strâns stomacul, dar el mi-a trimis o bezea şi a plecat.

*

În dimineaţa următoare i-am aranjat faţa cu mare grijă, pictându-i trei riduri fine, ca nişte labe de gâscă, la colţurile ochilor, şi un rid mai pronunţat pe fiecare obraz, lângă gură, făcând totul cu grijă, ca să respecte contururile reale din piele şi să nu pară machiaj, chiar văzute de aproape. Am procedat la fel cu ridurile de pe frunte. Mi-am tot spus, „Nu exagera”, şi n-am exagerat. Mi-am dat seama, când i-am aşezat peruca, că *avea* şaizeci de ani de la o distanţă de peste zece metri, iar planul era ca el să păstreze acea distanţă faţă de oricine. Şi-a pus jacheta şi ochelarii pe care le cumpărasem şi a clipit către

mine, apoi a adoptat mersul de bătrân când s-a îndreptat spre uşa apartamentului. A fost ciudat să-l văd plecând, de parcă aş fi avut o previziune de o clipă despre cum o să fiu căsătorită cu domnul White şi să-l conduc dimineaţa şi să-l întâmpin seara, acasă. M-am cutremurat.

După ce a plecat Tom, m-am îmbrăcat într-o ţinută lejeră şi practică, pe care ai purta-o când zbori cu avionul, şi am coborât să iau micul dejun. Am cumpărat mai întâi revista *Ladies Home Journal* de la standul de ziare. Tom era de cealaltă parte a încăperii, terminându-şi micul dejun. Privirile ni s-au întâlnit, dar nu am vorbit unul cu celălalt. A plecat înainte să-mi fie adusă mâncarea. Am mâncat repede, am achitat nota şi m-am urcat imediat în maşină, pe care o parcasem aproape de intrare. Când am ajuns la aeroport am parcat la ei, mi-am pus o pereche de ochelari fumurii şi am intrat în clădirea principală.

Sala de aşteptare era imensă, dar eu am traversat-o lent, de la capătul scărilor spre restaurant, pe lângă agenţiile diverselor companii, către celălalt capăt. Nu l-am remarcat pe domnul Lacey, dar l-am văzut pe domnul Christopher şi apoi, pe banca de alături, pe domnul Schwartz. I-am văzut făcând un semn discret din cap când m-au zărit, iar domnul Schwartz şi-a înclinat capul în direcţia unui colţ al încăperii. M-am aşezat acolo, cu faţa spre United Airlines, dar beneficiind şi de vedere asupra intrării. Am deschis revista, ţinând-o jos, în poală, ca la nevoie să mă pot uita peste ea. Ora era zece şi jumătate, adică ne apropiam,

fiindcă avionul pleca la ora douăsprezece, iar pasagerii erau aşteptaţi pe la unsprezece. Deşi Lacey putea risca să aştepte până în ultimul moment, asta ar fi însemnat să fie strigat sub numele de Barnaby şi să atragă atenţia asupra sa. Dar nu puteam decât să aştept, aşa că asta am făcut, devenind tot mai stresată cu fiecare minut.

La zece şi cincizeci şi cinci, un bărbat s-a lovit de picioarele mele în timp ce trecea şi mi-a blocat vederea asupra intrării. Mi-am înălţat capul ca să mă uit după el. Era un bătrân cu părul alb, care se sprijinea în baston, şi mergea tare încet. Am înjurat în gând – poate că Lacey intra chiar atunci şi aveam să-l ratez, din cauza tipului ăstuia…

Apoi m-am uitat mai bine la bătrân. Avea faţa întoarsă, aşa că tot ce am prins a fost o bucată de profil, dar l-am recunoscut imediat. Nasul ascuţit, fălcile care-i atârnau sub bărbie – era Lacey! Avusese aceeaşi idee ca noi, doar că se descurcase mai bine: îşi răsese o parte de cap, „chelind” în creştet, cu excepţia unei şuviţe pe care o pudrase cu alb. Cu un baston şi un mers greoi, devenise un bunic inofensiv, pe care nimeni nu-l recunoştea ca fiind Jim Lacey, dacă nu se uita cu atenţie, şi chiar şi aşa, numai dacă stătea la fel de aproape cum stăteam eu.

Nu mă remarcase, sau, cel puţin, nu mă recunoscuse – asta era bine. Dar trecuse deja de mine şi se îndrepta, cu pasul său lent şi măsurat, spre poarta din capătul sălii. Mi-am dat seama, privind cu disperare în jur, că nici Tom, şi nici domnii de la fisc nu-l observaseră şi nu-l

recunoscuseră. Am vrut să mă ridic sau să strig, să fac ceva, însă atunci jocul s-ar fi sfârşit, fiindcă Lacey nu avea cu el decât bastonul dintr-o mână şi o haină uşoară pe celălalt braţ. Banii erau, cu siguranţă, la prietena lui, iar dacă dădeam alarma, ar fi fugit.

Unde era? Unde?! Am scanat sala de la stânga la dreapta, uitându-mă după orice siluetă feminină care ar fi părut nelalocul ei. Dar nu exista niciun motiv, ştiam asta, ca ea să pară nelalocul ei. Ar fi fost o femeie care călătorea singură şi ducea o valiză grea – dar sala era aglomerată, fiindcă era chiar spre prânz, şi cred că erau o duzină de femei care călătoreau singure, fiecare purtând valize grele.

Apoi m-am uitat spre poartă. Acolo erau câteva femei, însă una mi-a atras atenţia în mod deosebit. Ţinea o valiză mare lângă ea şi purta ochelari fumurii, ca ai mei. Niciunul dintre aceste aspecte nu era o garanţie, bineînţeles. Dar, privind, l-am văzut pe Lacey uitându-se în direcţia ei, iar bărbia ei a coborât pentru o fracţiune de secundă într-o încuviinţare.

Sau îmi imaginasem totul? Poate îi făcuse semn altcuiva? Dar nu, el se îndrepta direct spre ea, şi, deşi nu-i puteam vedea ochii din spatele lentilelor închise la culoare, femeia se uita direct la el, cu buzele întinse. Uitându-mă în jos, am văzut că-şi mişca vârful unui picior, nerăbdătoare.

M-am uitat la Tom. Din spatele revistei ridicate, privea intrarea, în direcţia complet greşită. Iar domnii Christopher şi Schwartz se uitau

unul la celălalt – am văzut cum unul şi-a privit ceasul şi a ridicat din umeri.

Nu mai aveam timp de subtilităţi. Într-un minut avea să ajungă la poartă şi avea să fie prea târziu. M-am ridicat şi am traversat rapid sala, cu tocurile păcănind zgomotos pe podeaua de gresie. M-am uitat la spatele lui Lacey, în faţa mea, şi m-am rugat să nu se întoarcă.

Nu s-a întors. Mergea drept, ca o săgeată, spre poartă şi spre avionul de dincolo de ea, spre libertatea pe care o reprezentau.

Din vreo zece paşi grăbiţi am ajuns lângă domnul Schwartz, şi m-am aplecat să-i şoptesc în ureche:

— El este, bătrânul cu baston, cel care tocmai a trecut. S-a deghizat aşa ca Tom!

S-a uitat şi s-a ridicat. Vizavi, domnul Christopher s-a ridicat şi el, aparent firesc – dar nu atât de firesc, dacă remarcai cât de rapid se mişcă. Au schimbat o privire şi am văzut ochii domnului Christopher cercetând traseul lui Lacey spre destinaţie. În sfârşit, Tom s-a uitat şi el într-acolo, urmărind ce se întâmpla de pe scaunul său.

Domnul Schwartz a fost lângă Lacey într-o clipă, cu o mână strecurându-se să-i prindă braţul. Domnul Christopher, între timp, a trecut rapid spre poartă şi a prins mâna femeii care ţinea mânerul valizei. N-am auzit ce a spus, dar i-am văzut figura alarmată. A încercat să se tragă din strânsoarea lui, dar el a scos o insignă şi i-a arătat-o. Atunci, umerii i-au căzut.

Au trecut pe lângă mine, spre o uşă pe care

scria PRIVAT – ACCESUL INTERZIS, toţi patru, mai întâi domnul Schwartz, conducându-l pe Lacey, care nu mai şchiopăta şi nu mai folosea bastonul, apoi domnul Christopher cu femeia. M-am întrebat ce-or fi crezut spectatorii despre revenirea miraculoasă a bătrânului artritic.

— Veniţi cu noi, a spus domnul Christopher trecând, şi numai după o clipă mi-am dat seama că mi se adresase mie.

Am aruncat o privire înapoi, spre locul unde stătea Tom, la ceva distanţă. Nu se mişcase. Poate era recunoscător că lucrurile se rezolvaseră fără ca el să-şi arate faţa. Eram mai aproape, în orice caz, iar timpul era potrivit.

— Doamnă, vă rog, a spus domnul Christopher, iar eu l-am urmat.

El şi femeia au intrat pe uşă, apoi au coborât un rând abrupt de trepte, până la o încăpere pe uşa căreia scria BIROU AEROPORT. Înăuntru se aflau nişte vameşi în uniformă, cărora domnul Schwartz le-a arătat insigna, şi, fireşte, pe Lacey, care părea speriat şi gata de luptă. Domnul Christopher şi-a scos şi el insigna, după care domnul Schwartz a trecut la atac:

— Nu vrem să vă cauzăm probleme şi să vă pierdeţi avionul sau ceva de genul, dar am auzit că scoateţi o sumă mare de bani din ţară.

— Cine a spus asta? Sunt minciuni…

Domnul Schwartz s-a întors spre mine.

— El este bărbatul?

— Da, am spus.

— Cine eşti? a întrebat Lacey, care nu mă

recunoscuse încă. Ce-i toată povestea asta?

— Nu suntem de la poliţie, a spus domnul Schwartz. Suntem de la fisc. Nu ne pasă de unde provin banii sau ce aţi făcut ca să-i obţineţi. Ne interesează doar ca Unchiul Sam să-şi primească partea.

Între timp, domnul Christopher reuşise să smulgă valiza din mâna femeii şi, în timp ce noi priveam, despachetase un strat de haine şi articole de toaletă de deasupra şi întorsese valiza. Din ea au căzut pachete de bani. Am văzut că erau strânşi cu benzi de hârtie marcate – se pare că era menţionat tipul de bancnote şi numărul lor. Am văzut nişte cincizeci, nişte sute şi un teanc de douăzeci.

Femeia s-a lăsat să cadă brusc pe un scaun. Recunosc că mi-a fost milă de ea.

Domnul Schwartz a scotocit printr-un pachet de bancnote, iar domnul Christopher, prin altul. N-au dat jos benzile, dar au scos fiecare câte o fişă şi au notat o sumă pe ea, de fiecare dată după ce verificau un pachet şi-l puneau alături.

— OK, a spus domnul Schwartz după ce au terminat şi şi-au comparat notiţele. Avem aici cincizeci şi cinci de mii bătuţi pe muchie, iar impozitul pentru sumă este de douăzeci – pe care-l vom impune, la fel ca şi taxele plătite pentru contabilizare, şi vă vom da o chitanţă, şi nimic nu se va plăti din nou, fie parţial, fie total, când şi dacă veţi completa o declaraţie federală de venit.

Domnul Schwartz a scos un carneţel din servietă, care arăta ca unul de cecuri, şi a scris

ceva înăuntru. Cred că i-a luat doar câteva minute să completeze chitanţa, dar pentru mine a părut o veşnicie, aşa cum stăteam în tăcere şi ne uitam unii la alţii. Apoi domnul Schwartz a rupt foaia pe care scrisese, a verificat copiile, două la număr, şi i-a dat originalul domnului Christopher, care s-a uitat peste foaie şi i-a dat-o lui Lacey, apoi a pus câteva pachete de bani în servietă, lăsându-l mai întâi pe Schwartz să numere bancnotele din fiecare. Dintr-odată, am fost cuprinsă de groază: aproape că terminaseră totul şi încă nu-l prinsesem pe Lacey. Era chiar acolo, în faţa mea, dar avionul lui urma să plece peste zece minute şi nu exista nicio cale să-l opresc să se urce în el.

— Am terminat? l-a întrebat el pe domnul Schwartz deodată.

— Complet.

— Atunci, Flo…?

Dar Flo nu s-a ridicat de pe scaunul pe care se aşezase.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, Jim, a mormăit ea, trezeşte-te. Asta a fost, până aici.

— Ce s-a întâmplat, te-ai speriat?

— Bănuiesc că-i poţi spune şi aşa.

— Eu nu. Am plecat.

A luat valiza şi a îndesat în ea banii rămaşi şi hainele, la grămadă. Nici măcar nu s-a obosit să folosească închizătoarea înainte să se îndrepte spre uşă.

Voiam să urlu de dezamăgire.

— Îl lăsaţi să scape? am întrebat.

— Acum şi-a plătit datoria, doamnă Medford, a

spus domnul Christopher. Nu-l mai putem reţine.

La auzul numelui meu, Lacey a pălit. S-a repezit spre uşă şi a înşfăcat clanţa. M-am aruncat după el, însă a deschis-o înainte să-l prind. Am văzut cum îmi scapă ultima şansă.

Dar apoi s-a oprit locului, şi la fel am făcut şi eu, cu inima bătând să-mi iasă din piept.

— Bună, a spus Tom, care bloca ieşirea. Purta costumul complet, dar nu pentru multă vreme. Cu o mână şi-a scos ochelarii, şi cu cealaltă, peruca. Unde crezi că pleci?

— Dă-te la o parte!

— Încearcă să mă obligi, Jim.

Lacey a încercat să treacă, dar Tom l-a împins înapoi, şi forţa lui Lacey nu se putea măsura cu a lui – forţa unui tânăr faţă de cea a unui om mai în vârstă. Şi în sfârşit a apărut o fulgerare albastră, când poliţiştii din Maryland s-au prezentat în spatele lui Tom, la uşă.

— Iau eu asta, a spus ajutorul de şerif Harrison, înhăţând valiza. O vei primi înapoi, fireşte, cu tot ce-i legal în ea, dar, deocamdată, trebuie s-o confiscăm. Eşti arestat, Jim, fiindcă ai încercat să fugi de lege. Îmi pare rău.

Lacey a ridicat mâinile.

— OK, a spus el. OK.

— Asta-i tot ce ai de zis? a spus femeia, Flo, care încă stătea unde o lăsase.

— Ce ar mai fi de spus?

— Dacă asta-i acea doamnă Medford despre care mi-ai spus, care ţi-a garantat cauţiunea, ai putea măcar să vorbeşti cu ea şi să-i spui ce rău îţi

pare.

Atunci Lacey s-a întors spre mine, foarte solemn.

— Doamnă Medford, a început el, vă asigur, vă dau cuvântul meu, că m-am ocupat să nu vi se impună cauţiunea pe care mi-aţi garantat-o. Aveam doar nevoie de timp să-mi pregătesc cazul, şi, odată pregătit, urma să mă întorc, mult mai devreme decât ar fi fost cazul să…

— Jim, eşti un nenorocit de mincinos, l-a întrerupt Tom, mânat de o furie rece.

Ajutorul de şerif Harrison a intervenit:

— Veţi avea şansa să reglaţi conturile la tribunal. Haide, să mergem.

Le-a făcut semn la doi dintre oamenii săi, iar ei l-au târât pe Lacey afară.

— Şi cu mine cum rămâne? a întrebat Flo.

— Există un mandat de arestare pe numele dumneavoastră? a întrebat ajutorul de şerif Harrison.

— Nici pe departe.

— Datoraţi impozit pe venit? a întrebat domnul Christopher.

— Ar trebui să am venit, mai întâi.

— Atunci, sunteţi liberă să plecaţi, a spus ajutorul de şerif Harrison. Poate sunteţi mai selectivă cu bărbaţii data viitoare, dar ăsta e un sfat gratuit şi valorează taman cât aţi plătit pe el.

Ea s-a ridicat, a făcut un semn scurt spre mine, dintr-un soi de solidaritate ca între surori, apoi a ieşit pe uşă. M-am gândit la promisiunea făcută doamnei Lacey, că o voi ţine departe de poveste,

dar m-am gândit că pot să mă încred în simţul de autoconservare al lui Flo, care urma s-o îndepărteze de orice jurnalişti cu aparate de fotografiat care ar fi putut primi un pont şi ar fi aşteptat jos.

— Mulţumesc frumos, le-am spus celor doi oameni de la fisc, care mi-au mulţumit la rândul lor.

Apoi l-am lăsat pe Tom să mă ia de braţ şi să mă conducă afară. M-am simţit deodată slăbită, speriată de coborârea scărilor. El m-a lăsat să mă sprijin de perete şi, după un minut, şi-a pus braţul în jurul meu, ca să mă ajute. Am coborât câte şase trepte, cu pauze între ele. Apoi am ieşit şi am mers spre parcare, unde am ajuns, în sfârşit, la maşină.

— Acum sunt OK, am spus, deşi inima îmi alerga încă. Cred.

— OK nu e cuvântul potrivit pentru ce eşti tu. Eşti o minune.

M-am uitat în ochii lui.

— Lasă-mi un avans de cinci minute, apoi, când ajungi la motel, vino în camera mea, fără să suni sau ceva de genul. Asta dacă *vrei* să vii.

— Tu ce crezi?

*

Conducând înapoi, mintea mi s-a limpezit, iar când am parcat şi am urcat în apartament, ştiam ce voiam să fac. M-am strecurat în dormitor şi mi-am dat jos toate hainele. Apoi am tras deoparte colţurile cuverturii pe unul dintre paturi şi le-am

împăturit deasupra, lăsând mai toată porţiunea de sub cearşaf liberă. Pe urmă am mers în living, m-am aşezat şi m-am uitat pe geam. Când am auzit soneria, am deschis vizorul şi, asigurându-mă că era Tom, am deschis şi uşa.

— E atât de *frumos* afară, am spus, arătând spre ferestrele cu vedere spre aeroport. Sau... preferi să mergem acolo?

L-am condus în dormitor, m-am întins pe pat şi am tras cuvertura peste mine, dar numai până la talie. El m-a privit, iar eu am închis ochii. Când i-am deschis din nou, hainele lui erau pe scaun, iar el se strecura lângă mine şi mă lua în braţe.

Capitolul 19

Când s-a terminat totul, m-am simţit de parcă fusesem drogată şi am zăcut moale, lăsându-l să mă ţină aproape. Apoi mi s-a limpezit un pic mintea şi mi-am dat seama că nu era doar senzaţia de uşurare că nu voi pierde casa, după ce în sfârşit scăpasem de ipotecă, sau recunoştinţa mea pentru Tom, sau, să recunoaştem, plăcerea comună a iubirii adevărate şi sincere, dar şi lunile de lipsă. Aşa că n-a durat mult până când gura mea a găsit-o din nou pe a lui, şi am avut ceea ce el a numit „o reluare”, pe care a şoptit-o de parcă era un cuvânt obraznic. Cam atât ne-am spus. Pe urmă m-am întins din nou aproape, iar el a şoptit din nou cuvântul şi mi-a găsit buzele cu ale lui. Aşa am continuat întreaga după-amiază, până când, într-un târziu, a trebuit să ne ridicăm şi să mâncăm.

Pentru asta, a fost nevoie să ne îmbrăcăm. Apoi am scos masa pe hol şi ne-am băgat iar în pat. Dar, de data asta, poate fiindcă tocmai mâncaserăm sau eram pur şi simplu extenuaţi, abia am putut termina. Când am deschis ochii, ceasul bătea ora 3 noaptea.

L-am simţit cald lângă mine, însă după respiraţie mi-am dat seama că dormea, la fel cum dormisem şi eu. Am stat întinsă, cu mintea limpede pentru prima dată de când plecasem de la aeroport. Apoi au început să vină gândurile, iar primul a fost că-l doream pe bărbatul acela cum nu-mi dorisem altceva în viaţă, cu excepţia băieţelului meu – voiam să stau întinsă lângă el pe veci. Dar următorul gând a fost la iarba din faţa conacului aceluia, atât de moale şi de verde şi de netedă, şi cum ar arăta micuţul meu rostogolindu-se şi jucându-se în ea, ţopăind de bucurie. Am stat întinsă multă vreme, timp în care ceasul a bătut trei jumătate şi apoi patru. Dintr-odată, fără să ştiu ce m-a apucat, m-am strecurat afară din pat şi am început să lipăi prin întuneric. Am găsit hainele de care mă dezbrăcasem, mi le-am pus şi am deschis sertarele. Am găsit cămaşa de noapte purtată cu o seară înainte, setul meu de toaletă şi lenjeria de schimb. Mi-am luat haina din dulap şi am dus totul în living. Acolo, cu pixul şi hârtia de la motel, i-am scris lui Tom un bileţel, care spunea: „Multă dragoste, mulţumesc şi rămas-bun”. Părea cam plicticos, dar asta aveam de zis. M-am strecurat afară, iar angajatul s-a uitat la mine surprins, peste cartea pe care o citea, dar mi-a făcut nota:

şaptezeci şi cinci de dolari pentru apartament, douăzeci de dolari pentru mâncare, patruzeci de cenţi pentru un apel telefonic pe care nu-mi aminteam să-l fi făcut.

Mi-am ridicat valiza, mi-am pus haina, am ieşit din maşină şi am plecat în zori – zorii unei alte vieţi.

Capitolul 20

În aceeaşi seară m-am întors la Garden of Roses, şi, la cinci minute după ce am intrat, m-am simţit de parcă nu lipsisem niciodată. Bianca a fost ofensată la început, dar când am pomenit de „bani, Bianca – prea mulţi ca să-i pierd întorcând spatele”, s-a mai liniştit un pic, apoi viaţa a continuat. Liz a spus:

— Fetiţo, aşa mi-ai lipsit! Dar lasă asta, principalul este că te-ai întors. Şi ce face Tom?

— E în regulă, i-am zis, fără nicio urmă de emoţie. M-a ajutat foarte mult într-o chestiune în care am fost implicaţi amândoi.

— O chestiune nocturnă, din câte înţeleg – vreo trei nopţi la rând. Ştiam eu că băiatul e capabil! Acum, Joan, scuipă tot şi nu lăsa niciun detaliu pe dinafară.

Cu dificultate, fiindcă mi-ar fi plăcut să povestesc totul, am răspuns:

— Nu-i nimic de zis, Liz. Mă tem c-a fost o chestiune legală, şi s-a terminat.

— Legală?

— Şi s-a terminat.

O oră mai târziu, după ce clienţii începuseră să vină, era lângă mine şi-mi spunea:

— Câţiva mahări, Joan, aici, în separeul din colţ. Vor să ştie dacă am o amică şi dacă ne-ar plăcea să ne vedem cu ei mai târziu, după program. Au deja camere la motel şi flutură spre mine bancnote de o sută. Aşa că dacă-i adevărat că tu şi Tom nu formaţi un cuplu…

— Altă dată, Liz, i-am spus. În noaptea asta trebuie să recuperez nişte somn.

— OK, a spus ea. O să mă ocup de amândoi, bănuiesc – în fond, pentru asta sunt picioarele, sau cel puţin ăsta e unul dintre scopurile lor.

— Cel principal, poate.

— Am putea spune şi aşa, da. Dar apoi a făcut bot şi a spus: Nu sunteţi un cuplu…!

Noaptea următoare n-a fost altceva decât încă o noapte, în cealaltă, s-a întors domnul White.

*

L-am văzut prima şi m-am întors spre bar, unde Jake îl văzuse şi el şi-i pregătea deja băutura. Când am fost gata de plecare, se afla deja la masa lui, aceeaşi la care stătea de fiecare dată. L-am servit fără să-i adresez vreun cuvânt, iar el a întrebat:

— Păi? Nu vorbeşti cu mine?

— Întrebarea este dacă tu vorbeşti cu mine. A trecut ceva vreme, domnule White. Nu eram sigură că mă mai ţii minte.

— Te ţin minte.

— Nu sunt sigură de asta. Au trecut câteva săptămâni, în fond. A fost o afacere de succes?

— Foarte. Ar trebui să închei înţelegerea cât de curând.

— Şi cealaltă chestiune?

— Este o situaţie-capcană, dar avocatul meu spune că se poate.

— Dacă mai doreşti, evident. Să nu pretindem că ai plecat pentru o lună cu motivul, măcar parţial, de a încerca să mă uiţi.

— Nu o să neg, Joan, a spus el simplu. Asta am încercat.

Am deschis gura să mai împart nişte lovituri în dreapta şi în stânga, dar, văzându-i faţa, am ştiut că venise clipa să schimb foaia. Nu i-am sărit în poală, n-am ţipat de bucurie când l-am văzut, m-am purtat de parcă fusesem neglijată şi nu-mi convenise. Dar apoi m-am gândit c-ar fi mai bine să mă liniştesc şi să-mi amintesc ce se petrecuse între noi. Aşa că n-am mai zis nimic timp de un minut, şi apoi, foarte încet, am întrebat:

— Deci… ai putut? Ai reuşit?

A mai lăsat să treacă un minut, apoi, într-o şoaptă abia perceptibilă, a răspuns:

— Nu.

— De ce nu întrebi ce am făcut eu cât ai fost plecat?

— Bine. Ce anume ai făcut?

— Am încercat şi eu să te uit.

— Şi? Ai reuşit?

L-am lăsat să aştepte puţin, după care am spus:

— Nu.

Apoi a spus-o, lucrul acela care mă determinase să plec de lângă Tom:

— Joan, trebuie să ne căsătorim.

— În felul tău?

— Nu e felul pe care mi-l doresc, ci cel pe care-l recomandă doctorul, aşa cum trebuie să stea lucrurile.

Stăteam acolo, cu inima bătându-mi zdravăn, fiindcă ştiam că felul recomandat de doctori era singurul pentru mine – cu el. Mă întrebasem de multe ori, după acea noapte fatidică, dacă-l duceam de nas, dacă pretindeam că mă aflu într-o stare, când de fapt eram în alta. Răspunsul trebuia să fie da. Dacă ar fi să spun ce simţeam cu adevărat în seara aceea, acolo, la muncă, cu siguranţă exaltare, pentru că depăşisem în sfârşit momentul, pentru că-mi reuşise acest plan gigantic care avea să-mi redea băieţelul, pe o peluză unde putea să se joace, într-o casă în care puteam locui împreună, ca parte dintr-o lume de care puteam fi mândri.

Încerc să relatez totul aşa cum a fost, fără să las deoparte nimic semnificativ sau să adaug ceva neadevărat. Aşadar, eram făţarnică şi o recunosc. Dar, dacă eşti femeie, tu ce-ai fi făcut? Dacă erai în pielea mea şi ţi se oferea ocazia asta, şi aveai un băieţel la care să te gândeşti, cred c-ai fi făcut exact ca mine. Însă nu mai mult decât am făcut eu, nu lucrurile de care m-au acuzat ziarele, mai târziu. Şi jur pe viaţa mea, pe viaţa băieţelului meu, că nu le-am făcut.

— Când? am întrebat.

— Nu mai devreme de o săptămână. Avocatul meu a ridicat nişte probleme care necesită rezolvare – sau, cel puţin, acoperire. Vreau să fii complet protejată de lege.

— Mă las în mâinile tale cu asta.

— Apreciez, Joan – dar, chiar şi cu cele mai bune intenţii din lume, te-aş putea lăsa descoperită în faţa necazurilor, dacă o anumită situaţie are loc.

— Ce situaţie, domnule White?

— Aş prefera să nu vorbesc despre asta.

— Atunci, dacă te referi la ce cred eu că te referi, şi eu aş prefera să nu vorbesc despre asta. Aşa că-mi retrag întrebarea.

— Parcă ai fi avocat, Joan.

— Am crescut cu stilul ăsta de exprimare. Tatăl meu este avocat.

— M-am tot întrebat ce-o fi cu el.

— Aş prefera să nu vorbim despre el.

Probabil că amărăciunea pe care o simţeam mi s-a strecurat în voce, întrucât a făcut un lucru pe care rareori îl făcea: s-a întins şi m-a mângâiat cu tandreţe pe o parte a pantalonilor. Apoi a proclamat brusc:

— Ne căsătorim, Joan, dar, în modul în care ne aranjăm viaţa, îţi voi fi mai degrabă tată. Numai aşa putem fi împreună. Te pot vedea mereu şi pot umple golul care probabil că există în viaţa ta.

I-am luat mâna şi am acceptat înţelegerea.

În timpul nopţii, mi-am dat seama că, dacă el avea nevoie de un avocat, şi eu aveam, aşa că l-am sunat pe domnul Eckert în Marlboro şi am mers

până acolo să-l văd, în jurul prânzului, a doua zi. M-a întrerupt când am pomenit de onorariu, spunând că cei două sute cincizeci pe care-i plătisem deja „mai ţin o vreme, fiindcă n-am făcut nimic să-i câştig – aşa că, dacă aţi achitat, la ce vă gândiţi, doamnă Medford?”

I-am spus.

Când am terminat, s-a ridicat şi a început să se plimbe prin cameră.

— Nu-mi place, a mormăit el. Nu-mi place chiar deloc.

Am aşteptat, apoi el a continuat:

— Veţi fi căsătoriţi, dar dacă se răzgândeşte, nu veţi mai fi. Adică, să presupunem că vrea să anuleze. Căsătoria nu s-a consumat, deci nu există o căsătorie – bănuiesc că ştiţi asta? Aşadar, să zicem că doriţi să o consumaţi şi aţi putea crede că ar pune capăt problemei. Dar nu şi dacă lipsa consumării ar fi parte din contract – un tribunal ar decreta, mă tem, că nu le puteţi avea pe ambele. Dacă aţi intrat într-o căsătorie care nu este o căsătorie, aceea va fi căsătoria pe care o va avea tribunalul în vedere, nu cea pe care aţi dori să o încheiaţi, de fapt. Iar dacă eu aş fi judecător, ar trebui să decretez că o căsătorie care exclude consumarea nu este una validă.

— Şi atunci ce fac?

— Adică, dacă vreţi să puneţi mâna pe bani?

— Trebuie să vă exprimaţi aşa?

— Dacă doriţi consultanţă legală, trebuie să ştiu ce vreţi.

— Păi, evident că mă gândesc la bani.

Bănuiesc că toată lumea o face. Nu sunt singurul lucru la care mă gândesc, cu siguranţă nu, domnule Eckert.

Am ţinut-o tot aşa vreo zece minute. Când m-am săturat, a spus:

— Cu alte cuvinte, vreţi să vă spun cum să primiţi banii şi totuşi să pretindeţi că nu acesta e scopul?

— Da.

— În regulă, acum ajungem undeva.

Mi-a mai luat zece minute să-i explic despre Tad, despre situaţia lui, iar el m-a lăsat să vorbesc, însă nu a părut să asculte. Apoi a intervenit brusc:

— OK, aveţi un copil şi vreţi iarbă pe care să se joace. Aşa că mergeţi mai departe – vă căsătoriţi în felul ăsta nebunesc şi faceţi tot posibilul s-o scoateţi la capăt. Dar, doamnă Medford, există o posibilitate la care nu păreţi să vă fi gândit: s-ar putea ca el să vrea să consume căsătoria oricum – să rişte, presupunând că doctorii se înşală. Sfatul meu este următorul: dacă doreşte s-o consume, consumaţi-o. Fiindcă invitaţia ar putea fi doar modul *lui* de a vă prinde în capcană, de a vă face să refuzaţi, şi astfel de a căpăta o poziţie impenetrabilă la tribunal.

— De ce ar face asta?

— S-a îndrăgostit, nu? La fel de repede i-ar putea trece.

— Şi ce vă face să credeţi c-aş refuza?

— Nu zic c-aţi face-o. Spun doar că n-ar trebui. Dacă ar fi vorba doar despre compania bărbatului, v-aş sfătui taman pe dos – dar cred că

dumneavoastră vreţi banii.

M-am simţit ruşinată şi m-am ridicat să plec. A continuat:

— N-am terminat încă. Orice aţi face, nu puneţi nimic în scris, doamnă Medford. Nu semnaţi niciun contract de căsătorie, niciun acord, nimic care menţionează această stipulare – cu excepţia actelor de rutină, cum ar fi solicitarea unei permisiuni, nu semnaţi *nimic*. Iar când veţi obţine victoria, dacă o veţi obţine, în seiful acesta nu se va afla nimic care să vă distrugă în instanţa succesorală.

— Despre ce „lucru” vorbiţi?

— Despre acelaşi „lucru” la care vă gândiţi şi dumneavoastră.

— Aţi vorbit foarte pe şleau.

S-a uitat la mine, iar eu m-am uitat la el, şi privirea lui mi-a amintit de cea a sergentului Young, doar că lipsită de bunătatea acestuia. O clipă mai târziu, a spus:

— Dacă, după ce v-aţi căsătorit, doriţi să vă ajut, cu sfaturi de specialitate sau de alt fel, să-mi spuneţi.

— De alt fel? am întrebat. Despre ce fel de ajutor vorbim?

— Căsătoria platonică alături de o doamnă bine ca dumneavoastră poate deveni dificilă. Dacă gândiţi la fel, să-mi spuneţi. Poate treceţi pe aici într-o zi şi luăm lucrurile de unde am rămas. Sunteţi o aventurieră extrem de atrăgătoare şi vă plac foarte mult.

A întins un deget şi mi-a atins faţa. Voiam să-l

apuc şi să i-l întorc invers, să-l rup dintr-o mişcare, dar n-am făcut decât să zâmbesc adorabil şi să-i îndepărtez degetul de pe mine la fel de blând.

— Dacă voi avea nevoie de dumneavoastră, domnule Eckert, vă voi anunţa.

M-am întors la Hyattsville cu fluturi în stomac şi cu sentimentul că mă jucam cu focul.

Capitolul 21

Săptămâna nu a trecut, ci a zburat. Apoi a venit ziua, iar când m-am trezit eram panicată: ştiam că dau înapoi, că mă tem de ce trebuia să fac. Am fost furioasă, înnebunită de ciudă pe Tom, întrucât nu sunase, nu venise la bar, nici măcar o dată. Trebuia să-şi fi dat seama, când se trezise, de ce îl părăsisem – îi spusesem doar că intenţionam să mă mărit. Şi trebuia să ştie deja când urma să se întâmple, fiindcă ţinea legătura cu Liz, după cum se trădase vreo două-trei nopţi, prin întrebările pe care mi le pusese şi prin cele pe care i le adresasem eu – cele pe care preferase să nu le audă. Aşa că-i vorbise despre asta, şi atunci de ce nu venise? Ca să-şi ia rămas-bun, să mă conducă acasă într-o seară, orice. Dar nu, nici măcar o privire blândă. S-a ţinut departe de Garden complet.

M-am ridicat din pat, m-am îmbrăcat, mi-am băut cafeaua şi m-am urcat în maşină. Fără să-mi dau seama, m-am trezit în Marlboro, conducând pe lângă biroul lui Eckert şi întrebându-mă ce căutam acolo. Mai exista vreo opinie specializată pe care o

doream – sau eram tentată de cealaltă ofertă a lui? M-am cutremurat la această idee. Şi totuşi, iată-mă acolo. Ideea de a mă încătuşa de domnul White mă copleşea, în mod clar, deşi eu fusesem inginerul şi arhitectul planului şi nu mă puteam plânge de rezultat. Am întors maşina şi am plecat spre casă.

La ora 13 am sunat la Blue Bird şi am cerut un taxi la Safety Garage, apoi am condus până acolo şi mi-am lăsat maşina. Când a ajuns taxiul, m-am întors cu el acasă, simţindu-mă ciudat. Înainte să intru, am sunat la uşa doamnei Stringer, care locuia alături, iar când a ieşit i-am lăsat cheia mea de rezervă şi cei zece dolari oferiţi ca să arunce o privire zilnic, să se asigure că era aprinsă o lumină şi să ridice corespondenţa. Pe urmă am intrat, am mers în dormitor şi am privit în jur, verificând şi în geantă, ca să mă asigur că am totul cu mine. Era o geantă mare, pe care o aveam din Pittsburgh, şi singura pe care o luam, fiindcă acela fusese unicul lucru pe care-l învăţasem de la tata, una dintre puţinele amintiri cu el pe care le respectam. „Ia o singură geantă, numai una – va cuprinde ce ai nevoie, dacă foloseşti ce facilităţi ai la dispoziţie unde mergi – spălătoria, curăţătoria, lustrangiul, bărbierul, salonul de înfrumuseţare – să se ocupe ei de tine. Nu încerca să cari tot dulapul de haine cu tine”. Mi-am verificat banii, cinci sute de dolari în bancnote de douăzeci, scoşi de la bancă, şi două mii în cecuri de călătorie.

La ora 14, maşina domnului White s-a oprit în faţă, şi l-am lăsat pe Jasper să iasă şi să sune la uşă, ca să-l pot ruga să ia geanta şi să nu o car eu.

Domnul White mă aştepta pe platforma de cărămidă din faţa uşii conacului, cu ceea ce părea să fie întreg personalul aliniat în spatele lui. Nu-mi închipuisem că erau atât de mulţi: trei femei, două purtând uniforme de menajere şi una un şorţ de bucătărie, şi trei bărbaţi în salopete – puteau fi grădinari sau mecanici, sau te miri ce. Cu toţii m-au privit călduros, dar văzându-i înşiraţi în faţa mea, de parcă se supuneau unei inspecţii, m-a dat din nou peste cap. Jasper a coborât din maşină, a înşfăcat cele două valize ale domnului White şi le-a pus în portbagaj. Domnul White a ţinut un scurt discurs pentru personal, despre cum pleca de unul singur, dar avea să revină ca jumătatea unui cuplu căsătorit, şi cum era sigur că mă vor întâmpina cu căldură în noul meu rol de stăpână a casei. Au urmat multe încuviinţări şi m-am străduit enorm să aprob şi eu şi să zâmbesc cu recunoştinţă, în loc să ţâşnesc în josul aleii pavate cu cochilii de stridii.

L-am urmat înapoi în maşină, şi o clipă mai târziu portiera s-a închis şi maşina a pornit.

— Bună, Joan, a spus el.

Am spus şi eu „Bună”, dar am ştiut că se cerea ceva mai mult. După figură, se aştepta la asta. Aşa că i-am tras faţa în jos şi l-am sărutat. Mi-a răspuns imediat la sărut, şoptind:

— Primul. Joan, buzele tale sunt îngheţate – s-a întâmplat ceva?

— Sunt un pic înspăimântată. Bănuiesc că buzele mele ştiu fără să li se spună ce simte inima mea.

M-am forţat să vorbesc cu timiditate şi

prietenie, iar el m-a strâns în braţe. Erau înguste şi-i simţeam oasele prin piele. Am început să plâng încet.

— Înspăimântată? a întrebat. De ce?

— Aşa, la modul general. În fond, nu fac asta în fiecare zi.

— Dar nu de ceva de care mă fac *eu* vinovat?

— Desigur că nu.

L-am mângâiat şi mi-am şters lacrimile care izbucniseră înainte să-mi recapăt controlul. Dar, din cauza buzelor mele, nu am riscat un alt sărut. Am mers mai departe şi m-am forţat să mă sprijin de el, deşi nu voiam deloc.

*

Am trecut de Annapolis, apoi am ieşit pe podul de peste golf. Pe urmă ne-am îndreptat spre Eastern Shore, care e plat, aşa că o maşină înghite kilometri fără să meargă prea repede. Am ajuns apoi în Delaware şi, în câteva minute, am intrat în Dover. Domnul White i-a spus ceva lui Jasper, care a răspuns: „Da, domnule, ştiu”, şi imediat a tras pe dreapta, lângă un motel care arăta foarte bine. Jasper a ieşit şi ne-a deschis portiera, după care ne-a urmat înăuntru, cărând bagajele. Domnul White i-a spus recepţionerului:

— Avem o rezervare pentru trei. Earl K. White, doamna Ronald Medford şi Jasper Wilson.

Recepţionerul ne-a privit şi i-a oferit pixul domnului White, care mi l-a dat mie. L-am luat şi am completat fişa pe care mi-a dat-o, având un

atac brusc de panică la gândul că era ultima dată când mai semnam „Joan Medford”. Motelurile nu au valeţi, aşa că Jasper ne-a dus bagajele la etaj. Peste o clipă eram singură sus, cu ale mele şi un sentiment de panică acută.

*

Ne înţeleseserăm să ne întâlnim pe hol, iar el mă aştepta când am coborât. Jasper era de asemenea prezent, aşa că am ieşit şi ne-am urcat în maşină. Când am întrebat unde mergeam, domnul White mi-a răspuns:

— La laborator. Trebuie să ne facem analize de sânge. Dacă iau mostrele acum, putem primi raportul mâine dimineaţă şi permisiunea va fi emisă imediat, fără să mai aşteptăm.

— Aha, am spus eu, iar Jasper s-a oprit în faţa unei clădiri de birouri.

Recepţionista părea să ştie ce doream, fără să i se spună, şi s-a purtat atât de insinuant, încât m-a făcut să mă simt nelalocul meu. Doctorul zâmbea şi el şi a lucrat repede, lăsându-ne cu tamponul de vată lipit de braţ şi spunându-ne:

— Doar cereţi-le fetei mâine dimineaţă – va avea certificatele pregătite.

Întorşi la motel, am mers direct în sala de mese şi am vorbit pe tot parcursul cinei despre cât de fericit era că putea fi în sfârşit cu mine, fără să trebuiască să se ridice şi să plece, sau „să-l vadă pe barmanul acela uitându-se la mine de parcă eram un hoţ, fiindcă ocupam o masă fără să

comand ceva mai scump”. I-am spus că Jake era inofensiv şi că fusese tare bun cu mine încă din prima zi, dar n-a schimbat cu nimic lucrurile, fiindcă Jake – iată ceva ce nu ştiam – era pe lista neagră. După cină, ne-am întors în hol, să vorbim la un ceai într-o zonă restrânsă unde puteai să-ţi petreci timpul. În jur de ora 21, am anunţat că sunt obosită şi că aş dori să mă retrag, iar el m-a condus la camera mea. Pentru o secundă oribilă m-am întrebat, acolo, pe hol, ce aş face dacă ar încerca să intre, dar nu a făcut-o. A rămas pe loc, totuşi, parcă aşteptând ceva, şi am ştiut ce anume, la fel cum ştiusem în maşină. Mi-am ridicat bărbia, iar el m-a sărutat.

— Noapte bună, Earl, am şoptit şi m-am strecurat înăuntru, prea zguduită ca să mai întreb dacă buzele mele erau mai calde decât fuseseră, sau ca să-mi pese.

*

Îmi voi aminti de noaptea aceea cât voi trăi, fiindcă a fost cenuşie şi uscată, lipsită de gust, şi parcă interminabilă. Şi totuşi, nici măcar o dată, cel puţin din câte ţin minte, nu mi-am spus că încă m-aş putea retrage, şi nu am avut impulsul să o fac. Aş dori să clarific asta. Aş fi putut să dau înapoi, să-mi fac bagajele, să-mi predau cheia la recepţie, să iau un taxi până la staţia de autobuz şi să plec acasă – n-ar fi fost ceva nou, fiindcă asta făcusem cu Tom. Dar, deşi eram speriată, zguduită şi amorţită, nici nu mi-a trecut prin minte. În ceea ce

mă privea, obţinusem ceea ce doream şi nu m-am îndoit nicio clipă că asta voiam.

Dimineaţa următoare m-am îmbrăcat pentru nuntă, cu taiorul pe care-l cumpărasem, o chestie simplă din şagrin verde-închis care-mi plăcuse întotdeauna, cu o bluză bej şi pantofi bronz-închis, cu mănuşi şi pălărie asortate. Nu-mi dorisem o pălărie, dar simţeam c-ar trebui să port una, din respect pentru el. Aşa că am ales una mică, de catifea, care nu ocupase mult spaţiu în bagaj, dar îmi dădea un aspect formal. S-a prins imediat şi mi-a spus:

— Speram să porţi o pălărie – ai un păr foarte frumos, dar e o ocazie specială. Ei bine, ar fi trebuit să ştiu că aveai să porţi una. Nu trebuie să faci parte din înalta societate ca să ştii ce se cuvine şi ce nu.

— Dar *fac* parte din înalta societate.

— Faci… Ce ai spus, Joan?

După reacţia lui, am ştiut că se gândea că glumesc, şi că, în ciuda averii strânse de el, de tatăl şi de bunicul său, nu făcea parte din înalta societate. Dar eu făceam, era una dintre moştenirile lăsate de părinţii mei – ea şi geanta pe care o luasem în călătorie. Ambele valorau cam la fel în ochii mei, mai mult sau mai puţin. Dar am văzut ce însemna pentru el că noua lui soţie, chelneriţa care-i servea gin tonic, cu sânii pe jumătate la vedere, se afla mai sus pe scara socială decât el, şi, pe moment, am lăsat lucrul acela, care nu însemna nimic pentru mine, să-l tortureze.

— Da, fac parte. În Pittsburgh, firește. Tatăl şi mama mea sunt, iar eu figurez ca unul dintre copiii lor – sau figuram. Bănuiesc că sunt încă acolo. Nu că mi-ar păsa.

— Asta n-am ştiut.

Cât a ţinut micul dejun, s-a tot uitat la mine, parcă încercând să se acomodeze cu un lucru care abia dacă merita pomenit, dacă mă întrebi pe mine, însă, pentru el, părea să fie o noutate copleşitoare. Cel puţin, s-a oprit din vorbit, aşa că mi-am putut mânca ouăle în linişte. Apoi ne-am întors la laborator să ne ridicăm rezultatele şi ne-am dus la tribunal să primim permisiunea. Când femeia a văzut numele domnului White, s-a entuziasmat imediat şi i-a spus:

— V-am primit scrisoarea, domnule White, iar judecătorul va fi gata când sunteţi şi dumneavoastră.

După care a apărut un om de vârstă mijlocie, care ne-a strâns mâinile şi ne-a felicitat, întrebându-ne dacă am vrea să ne fie martore două dintre fete.

— Doar una, a răspuns domnul White. Am adus un martor cu noi.

A înconjurat umerii lui Jasper cu braţul, iar el a părut foarte încântat.

Apoi domnul White, una dintre fete, Jasper şi cu mine am intrat în cabinetul judecătorului. N-a făcut multe mofturi când ne-a spus să rămânem în picioare. Apoi a început ceremonia, iar eu m-am simţit deodată sufocată, ştiind ce însemna. Pe urmă domnul White mi-a strecurat un inel pe deget

şi a repetat după judecător:

— Cu acest inel te iau de soţie.

Eu am promis să iubesc, să respect şi să onorez. Apoi domnul White m-a sărutat, iar eu am sperat că buzele mele nu i se vor părea la fel de reci. Mie mi se păreau chiar mai reci decât cu o zi înainte.

Am ieşit în stradă, iar Jasper a fugit să aducă maşina. Am coborât ochii şi am văzut că de jacheta mea erau prinse flori, un corsaj superb cu boboci portocalii – n-aveam nici cea mai mică idee şi nici nu mi-a venit între timp cum au ajuns acolo sau când. Apoi ne-am urcat în maşină şi ne-am îndreptat spre nord, fără să ştiu destinaţia. Dar am văzut New York-ul la distanţă şi apoi, după tunele, am ştiut că ne îndreptam spre aeroportul Idlewind. Înţelesesem că avea o surpriză pentru mine, însă ne aflam deja în faţa ghişeului companiei aeriene, iar el era deoparte, şuşotind ceva către Jasper şi dându-i nişte bani, înainte să fiu sigură că aveam să zburăm la Londra.

Capitolul 22

Locul meu era la geam, într-un rând de trei fotolii, iar al lui, în faţa mea, dar s-a mutat pe cel de lângă mine, iar eu am încercat să par încântată, deşi, în avion, îmi place să fiu lăsată în pace, fiindcă norii, şi cerul, şi zumzetul motorului mă fac să devin visătoare, iar visurile se trăiesc pe cont propriu. Totuşi, intenţiile sale erau prietenoase, aşa că i-am răspuns cât de bine am putut. Mi-am dat

seama deodată, totuşi, pentru că tot întreba dacă-mi plăcea şi dacă eram agitată, că presupunea că nu mai călătorisem niciodată cu avionul. Aşadar, încă o dată, la fel ca atunci când menţionase înalta societate, l-am întrerupt:

— Nu, nu mă deranjează deloc să zbor. N-am avut niciodată probleme. Când eram mică şi zburam în fiecare an la St. Louis, îmi plăcea chiar şi cu turbulenţe, când avionul cobora brusc şi toată lumea era foarte speriată. O dată am strigat „Uiii!” şi mama m-a plesnit. Fireşte, tata a trebuit să se prefacă deranjat şi el.

— Mă tot întreb despre tatăl ăsta al tău. Cine a fost, Joan?

— Avocat. Ţi-am mai spus.

— Încă trăieşte?

— Nu ştiu şi nu-mi pasă.

A priceput şi a lăsat-o moale cu întrebările, cel puţin o vreme. Însă, după vreo două ore de zbor, le-a reluat, iar eu m-am gândit c-ar fi mai bine să explic cum stăteau lucrurile cu părinţii mei şi cu disputa avută cu ei, o dată şi bine, pentru ca, după ce terminam, să nu mai deschidem subiectul.

— M-am certat cu mama, i-am spus, pe tema unui băiat pe care-l alesese pentru mine, unul bogat, dintr-o familie importantă. Dar mă plictisea de moarte, aşa că am refuzat chiar şi gândul de a mă căsători cu el, iar mama m-a dat afară şi, în loc să mă susţină, tata s-a aliat cu ea. De atunci, m-am descurcat singură, iar rezultatele le cunoşti. Dacă nu par la fel de rafinată ca o fată provenind din mediul meu, este fiindcă am fost pe cont

propriu de la şaptesprezece ani, şi nu în cea mai bună situaţie. Am ridicat din umeri la privirea plină de simpatie pe care mi-a oferit-o. Când am rămas însărcinată, i-am scris mamei, dar n-am primit niciodată răspuns – şi nici de la tata, cum cred că e evident. Atunci am ştiut sigur că fusesem îndepărtată pentru totdeauna. Fireşte, niciunui părinte nu i se poate cere să răspundă cu entuziasm la vestea că fiica sa necăsătorită e însărcinată. De fapt, nimeni altcineva nu fusese prea entuziasmat: bucuria lui Ron nu se vedea cu ochiul liber, părinţii lui au fost aproape îngreţoşaţi, iar sora lui a suferit de maxilar încleştat galopant. Dacă de asta s-a apucat de băut, nu ştiu, dar e posibil, şi până la urmă băutura l-a costat viaţa, aşa că se poate spune că urmările au fost neplăcute pe toate fronturile. Dar am primit un singur lucru bun din asta: pe micul şi dragul meu Tad.

— O să te bucure să auzi că am făcut nişte aranjamente pentru el, Joan. Am cerut să se facă o cameră pentru copii lângă apartamentul tău din casă.

A fost prima dată de la ceremonie – nu, mai mult, din ziua în care se întorsese de la afacerea din New York şi spusese că se va însura cu mine – când am simţit căldură faţă de el. I-am luat mâna într-ale mele, i-am ridicat-o şi i-am sărutat-o, sincer.

*

Părăsisem aeroportul Kennedy la prânz, aşa că era în jur de ora şapte în New York când am ajuns pe aeroportul Heathrow, dar noaptea târziu în Londra, din cauza diferenţei de fus orar. Tocmai cinasem în avion, şi în multe feluri părea încă seara devreme. Totuşi, am încercat să mă acomodez la ce urma. Formalităţile vamale au durat doar câteva minute, apoi ne-am urcat într-un taxi şi am pornit spre oraş. Nu erau prea multe de văzut, decât luminile stradale, dar după reacţiile pe care le avusesem mai devreme, când încercase să facă pe mentorul şi pe ghidul, m-am gândit c-ar fi cel mai bine să par încântată.

— Totul e adorabil! am spus de câteva ori.

Dar n-a fost adevărat decât când am intrat în oraş şi ne-am aflat deodată pe un pod, trecând peste fluviu. La ora aceea nu era nicio ambarcaţiune pe apă, sau, în niciun caz nu se mişca, însă luminile se reflectau în apă într-un fel misterios, superb. Dintr-odată, am fost copleşită.

— Extraordinar, am şoptit. Parcă ar fi din altă lume.

A zâmbit fericit, ştiind că-mi făcuse în sfârşit plăcere.

*

Stăteam la Savoy, care se află într-un mic intrând, cu un teatru într-o parte şi clădiri de birouri în cealaltă, iar hotelul în mijloc – un loc liniştit şi elegant pe Strand, una dintre cele mai aglomerate străzi. Un portar ne-a luat bagajele şi

le-a dus înăuntru, în timp ce Earl a plătit şoferul în bani englezeşti pe care-i schimbase în Washington, totodată deschizându-mi geanta şi îndesând înăuntru, pentru mine, bancnote mari cât şerveţelele. Apoi am intrat şi am remarcat că Earl îşi scosese pălăria, deşi într-un hotel american bărbaţii şi le păstrează pe cap. S-a înregistrat, iar când recepţionerul a văzut cine era, a fost tot numai respect.

— Da, domnule White, a exclamat el, apartamentul dumneavoastră este gata, cum aţi cerut – living, două dormitoare, două băi. Vă conducem sus într-o clipită.

Cât aşteptam să fim conduşi sus, oamenii părăseau restaurantul, fiindcă era aproape ora unu noaptea, iar mulţimea care fusese la teatru pleca acasă. Cu toţii purtau haine de seară, iar eu m-am simţit jenată de costumul meu de călătorie, care era respectabil, însă modest. Mi-a văzut expresia şi s-a aplecat spre mine:

— Îţi cumpărăm mâine o rochie de seară.

N-am putut să mă abţin să nu izbucnesc.

— Am una, mersi. Doar că-i împachetată.

— Atunci, vei mai avea încă una, a şoptit înapoi, fără să fie deranjat de tonul meu.

Poate că i se spusese să se aştepte ca o tânără mireasă să fie agitată. Poate că-şi amintea ceva de la nunta anterioară.

Chiar atunci, un manager-adjunct a apărut şi ne-a condus sus, rămânând cu noi cât ne-am uitat la apartament.

— În S.U.A., a spus Earl, ţi se dă o cameră şi o

accepţi, dacă ştii ce-i bine pentru tine. Aici, te lasă să o vezi, iar dacă nu-ţi place, îţi arată altceva. Majoritatea persoanelor sunt mulţumite, bănuiesc, dar e plăcut să ai un cuvânt de zis.

Iar managerului-adjunct i-a spus:

— Apartamentul e în regulă, mersi.

Când am rămas singuri, mi-a zis:

— Nu ştiu cum eşti tu, Joan, dar eu, după o nuntă, o călătorie cu maşina şi una cu avionul, aş aprecia un pic de odihnă.

— Oh, şi eu sunt foarte obosită.

Dar, încă o dată, stomacul mi s-a strâns, fiindcă nu ştiam la ce să mă aştept.

Am aflat foarte curând.

Ambele dormitoare se deschideau într-un living, iar când a intrat în dormitorul său, a şoptit într-un fel prietenos şi confidenţial:

— Îmi scot lucrurile.

Părea că va mai urma ceva, iar când am mers în camera mea, nu m-am putut convinge să mă dezbrac. Mi-am pus lucrurile deoparte şi m-am aşezat să mă gândesc, însă n-am prea reuşit. Când s-a auzit o bătaie în uşă am spus:

— Intră.

Vocea mi-a sunat înfundată, strangulată, ciudată.

A intrat, în pijama, papuci de casă şi halat.

— Deci! a exclamat, foarte prietenos. Mulţumesc c-ai aşteptat. Acum pot vedea tot spectacolul.

Am mai vorbit de temperamentul meu, iar atunci m-am luptat cu el, încercând să-l ţin sub

control. N-am reuşit.

— Ce spectacol? m-am auzit spunând pe un ton aspru.

— Ei bine, în calitate de soţ al tău, mi-ar plăcea să văd cum te dezbraci. De fapt, abia aşteptam momentul.

Voiam să-i fac ce-i făcusem lui Tom, să-i aplatizez urechile cu lovituri de palmă, dar n-am făcut altceva la început decât să stau locului, înghiţind în sec şi încercând să-mi ţin firea.

— Eşti sigur că e recomandat? am întrebat apoi. În fond, sunt normală din punct de vedere anatomic şi e posibil să am un efect la fel de normal.

— Şi? Şi eu sunt normal. Toţi copiii lui Dumnezeu sunt normali. Pot să merg numai până la un punct, dar vreau să ajung în punctul acela – uite, îţi iau eu haina.

Mi-a luat-o şi a agăţat-o în dulap.

— Ridică braţele, o să-ţi scot eu rochia.

Aşa am făcut, iar el mi-a scos-o cu mişcări experte şi m-a lăsat s-o agăţ lângă haină. Am închis uşa dulapului. Am rămas în sutien şi în ciorapi şi nu ştiam pe care să le scot mai întâi. Mi-am dat jos pantofii, am deschis din nou uşa dulapului, am găsit calapoadele unde le lăsasem, le-am împins înăuntru şi am aşezat pantofii sub rochie, cu vârfurile îndreptate spre cameră. Apoi mi-am scos sutienul şi l-am pus pe raftul de deasupra umeraşelor. Însă, în timp ce stăteam încă întinsă, mâinile lui m-au cuprins din spate şi mi-au ridicat sânii, şi i-am simţit respiraţia în ceafă. Am

vrut să strig, să muşc, să dau înapoi. A trebuit să mă gândesc la dragul de Tad, să-mi amintesc ce-mi spusese domnul Eckert, că nu trebuia niciodată să refuz ceea ce un soţ putea cere din punct de vedere legal.

— Nu poţi… starea ta… am spus.

Şi-a îngropat faţa în ceafa mea, trăgându-mă totodată mai aproape şi frământându-mi sânii cu degetele. De data asta, a trebuit să înghit zdravăn ca să împiedic cina din avion să se împrăştie pe jos.

— Aş dori să termin cu dezbrăcatul, i-am spus, după un moment. *Dacă nu te superi*.

— Chiar te rog.

S-a dat înapoi, iar eu m-am îndepărtat de dulap. Era roşu şi respira greu, însă avea un zâmbet pe faţă şi mâinile încă întinse spre mine, ca nişte guri mici şi dornice. Am alunecat din ciorapi şi i-am aruncat lângă sutien, dar abia reuşisem când s-a repezit din nou asupra mea, cu o mână deasupra inimii mele şi cu cealaltă în locul cel mai intim, mai sensibil şi mai personal al corpului unei femei, aşa că a trebuit să-mi forţez gura să rămână închisă, ca să nu urlu. Ştiam că n-aş fi îndrăznit să-l alung, dar mai ştiam că trebuia să pun capăt cumva situaţiei, sau aveam să-mi pierd minţile. Mi-am strecurat ambele palme sub mâna care mă apăsa în partea de sus şi sub cealaltă, din cealaltă parte.

— Te rog, am şoptit. Şi eu sunt om şi am o limită.

Mi-a dat drumul, iar eu mi-am scos cămaşa de

noapte din noptieră, una neagră, cu tighel din dantelă, şi m-am îmbrăcat. Când l-am privit, gâfâia, iar fruntea îi era scăldată în sudoare – nu era o privelişte plăcută. Am spus:

— Acum, dacă doctorul a avut dreptate, dacă ştia despre ce vorbeşte, ar trebui să mergi în camera ta. E timpul să te culci.

— Dar, Joan, spune-mi: m-ai dorit, nu-i aşa? Mă vrei acum – spune-o măcar o dată, ca să ştiu.

— *Nu* o voi spune.

Am încercat să sun foarte sever, ca o profesoară supărată.

— Dacă îţi spun vreodată ce simt, Dumnezeu ştie ce faci. Eşti un om extraordinar, Earl K. White, dar n-am încredere în tine chiar deloc. Iar să mă trezesc aici, la Londra, cu un distins cadavru în braţe, aşa cum te-ai exprimat chiar tu cândva, nu-i tocmai ideea unei luni de miere fericite.

Una peste alta, nu erau tocmai cuvinte neplăcute, şi într-o clipă a spus:

— Fie. OK, OK, OK.

— Acum poţi să mă săruţi de noapte bună. Dar să fie doar un sărut.

M-a sărutat foarte repede, foarte uscat şi foarte cuviincios.

— Iar acum… am spus cu severitate.

M-a lăsat singură, împleticindu-se afară, aproape prăbuşindu-se.

M-am băgat în pat şi am putut stinge lumina, în sfârşit. Stând întinsă şi privind noaptea londoneză, am ştiut că intrasem în încurcătură.

Capitolul 23

Nu ştiu dacă am dormit. Trebuie să fi dormit, dar în zori eram deja trează şi am hotărât că trebuia să mă ridic din pat. Însă când am pus piciorul lângă pat, am făcut-o în linişte, fără niciun zgomot. Am deschis uşa băii centimetru cu centimetru, ca să pot intra, să mă spăl pe faţă, să mă pieptăn şi să-mi pun ciorapii. M-am întors în dormitor, mergând pe vârful picioarelor, fără să-mi pun pantofii până nu eram gata de plecare. Apoi, încet-încet, am deschis uşa livingului, să văd dacă era acolo. Nu era, iar eu am traversat camera tiptil, ajungând la hol şi închizând încet uşa. Apoi m-am năpustit spre scări, fără să apăs pe butonul liftului, fiindcă mi-a fost teamă că mă va ţine acolo, aşteptând pe hol. Apartamentul nostru era la etajul al treilea, iar eu mi-am găsit drumul în jos, spre holul principal. La recepţie se afla un bărbat, care lucra la un document, dar eu am spus doar „Bună dimineaţa”, de parcă nu era nicio problemă dacă o tânără mireasă s-ar fi trezit la şase dimineaţa, după noaptea nunţii. Apoi am ieşit să mă plimb pe stradă.

Soarele nu răsărise încă, iar întreaga zonă era învăluită în ceaţă şi complet pustie, dar am început să mă simt mai bine. Am mers până în Trafalgar Square, pe care o cunoşteam din poze, la o statuie a reginei Victoria şi la o clădire mare şi urâtă, pe care n-am recunoscut-o. Acolo se aflau un ofiţer de poliţie şi o santinelă, iar când i-am întrebat ce era, santinela mi-a răspuns:

— Palatul Buckingham, doamnă.

M-a străbătut un fior uşor. Era, ştiam, reşedinţa reginei, şi dacă o invidiasem înainte, acum nu mai simţeam la fel. Să trăieşti într-un asemenea loc oribil trebuie să fi făcut uitat tot restul distracţiei.

Am decis că mă aventurasem suficient de departe şi m-am întors. Acum, oamenii începuseră să iasă pe străzi, majoritatea femei, care, după aspect, erau servitoare de un fel sau altul. Iar eu m-am revoltat dintr-odată, fiindcă pentru a-şi câştiga pâinea trebuiau să iasă la o asemenea oră – nici măcar nu era şapte. Când m-am întors la hotel, m-am gândit că, în unele privinţe, îmi plăcea mult ţara aceea, iar în altele, chiar deloc.

*

Când am ajuns la hotel, m-am oprit la recepţie să-i trimit lui Ethel o telegramă. Ştiam că ziarele trebuiau să fi scris deja despre căsătoria lui Earl K. White, dar politeţea cerea o telegramă din partea mea, aşa că am scris una care începea cu „Surpriză!” – şi apoi i-am spus ce se întâmplase şi am încheiat, încercând un ton prietenos, cu „Cu dragoste, ne vedem curând, Joan”. Am plătit-o personal, neincluzând-o în cheltuielile camerei. Apoi am urcat în apartament să-mi întâlnesc domnul şi stăpânul.

A ieşit din dormitorul său, cu un aparat de ras într-o mână şi cu faţa spumuită, dorind să ştie unde am fost.

— Afară, i-am spus.

Apoi l-am sărutat aşa cum îi permisesem lui cu o noapte înainte – un sărut uşor, rapid. A reacţionat atât de repede, încât m-a speriat, trecând de la enervare la afecţiune surprinsă şi cerând „încă unul”, de parcă era ceva venit din cer. I-am mai dat unul, dându-mi deodată seama de un lucru pe care nu-l conştientizasem înainte: că sentimentul acesta pentru mine, deşi era respingător din punctul meu de vedere, era real. Sau, cu alte cuvinte, dacă voiam, l-aş fi putut învârti pe omul acela pe degete şi l-aş fi putut determina să facă numai ce voiam, oricând doream. Şi m-am gândit, atunci *alege*. Are tot ce-ţi doreşti de la viaţă, nu doar pentru tine, ci şi pentru copilul tău. Aşa că împacă-te cu situaţia şi cu *el*, ca viaţa să poată continua.

Uşor de zis, greu de făcut.

Mi-am petrecut întreaga zi încercând să-mi pun în aplicare ideea măreaţă de a mă purta frumos cu el. Pe masă erau trei butoane, fiecare cu câte o imagine, prima cu un chelner, a doua cu o cameristă şi a treia cu un valet.

— Mulţi dintre oaspeţii lor, mi-a explicat, nu vorbesc engleză, aşa că lucrurile sunt simplificate pentru ei.

Am apăsat butonul pentru chelner şi, deodată, se afla lângă noi, cu un şervet pe braţ şi un meniu în mână.

— Niciodată nu consum altceva decât chifle, lapte bătut şi cafea neagră la micul dejun, a spus Earl.

Fireşte că eu voiam şuncă, ouă şi pâine prăjită,

dar am zâmbit şi am ales spălătura aceea de mic dejun şi pentru mine. Am mâncat împreună în living, el încă în pijama, eu în hainele de stradă. Când am terminat masa, el s-a îmbrăcat, fără să mă invite să mă uit, spre uşurarea mea. Apoi a început ce-ar fi putut fi o zi interesantă, dacă n-ar fi fost finalul de care-mi era groază.

Am mers să luăm prânzul la Simpson’s, un loc de care auzisem, la doar câţiva paşi de hotel. Am comandat friptură, fiindcă-mi era foame încă de la micul dejun, un antricot zdravăn la grătar. Însă chelnerul mi-a spus că nu aveau – „Suntem un local de zi, doamnă”. Asta însemna, se pare, un local care nu prepara grătare, aşa că am comandat o friptură de vită înăbuşită. Când a sosit, chelnerul a tăiat-o şi m-a servit – o singură felie, şi mă tem că am pălit, sau poate mi-a chiorăit stomacul. Earl i-a pasat o monedă, iar chelnerul, părând surprins şi încântat, a spus: „Oh, mulţumesc, domnule” şi mi-a mai tăiat o felie.

— Ai spune, a zis Earl după plecarea chelnerului, că nimeni n-a mai avut ideea asta înainte, să convingă cu un şiling în plus – de fapt, e un ritual. Dacă n-aş fi făcut-o, ar fi găsit o modalitate să-mi amintească. Sunt o gaşcă stranie, englezii ăştia. Mereu trebuie să se prefacă.

Eu, între timp, înfulecam carnea, care era moale şi delicioasă. Voiam să ştiu mai multe despre ea, aşa că, după ce ne-am terminat prânzul, Earl a dispărut pentru un minut şi a revenit cu managerul, care mi-a arătat bucătăria, în timp ce soţul meu îşi bea cafeaua la masă.

Trebuie să spun că am rămas fascinată. Carnea atârna de cârlige la capătul unor lanţuri, care se roteau lent în faţa unui morman de cărbuni aprinşi, dar nu era totuşi un grătar, pentru că o înveleau în hârtie maronie.

Când m-am întors sus, am simţit că învăţasem ceva.

*

După ora 15, ne-am întors la hotel, iar el m-a condus la apartament.

— E timpul să-mi fac siesta, a spus. Recomandarea medicului – dar toată lumea ar trebui s-o facă, fiindcă s-ar simţi mai bine şi probabil ar trăi mai mult. Nu vrei şi tu, Joan?

— Bine, de ce nu?

Nu-mi prea păsa, dar dacă-l încânta, eram dispusă să încerc. Aşa că am urcat, iar el s-a dus în camera lui şi eu în a mea. Mi-am scos hainele şi tocmai îmi căutam cămaşa de noapte, când m-am trezit cu el la uşă. A rămas acolo o vreme, uitându-se la mine.

— Sper că nu te deranjează, s-a bâlbâit el. Eşti aşa de frumoasă, că trebuie să mă uit.

— Nu-mi place să fiu privită, i-am răspuns. Cel puţin nu în timpul zilei – pare în neregulă, cumva.

— Ziua sau noaptea, nu e nicio diferenţă în felul în care arăţi. Eşti aceeaşi fată, oricum ar fi.

Era deja aproape de mine, iar eu i-am întors instinctiv spatele, dar asta s-a dovedit o greşeală. Când m-a înconjurat cu braţele, mâinile i-au ajuns

pe sânii mei, şi a făcut ce făcuse cu o seară înainte: i-a prins în palme şi i-a frământat cu degetele. Nu mi-a plăcut deloc şi am început să-l îndepărtez, prinzându-i degetele cu ale mele ca să-l dau la o parte şi să-l fac să-mi dea drumul. Ne-am luptat, iar el a transformat totul într-un joc, râzând şi gâfâind. Dar eu sunt destul de puternică şi foarte curând îi ţineam mâinile în ale mele, împingându-l cu şoldul. Apoi, brusc, a icnit, iar când l-am privit, zăcea pe pat cu mâinile apăsate pe piept.

— Joan, a şoptit, vrei să-mi aduci pastilele – nitroglicerina mea, care sunt pe pat în cealaltă cameră? Sunt într-un flacon, la capul patului. Într-un flacon mic… te grăbeşti, te rog?

M-am grăbit, fără ca măcar să pun ceva pe mine, iar acolo, pe raftul de la capul patului, era flaconul despre care vorbise, şi m-am întors repede la el, desfăcând capacul pe drum.

— Ăla e, a icnit. Dă-mi una – aşa, în palmă.

A luat pastila pe care i-am dat-o, a vârât-o în gură şi a îndesat-o sub limbă, cu degetul. Apoi, după o clipă:

— Mai dă-mi una, Joan.

I-am dat, iar el şi-a îndesat-o şi pe aceea sub limbă. Apoi a zăcut acolo, cu ochii închişi, parcă aşteptând. Încet-încet, tensiunea de pe chipul lui a început să cedeze.

— Îmi pare rău, Joan – nu mă pot abţine. Durerea este de nedescris, iar pastilele ajută, dar mai continuă. Apoi a spus: Dacă mor…

— Earl!

— Dacă mor, a insistat, vorbind cu dificultate,

vreau să ştii ce să faci. Te rog să mă incinerezi – este important pentru mine, Joan, te rog să asculţi. Incinerează-mă şi du-mi cenuşa în Maryland, să fie îngropată locul de veci al familiei, în cimitirul College Park. Testamentul meu este făcut şi semnat, în caseta mea de valori. Eşti unica beneficiară, Joan, cu excepţia unor mici amintiri pentru personalul meu. A avut grijă avocatul meu.

— Te rog să nu vorbeşti aşa.

— Încerc să fiu realist.

Nu m-am gândit că avea să moară. Cu siguranţă nu voiam să se întâmple asta, în ciuda a ceea ce tocmai îmi spusese despre testamentul său. Singurul meu gând a fost că acum aveam o scuză reală să-l ţin la distanţă şi să nu permit lucrurilor să ajungă acolo unde părea să-şi dorească el, când venea vremea să mă dezbrac.

Capitolul 24

Din păcate, nu a durat mult. Îşi amintea de durere numai cât timp o simţea, strângându-i pieptul ca într-o menghină. Odată trecută, era repede uitată, sau, dacă nu uitată, atunci trecută cu vederea, iar el se întorcea în fiecare seară, în ciuda faptului că-i aminteam mereu de pericolul care-l păştea.

— Privesc doar, spunea, linguşindu-mă.

Doar că nu se limita la atât, fiindcă să mă vadă dezbrăcată părea să exercite o atracţie magnetică asupra lui, în aşa hal că mâinile lui găseau fără greş drumul spre trupul meu, moment în care

spunea: „Vreau numai să te strâng în braţe”, însă dacă-l lăsam să facă asta, ştiam că nu se va opri nici acolo.

Şi când mă gândeam că mi-l fluturase cândva pe Casanova în faţă, ca dovadă a slăbiciunii femeii şi a incapacităţii ei de a rezista la actul fizic al dragostei – sau a faptului că nu cunoştea altă cale, ca să fim mai precişi. Nici el nu prea cunoştea o altă cale, iar eu depuneam eforturi imense doar ca să-l ţin la distanţă. De două ori a avut nevoie de nitroglicerină şi am început să mă îngrijorez că ar putea rămâne fără stoc. Dar m-a liniştit, când i-am pomenit despre îngrijorarea mea, spunându-mi că exista un farmacist britanic la dispoziţia lui pentru a-i oferi mai mult, dacă avea nevoie.

Pentru o săptămână sau mai bine, am suportat tensiunea. Pe timpul zilei, mă relaxam şi mă bucuram de Londra, mai ales dimineţile, când mă strecuram cum o făcusem în prima zi, înainte să se trezească. Mi-am făcut o amică, o fată pe care am întâlnit-o întâmplător în faţa Galeriei Naţionale. Am ştiut că era americancă după haine şi ne-am înţeles din prima. Se numea Hilda Holiday. Era din Texas, doar ceva mai în vârstă decât mine, şi locuia, cu proaspătul ei soţ – primul şi singurul – la Charing Cross, pe Strand, iar acolo mă opream s-o iau în fiecare zi. Nu venea la Savoy deoarece, după cum spunea, „N-aş avea curajul”. I-am spus că nu era nevoie de curaj ca să intre pe uşile acelea, ci doar de bani, dar ea a râs şi a spus:

— Păi nici din ăia n-am destui.

Soţul ei era tipul leneş, căruia îi plăcea să stea

în pat, cel puţin dimineţile, şi-i permitea să rătăcească de una singură prin oraş, aşa că am început să batem străzile împreună. Ne completam foarte bine şi râdeam de mama focului, de exemplu de santinelele de la Palatul Buckingham, încercând să le facem *pe ele* să râdă. N-am reuşit niciodată, dar la un moment dat, din felul în care şi-a mişcat ochii în direcţia noastră, am ştiut că un băiat ne-a auzit. Apoi am râs de parcări, care păreau să se găsească în cele mai improbabile locuri. Spuneam: „Au mai multe parcări decât maşini”, fiindcă până atunci remarcaserăm amândouă cât de puţin trafic era pe străzi, chiar şi la ore de vârf – nicio zecime din ce are New York-ul, sau orice oraş american. Apoi, într-o zi, în lungul unei parcări, am văzut un zid făcut din cărămizi care se desprindeau, şi fireşte c-am început să râdem de el, despre cum „un pic de mortar ar fi de folos”. Dar paznicul a intervenit.

— E doar temporar, ştiţi – sau „temp’rar”, cum a spus. De la Blitz[1], asta e tot ce a mai rămas după bombardament. Nu putem face nimic decât să închiriem spaţiul. Aduce niscai bani şi asta ajută.

Aşa se explicau deci parcările, şi nu ni s-a mai părut atât de amuzant.

După-amiezile şi serile pierdeam compania Hildei şi o recâştigam pe a soţului meu. Era o bătălie continuă, sau, cel puţin, anticiparea ei, până când adormea – şi chiar şi aşa, nu eram niciodată sigură că nu se va trezi în mijlocul nopţii,

1 Bombardarea Marii Britanii de către Germania nazistă în anii 1940 – 1941 (n.r.).

atins de ideea de a veni lângă mine în pat. Uşile dormitoarelor nu aveau zăvoare, dar tot am proptit un scaun de clanţă. Nu ştiam dacă avea să mă ajute să-l ţin afară, sau cum i-aş fi explicat dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, însă, cel puţin, zgomotul pe care l-ar fi făcut încercând să intre m-ar fi trezit şi aş fi fost avertizată.

*

Într-o dimineaţă, intrând în holul de la Charing Cross, trebuie să fi părut obosită, sau veşnic iritată, şi poate un pic în neorânduială, cu cearcăne sub ochi pe care nicio cantitate de machiaj nu le putea ascunde complet, fiindcă Hilda m-a tras deoparte înainte să ieşim şi m-a întrebat dacă totul era în regulă. I-am spus că da, desigur, însă m-am deschis un pic – şi soţul ei era mai în vârstă, deşi nu într-atât ca al meu, iar ea îmi mărturisise înainte că se cam temuse până la noaptea nunţii. Fireşte, fusese virgină; eu nu aveam scuza ei. Dar teama era teamă, iar ea a recunoscut semnele, aşa că am mărturisit că simţeam presiune, iar când a insistat am lămurit-o, fără să-i explic situaţia în sine, că tensiunea era legată de relaţiile cu soţul meu.

A băgat mâna în geantă şi a scos o cutiuţă de pastile, una din chestiile acelea metalice cu flori pe capac, ca să o facă să arate mai feminină şi mai puţin farmaceutică, înăuntru, pe un strat de material, erau cinci tablete mari, iar ea m-a îndemnat să iau. Când am luat una, mi le-a dat şi

pe celelalte şi nu a acceptat un refuz, spunând că avea mai multe sus şi mi le putea da chiar şi pe acelea, dacă aveam nevoie.

— Este un sedativ pe care mi l-a dat doctorul meu, înainte de nuntă, când i-am spus cum mă simţeam în legătură cu... ştii tu. Se numeşte talidomidă. El spune că nu-ţi face rău, nu aşa ca Miltown sau celelalte pastile despre care ai mai auzit.

Am luat-o pe uscat şi ea a insistat să le iau şi pe celelalte cu mine, pentru mai târziu, fiindcă „eu nu mai am nevoie de ele, acum că lucrurile sunt în regulă cu Tom”. I-am mulţumit, deja simţindu-mă mai bine.

— Poţi să iei tot flaconul, Joan – îl aduc mâine. M-aş bucura să le foloseşti. Iar tu arăţi atât de extenuată!

*

Sincronizarea a fost fericită, fiindcă următoarea zi a adus cu sine o nouă cauză de anxietate, care a făcut toate incidentele anterioare să pară minore. Earl, scriind un soi de document bancar în living, a privit de la birou şi a întrebat în ce dată eram.

— E în ziar, vrei să te uiţi?

M-am uitat. Era 22 octombrie. Mi-a mulţumit şi a continuat să scrie. Ar fi putut fi una dintre cele mai puţin problematice conversaţii, v-aţi putea gândi, dar dintr-odată am fost izbită de semnificaţia datei. Am simţit-o ca o lovitură în

stomac. Ziua în care l-am prins pe Lacey, pe drumul înapoi spre maşină după aceea, mi-am amintit că am trecut pe lângă ghişeul de informaţii, cu ceasul său gigantic, şi pe lângă data afişată lângă el, şi i-am spus lui Tom: „30 septembrie va fi o dată de care ne vom aminti tot restul vieţii”. Aşa că asta se întâmplase cu trei săptămâni în urmă – trei săptămâni şi o zi. *Şi cu cât timp în urmă îmi venise ciclul*? Mi-am dat seama că, dacă depăşisem data, eram însărcinată. Şi, brusc, o excursie la Londra, un lucru la care visasem întotdeauna, s-a transformat într-un coşmar.

Ce era de făcut? Nu mai eram naivă şi ştiam cum se ocupau femeile de asemenea lucruri – dar nu ştiam nimic despre legile britanice, despre unde se puteau face avorturi sau măcar pe cine să întreb. Odată ajunsă înapoi acasă, aş fi putut-o întreba pe Liz, dar cu siguranţă niciunul dintre medicii săritori la care mă putea trimite nu se afla în partea aceasta a oceanului.

Exista o singură soluţie: trebuia să trecem oceanul înapoi, şi încă repede.

M-am dus lângă Earl şi m-am aplecat peste el în timp ce scria, apoi i-am pus uşor mâna pe umăr. A întrebat:

— Ce s-a întâmplat, Joan? Pe urmă a folosit aceleaşi cuvinte pe care le folosise Hilda: E totul OK?

Aş fi crezut că talidomida mă va ajuta să nu par nervoasă, dar cu siguranţă nu se ridica la înălţimea aşteptărilor.

— Nu, Earl. Mă tem că nu.

— Ce s-a întâmplat?

A încercat să-mi ia mâna şi s-o mângâie, dar mi-am retras-o.

— Vreau să mă întorc acasă, Earl. O iau razna aici.

— Nu-ţi place hotelul?

— Hotelul e minunat. Restaurantele au fost excelente, iar ţara e minunată – dar nu e acasă.

— Am crezut că asta e ideea unei luni de miere, să pleci departe de casă. Credeam că-ţi place.

— Ah, mi-a plăcut, Earl, chiar mi-a plăcut, şi apreciez – ai fost extrem de generos! Dar e de-ajuns deja. Trebuie să văd iar oameni conducând pe partea dreaptă a drumului şi să mănânc o masă americană adevărată, să aud din nou accentul american…

S-a uitat curios la mine.

— Asta-i tot? Accentul şi mâncarea? Sau o fi faptul că nu mai suporţi să împarţi un apartament cu mine?

— Nu! Nu! E adevărat, sunt îngrijorată pentru tine, fiindcă-ţi asumi nişte riscuri atât de mari, când mi-ai promis că n-o vei face. Dar nu, nu vreau să spun să ne întoarcem acasă, în Hyattsville, imediat, şi să ne reluăm vieţile. Am putea sta în New York o vreme, după ce aterizăm – la un hotel de acolo.

— N-am făcut niciun aranjament.

— Dar ai putea! Sunt sigură că un hotel sau altul are câteva camere libere.

— Ce-ar fi de văzut sau de făcut în New York?

— La fel de multe ca în Londra, i-am spus. Am putea vedea un spectacol pe Broadway. Sau... sau acela despre care se vorbeşte acum, *The Fantasticks*, în Greenwich Village.

— Nu ştiam că te interesează teatrul.

— Acum două săptămâni, nu ştiai nici că am mai zburat cu avionul. Sunt multe lucruri pe care încă nu le ştii despre mine.

Atunci m-a privit iar, sfidător, însă mi-am dat seama că ceda. Poate că şi el se săturase de Anglia. În fond, avea mereu afaceri de încheiat, şi cu siguranţă putea rezolva totul mai bine dacă n-ar fi trăit cu cinci ore mai târziu decât toţi cei cu care lucra. Cu siguranţă, a spus:

— Fie. Îmi va oferi o scuză să-l revăd pe Bill – avocatul meu. L-aş putea ajuta să încheie în sfârşit afacerea asta.

— Ce afacere? am întrebat.

A ignorat întrebarea.

— Doar o vânzare – o persoană este interesată de un parteneriat la firma mea, un tip care ne urmăreşte de o vreme şi am decis să-l las să facă parte dintre noi. O să aducă nişte active lichide, pe care mă gândesc că le-am putea folosi, având cheltuieli suplimentare – fiul tău, care trebuie crescut, şi aşa mai departe.

I-am luat din nou mâna.

— Îţi mulţumesc. Mulţumesc că-mi faci pe plac.

— În regulă. În regulă.

Cu prima ocazie, am sunat-o pe Liz, cerând operatoarei să-mi facă legătura la ea acasă, fiindcă era prea devreme să fie deja la Garden.

— Dar e minunat, Joan! Nu-i aşa? Abia ai ieşit pe poartă şi ai rezolvat. Trebuie să fie un fel de record.

— Un fel, da, dacă socoteşti de la noaptea nunţii. Mai puţin, dacă socoteşti din noaptea petrecută cu Tom.

Asta a provocat o tăcere lungă din partea lui Liz, suficient de lungă cât să mă îngrijorez că apelul se întrerupsese.

— Oh, Joanie, a spus într-un târziu. Îmi pare rău.

— Am nevoie de ajutorul tău. Sau e posibil să am nevoie, încă nu ştiu.

— Pot să-ţi dau un nume, un tip la care să mergi, dar poţi să te duci acolo numai dacă ştii sigur că ai nevoie.

— De ce? Nu-mi poate spune el dacă am nevoie sau nu?

— Nu poţi avea încredere în el că-ţi spune drept – va spune da şi o să te râcâie oricum, chiar dacă ai sau nu nevoie, doar ca să-ţi ia banii. Nu, trebuie să mergi la un laborator, unul obişnuit, şi să-ţi faci un test, iar dacă ei spun că e pozitiv, atunci şi numai atunci îl suni pe tip.

„Tipul” ei era doctorul Ernst Fleischer, care avea un cabinet în Yorkville, sau, în orice caz, o adresă acolo – nu ştiam dacă medicii care făceau avorturi aveau cabinete. Am notat informaţia şi i-am mulţumit.

— Te rog, Joanie, ţine-mă la curent. Sună-mă oricând, că e zi sau noapte.

— Îţi promit.

*

A doua zi eram în avion, iar Jasper ne aştepta la Idlewind. Earl dăduse nişte telefoane de la Londra şi, când ne urcam pe bancheta din spate, a spus:

— Waldorf Astoria, Jasper. Ştii unde e?

— Da, domnule.

Am mers de-a lungul Long Island, am traversat fluviul peste unul dintre poduri, nu ştiu care, apoi am oprit în faţa hotelului. Era ora trei după-amiaza, iar eu ştiam că am ceva de făcut – să caut un laborator, să ajung acolo, să mi se ia mostre de sânge, sau orice fel de mostre aveau nevoie, şi să mă întorc înainte ca Earl să se întrebe ce puneam la cale. L-am lăsat pe Jasper să mă ajute să cobor, am intrat în hol cu Earl şi, după ce s-a înregistrat, am spus:

— Iar acum, te rog să mă scuzi, dar am nişte lucruri de făcut – pot să revin mai târziu?

A rămas uimit, pe cale să spună ceva, însă eu am plecat şi am ieşit pe uşă, şi încă repede.

Trebuia să găsesc o carte de telefoane, cea cu paginile aurii, sau eram pierdută. Am pornit în josul străzii pe care se afla hotelul, Park, din câte ştiu acum, deşi atunci nu ştiam ce era, iar pe strada 49 am văzut, la numai o stradă distanţă, o farmacie. Am intrat, am găsit Pagini Aurii cu coperta ei roşie, am răsfoit până la Laboratoare, nu am găsit niciunul, apoi am descoperit că trebuia să caut sub „Laboratoare medicale”. Am găsit unul la doar

două străzi distanţă, pe strada 50, am mers până la clădirea unde se afla şi am urcat. Doamna de la ghişeu a fost prietenoasă, mi-a înmânat un recipient şi m-a condus într-o cameră. Le-am dat mostra de urină, simţindu-mă teribil de vinovată, am plătit cash şi am întrebat-o când să vin după rezultat.

— Mâine dimineaţă, mi-a răspuns. Deschidem la ora nouă.

M-am întors la hotel pe la 16.30, încercând să mă port normal. Earl m-a întâmpinat cu un plic mic în mână.

— Portarul a reuşit să le obţină. Iar când nu am răspuns, am adăugat: Am biletele noastre. Asta dacă mai vrei să mergi…?

Am luat plicul, m-am uitat înăuntru şi am găsit acolo două bilete pentru *The Fantasticks*, reprezentaţia din seara aceea.

— Da, cum să nu, firește! Scuză-mă. Vreau să o văd… sau să-i văd, cum s-o spune.

— Eşti sigură? Nu arăţi prea bine.

Am încuviinţat şi mi-am forţat un zâmbet pe faţă.

Aşa că am mers la un teatru cât o cutie de pe strada Sullivan. Dar cum erau *The Fantasticks*, sau cine erau, ori cum erau îmbrăcaţi, să nu mă întrebaţi, fiindcă n-am mai multe informaţii decât despre omul din Lună. Am luat o pastilă de-a Hildei în pauză şi m-a ajutat să trec de actul al doilea întreagă, precum şi de drumul cu taxiul până în oraş, timp în care mâna lui Earl nu s-a dezlipit de coapsa mea.

A doua zi dimineaţă, la fel cum procedasem în Londra, m-am strecurat afară înainte ca el să se trezească. Am mers spre est, către Lexington Avenue, şi am stat la o cafea într-un local micuţ, timp de o oră sau aşa ceva, vreme în care bucătarul a stat la tejghea şi a tăiat parizer pentru sandviciuri. Am avut o grămadă de timp să-mi imaginez ce fel de cartier o fi fost Yorkville şi încăperile doctorului Ernst Fischer, pe care mi l-am imaginat purtând un halat alb, uşor destrămat la cusături de prea multe spălări, cu o masă tapiţată a cărei piele întunecată se rosese pe alocuri, cu o pereche de suporturi metalice pentru tălpi care cloncăneau când erau reglate şi o tavă cu cleşti şi unelte pe care nu le puteam numi, dar mi le puteam imagina chiar prea bine. Doctorul Fleischer pe care mi-l imaginam mă aşază pe masă cu blândeţe şi răbdare, dar mâna îi tremură, iar când se întinde după sticluţa cu eter, ea se rostogoleşte pe podea şi se sparge…

A sosit ora nouă, însă lent, mai lent decât vreodată în viaţa mea. Chelnerul, un grec cu trăsături dure, ai cărui obraji purtau deja o umbră albăstruie la ora aceea, mi-a umplut cana de trei ori, ultima dată glumind că ar fi trebuit să mă taxeze pentru încă o cană. Ceasul de perete avea un minutar căruia îi lua o veşnicie până să se învârtă, iar eu m-am trezit că mă holbam la el posomorâtă. Încă o dată, l-am îndemnat, şi încă o dată după aceea, şi apoi o să ştiu, o să ştiu.

Am lăsat pe masă preţul pentru două căni şi n-am răspuns când chelnerul a strigat după mine să-

mi mulţumească. M-am grăbit să ies pe uşă şi să cobor pe stradă, pe strada fără sfârşit, şi am urcat cu liftul până la ultimul etaj (fireşte că era la ultimul etaj, fireşte, şi cum se mai târa liftul acela!). Eram sigură, când am ajuns acolo, că voi găsi uşa laboratorului încuiată, holul întunecat şi niciun semn de viaţă. Sau că mostra mea se pierduse, sau fusese contaminată, sau rezultatele erau neclare fără alte teste, sau…

Dar nu, luminile erau aprinse, uşa descuiată, iar fata avea rezultatul meu într-un plic. Mâna mi-a tremurat când l-am deschis. Era un singur cuvânt, scris de mână:

Negativ

Trebuie să mi se fi citit pe faţă cum mă simţeam, fiindcă fata a râs.

— M-am gândit eu că o să te bucuri, mi-a spus.

Pe drumul înapoi spre hotel, am simţit cum mă inundă un sentiment de uşurare. Şi nu doar atât. Auzisem că stresul extrem poate face asta, îţi poate bloca sau elibera fluxul, dar era prima mea experienţă de acest gen, aşa că m-am grăbit să intru în apartamentul nostru tocmai la timp. L-am lăsat să mă vadă scoţându-mi pachetul de Kotex şi am dispărut în baie.

Când am ieşit, m-am apropiat de el, l-am sărutat pe frunte şi i-am şoptit:

— Scuză-mă că am fost aşa nesuferită, dar am avut un motiv. Niciodată nu-mi amintesc ce efect are asupra mea perioada asta a lunii. Sper că vei fi

îngăduitor.

A părut tulburat şi a spus că da, fireşte că înţelegea.

Capitolul 25

Am părăsit New York-ul la sfârşitul săptămânii, când Jasper s-a întors să ne ia. Drumul înapoi a fost lipsit de incidente şi rapid, iar eu am stat mereu cu faţa întoarsă spre geam, privind cum goneam pe autostradă. Earl m-a lăsat în pace, cum o făcuse de când îl anunţasem cum stăteau lucrurile, fiind, la fel ca majoritatea bărbaţilor, uimit şi uşor speriat de procesele prin care trece corpul feminin.

În sfârşit, am ajuns, şi în jur de ora cinci în acea după-amiază, după ce am urcat pe aleea pavată cu cochilii de stridii, am ieşit pe platforma de cărămidă şi am intrat pe uşa din faţă, care era ţinută deschisă de una dintre cameriste, alături de care se aflau bucătăreasa şi cealaltă cameristă, am pătruns pentru prima dată în noul meu cămin.

N-am crescut în grajd şi am avut lucruri frumoase, dar trebuie să spun că locul acela era de cinci ori mai luxos decât cu ce fusesem obişnuită. Holul era larg, cu o scară care ducea în sus şi se curba deasupra balconului, către etaj. Dincolo de scară era o uşă în spate, care dădea spre ceea ce Earl numea „curtea interioară”. La stânga şi la dreapta erau uşi deschise, una către o sufragerie mare, cealaltă spre un living. Dincolo de living şi de sufragerie, prin alte uşi deschise, am văzut coridoare, cred, dar cu ferestre. Acelea erau

„cratimele”, pasajele care conectau aripile conacului cu centrul. Mobilierul, din câte reuşisem să văd, era fantastic de luxos: scaune, mese şi sofale din mahon solid, canapele tapiţate şi covoare care păreau orientale. Pe hol se aflau cufere grele cu pernuţe umplute deasupra, iar de-a lungul unui perete, o bară de alamă, „un accesoriu”, mi-a explicat el mai târziu, „pe care l-am împrumutat din Irlanda; este pentru ca beţivii să se sprijine de ea, aşa se spune, când pleacă acasă – de fapt, sunt mult mai practice decât orice dulap, raft sau alte lucruri folosite pentru haine, fiindcă oricine îşi poate lăsa lucrurile pe bară, îşi poate aşeza pălăria deasupra şi e gata de petrecere”.

Tot ce am putut face în după-amiaza aceea a fost să mă holbez. M-am tot holbat când una dintre cameriste m-a condus la etaj, în camera mea, de fapt, în apartamentul meu, fiindcă aveam o cameră de zi şi un dormitor. Apoi inima mi-a bătut mai repede când am văzut camera copiilor, prin uşa deschisă, cu un pătuţ care avea bare de siguranţă, un căluţ cu motor electric şi imagini cu Peter Rabbit pe pereţi. Într-o secundă sau două, de îndată ce am putut goni până jos, am spus:

— Earl, m-ai entuziasmat atât de tare cu camera aceea frumoasă pentru copii pe care ai amenajat-o pentru Tad, iar acum îl vreau. Îl vreau cu mine în seara asta. Ar fi prea mult dacă te-aş ruga…?

— Mă gândeam eu că vei dori să mergem să-l luăm.

— Speram să spui asta.

Era foarte serios. M-am gândit că era prea serios; că de fapt nu voia să mergem, dar accepta oricum, întrucât era partea lui de înţelegere nescrisă – nu vorbisem niciodată despre momentul acela – dar exista, aşteptând să iasă la lumină.

*

Am sunat-o pe Ethel şi am întrebat dacă-mi pot aduce soţul „în vizită” şi presupun că m-am bucurat pe moment de cât de uimită a fost. A urmat o tăcere de mormânt pentru o vreme, după care a spus:

— Sunt aici, desigur – nu pot vorbi însă şi pentru Jack, care nu a ajuns acasă. S-ar putea să vină târziu. Dar, prea bine, vă aştept.

După aceea Earl şi cu mine am urcat în maşină, iar Jasper a şofat. Nu era nimeni în faţă când am ajuns, şi coborâserăm din maşină când a apărut Ethel la uşa din faţă, purtând blugi. Era felul ei de a ne diminua importanţa, fiindcă avusese suficient timp să urce şi să îmbrace o rochie. Prin lipsa acestui gest politicos, ne arăta ce credea despre noi. Când l-am prezentat pe Earl, a încuviinţat şi a exclamat:

— White! Deci aşa vă numiţi! În telegramă, Joan a scris „What”, aşa că ne-am gândit c-o fi o greşeală, dar, firește, nu puteam fi siguri. Haideţi să mergem în spate!

Earl a zâmbit, fără să răspundă efuziunii de proaste maniere şi a lăsat-o să ne conducă în

spatele casei, pe aleea dintr-o parte, care ducea către curte, iar inima mea a tresăltat, pentru că acolo, lângă gard, jucându-se pe un tobogan cu alţi doi copii, se afla Tad. Nu a părut să mă vadă, ceea ce-mi convenea, fiindcă aveam timp să-i spun lui Ethel de ce venisem.

— Arată foarte bine, Ethel, şi-ţi sunt veşnic recunoscătoare pentru modul minunat în care ai avut grijă de el – dar acum îl voi lua, dacă nu te superi. În sfârşit, am un loc nemaipomenit pentru el, graţie noului meu soţ – aşa că nu va mai trebui să te deranjezi cu el.

— Dar am crezut că m-am exprimat destul de clar, Joan. Nu-i niciun deranj, cel puţin nu pentru mine.

— Ce vrei să spui?

— Păi, se pare c-a fost un deranj pentru tine, dar dacă lucrurile stau altfel acum…

— Nu a fost niciodată un deranj pentru mine, după cum ştii…

Aş fi spus mai multe, fără îndoială, însă Earl a intervenit, ridicând mâna şi spunând liniştitor:

— Cu siguranţă nu a fost un deranj pentru dumneata, doamnă Lucas, sau pentru oricine altcineva – şi nu va fi nici pentru noi. Te rog să-mi spui cât îţi datorăm.

Era cea mai bună modalitate de a o întrerupe şi n-aş fi putut fi mai fericită de ce făcuse Earl atunci. A protestat că nu i se datora nimic, dar el scosese deja un teanc de bani, extraşi nonşalant din buzunar, şi a scos bancnote care însumau o sută cincizeci de dolari, apoi a mai adăugat

douăzeci, să fie.

— Iată. Te rog să accepţi, pentru noi nu înseamnă nimic şi cu siguranţă îţi vor fi de folos.

Ah! Ce mutră a făcut! Însă a luat banii, fireşte.

— Cred că e timpul ca domnul White să-l cunoască pe Tad, am spus.

— Da, desigur.

Aşa că, în timp ce Ethel s-a trântit pe un scaun de grădină, eu l-am condus pe Earl la leagăne. Când Tad m-a văzut, în cele din urmă, a venit la mine, fără să alerge sau să arate prea mult interes, dar zâmbind, de parcă se bucura să mă vadă. M-am aplecat şi l-am sărutat, apoi am comis o greşeală, în loc să-l prezint lui Earl fără alte explicaţii şi să-i permit să-l cunoască treptat, am fost prea entuziasmată ca să fiu şi raţională, sau ca să ştiu ce fac, şi am spus:

— Da, e mami, chiar ea, şi se bucură, se bucură mult să te vadă. Tu te bucuri că o vezi?

A încuviinţat şi a renunţat la timiditate, întinzând guriţa să mă mai sărute o dată. L-am sărutat şi eu şi am spus, în cele din urmă:

— Mami are o surpriză extraordinară pentru tine, una mare de tot. Tad, el e domnul White, noul soţ al lui mami, care va fi de acum înainte tatăl tău – şi cu toţii vom pleca acum în automobilul ăsta mare, la casa frumoasă în care vom locui, unde vom trăi cu toţii şi…

L-am ridicat în braţe şi l-am întins spre Earl, care stătea cu mâna întinsă, zâmbindu-i. Dar înainte să mai pot spune şi altceva, s-a uitat o dată la el şi a urlat – nu de frică, ci absolut îngrozit. Apoi

a început să lovească, să se răsucească şi să se zbată, aşa c-a trebuit să-l pun jos. Fără nicio ezitare s-a îndreptat spre Ethel, care se ridicase de pe scaun. Ea l-a îmbrăţişat şi a început să-l sărute, să-l mângâie şi să-l calmeze, până când, în sfârşit, s-a liniştit. A trebuit să stau şi să mă uit, fără să găsesc vreun cuvânt de spus, fiindcă nu putea face nimic altceva. Nu vreau să fac excepţie nici măcar acum, dar există o limită a suportabilităţii.

— Ethel, am mormăit, dacă-l poţi ţine încă puţin…

Ochii i-au dansat în cap şi a privit plină de mândrie pe deasupra capului fiului meu.

— Da, Joan. Nu e nevoie să întrebi.

— Doar până când ne aşezăm şi ne lămurim ce să facem…

— Joan, e bine-venit pentru tot restul vieţii, dacă aşa vrea să fie. S-a oprit, apoi a izbucnit iar: Şi ar fi trebuit să te gândeşti cum vrea el să fie, înainte să ai ideea asta măreaţă!

— Ethel, cred c-ar trebui să plecăm.

— Ar fi mai bine.

Aşadar, Earl şi cu mine am înconjurat casa şi am urcat în maşină, înapoi spre casă.

*

Trebuie să recunosc că a fost foarte cumsecade şi înţelegător. Mi-a mângâiat mâna şi mi-a spus:

— Nu fi supărată. A fost ceva ce se poate întâmpla, fără să ştim motivul. Te asigur că nu am

făcut nimic, cel puţin nu cu bună ştiinţă, ca să-l provoc. Îl consider un copil foarte simpatic, un băieţel minunat.

Am tot repetat că nu fusese vina lui, ci a mea – în mare parte, „fiindcă n-am gestionat lucrurile cum trebuie”, dar parcă nu-mi puteam controla gura, aşa că nu prea ştiu ce a spus. Acasă, când am ajuns şi am intrat, m-am auzit spunându-i, brusc:

— Earl, urc în camera mea. Vreau să fiu singură. Trebuie să fiu singură.

— Desigur, Joan. În regulă.

Aşa că am urcat, m-am dezbrăcat, m-am întins pe pat şi am închis ochii. În sfârşit, mi-am dat seama de adevăr: visul meu minunat, pentru care am muncit, am plănuit şi am ţesut intrigi, astfel încât a devenit, într-un târziu, realitate, îmi explodase în plină figură într-un singur moment oribil.

*

Pentru o vreme, de una singură, doar până acolo am ajuns, sau până acolo am avut forţa să duc lucrurile. Efectul pe care situaţia avea să-l aibă asupra viitorului, al meu, al lui Tad, al relaţiei mele cu Earl – n-am reuşit să mă gândesc la toate astea. Eram prea şocată, prea amorţită să încerc. Când, în sfârşit, mintea a început să mi se limpezească, am început să mă întreb ce-i provocase fiului meu acea reacţie. Ce făcusem eu, ce făcuse Earl, ce ar fi putut face Ethel ca să cauzeze ceva ce păruse

automat şi complet instinctiv. Pentru o vreme, m-am învinuit doar pe mine, deoarece grăbisem lucrurile, prezentând un tată nou şi promiţând o casă nouă dintr-o suflare, ca parte a unei surprize minunate. Dacă aş fi luat lucrurile pe rând şi le-aş fi permis să fie asimilate, înainte să trec mai departe, ar fi putut fi diferit. Pentru o vreme mi s-a părut c-aş putea-o lua de la capăt, poate să-l pun pe Tad în maşină, să-l aduc aici şi să vadă surpriza pe care i-o cumpărase Earl – poate o tricicletă nouă, sau o maşinuţă, sau ceva. Dar apoi, dintr-odată, m-am ridicat în capul oaselor şi am început să mă uit pe fereastră, fiindcă adevărul începea să iasă la suprafaţă.

Dacă eu eram îngrozită de Earl, de ce n-ar fi fost şi copilul meu?

Atunci am înţeles, în cele din urmă, că lucrurile întâmplate erau definitive şi că nu se putea face nimic. Atunci mi-a venit în minte ce am simţit când mă ţinuse în braţe înainte de nuntă, în maşină, şi când ne-am sărutat, şi cum mă simţisem când a dat năvală în camera mea, cerându-şi dreptul de a vedea cum mă dezbrac. Iar stomacul meu a început să-mi spună cât de adâncă era teama mea. Apoi, într-un târziu, mi-am dat seama cât de cumplit este să-ţi vezi visul împlinit.

Capitolul 26

Era întuneric când s-a auzit o bătaie în uşă, iar când am răspuns, a intrat. Am aprins lumina şi el s-a aşezat pe scaunul de lângă mine, în timp ce eu

stăteam încă întinsă în pat.

— Te simţi mai bine? a şoptit.

— Cred că da. Aşa, puţin, i-am răspuns. Cel puţin încerc să mă obişnuiesc. Earl, mi-am pierdut copilul.

— Poate că nu – orice se poate-ntâmpla. Dar mi-ar plăcea să spun ceva – Joan, sunt la fel de uimit ca şi tine. Jur că nu am făcut nimic să-l determin să se poarte aşa…

— Earl, ştiu că nu ai făcut nimic, ştiu şi fără să-mi spui.

Nu făcea nimic nici atunci, dar, aşa întinsă pe pat, am simţit acelaşi ghimpe de teamă pe care îl trădase Tad cu acel urlet. Privirea i s-a mutat spre picioarele mele, care erau acoperite de ciorapi şi pe care le ţineam încrucişate. Nu am băgat de seamă, ci am schimbat subiectul la Ethel, spunând:

— Asta şi-a dorit. Trăieşte pentru ziua în care va putea să spună că Tad e al ei.

A încuviinţat.

— Am observat eu ceva, a zis, de fiecare dată când vorbeşti despre ea. Acum e foarte clar – adică, motivul. Partea bună e că, dacă e ataşată de copil, cel puţin ştii că va fi îngrijit cum trebuie.

La aceste cuvinte, deşi bine intenţionate, mi-a stat inima. Am îngheţat complet. Asta pentru că mi s-a părut că detectez în vocea lui o urmă de uşurare – de parcă se pregătise să-şi asume răspunderea de a-mi creşte copilul, însă era mai bucuros fiindcă nu trebuia s-o facă.

A spus cu voioşie:

— Joan, eşti gata să cobori?

— Să cobor?

— La cină.

— Ah! Nu m-am gândit.

— Sau ai prefera să ieşim?

Mi-am dat seama că şi eu aveam îndatoriri. Şi, cel puţin, nu voiam să încerc să scap de ele cu prima ocazie.

— Cred că servitorii s-ar simţi jigniţi dacă mireasa ar hotărî să ia cina în oraş, după ce s-au dat peste cap să-i facă pe plac în prima ei noapte acasă. Nu, hai să mâncăm aici. Pot să întreb cum se numesc?

— Cameristele sunt Myra şi Leora. Myra e cea mai scundă. Bucătăreasa este Araminta, dar i se spune Minnie. Jasper este soţul ei. Pe bărbaţi o să-i cunoşti mâine. Ei nu stau la cină. Întâmplător, când îi plăteşti la începutul fiecărei luni, se aşteaptă la un mic cadou din partea ta, ca apreciere pentru…

— Bunele servicii. Sau, cu alte cuvinte, un bacşiş. L-aş fi dat oricum. Ştii bine că am lucrat şi eu pentru bacşişuri. Le-am primit şi de la tine.

— Era puţinul pe care-l puteam face.

— Ei bine, mi-au luminat zilele, am spus, lăsând la o parte cuvintele care ameninţau să mi se desprindă de pe buze la finalul propoziţiei: *pentru o vreme*.

*

M-am ridicat, am mers la baie şi m-am spălat pe faţă, am ieşit, m-am pieptănat în timp ce el mă privea, apoi am coborât. Cameristele pe care le-am

salutat spunându-le pe nume şi strângându-le mâinile, erau la uşa sufrageriei, făcând mici plecăciuni. Apoi am intrat în bucătărie s-o salut pe bucătăreasă, căreia i-am spus pe numele întreg, Araminta, bucurând-o, aşa cum m-am gândit. Jasper era şi el acolo şi ne-am strâns mâinile. Când m-am întors şi am luat loc în capul mesei, ambele cameriste păreau foarte prietenoase, şi am detectat surprindere în comportamentul lor – ca şi în al lui. Nu ştiu la ce se aşteptau, dar eu fusesem crescută să tratez servitorii ca pe nişte fiinţe umane şi nu mi-a părut rău niciodată că am procedat aşa.

La cină aveam salată de fructe, friptură de miel, cartofi noi, mazăre, salată şi îngheţată. Cât timp Earl tăia mielul, Myra ne-a turnat de băut – apă tonică pentru el şi, fără să-i cer, un pahar de vin pentru mine. M-a surprins că nu-i spusese că nu beau alcool, dar nu era momentul să corectez eroarea, aşa că am zâmbit şi m-am prefăcut că iau o gură. Chiar şi gustul de vin pe buze m-a făcut să mă simt un pic rău – mi-am amintit gustul buzelor lui Ron, în multele nopţi când venea acasă mangă şi se îndesa în mine.

După ce ne-am terminat masa şi cafeaua, eu m-am dus s-o complimentez pe Araminta pentru cina delicioasă şi le-am mulţumit cameristelor pentru servire. Pe urmă m-am dus în living, unde am crezut că era necesar să precizez:

— Acum mă simt ceva mai bine.

Nu era adevărat. De fapt mă simţeam mai rău, fiindcă începeam să mă tem de ce urma să se

întâmple când urcam la culcare. Dar nu s-a întâmplat nimic. M-a lăsat să merg în cameră, fără să încerce să mă urmeze, şi mi-a spus noapte bună la uşă, fără mai mult decât un sărut simbolic, acolo, pe hol.

M-a surprins, însă păruse foarte preocupat, cât stătuserăm timp de o oră după cină în living, unde m-am aşezat pe un scaun, şi nu pe canapea, iar el pe un altul, în partea opusă a camerei. După o vreme, a spus:

— Într-un fel, am putea fi mulţumiţi că s-a întâmplat aşa.

— Mulţumiţi? am întrebat, încercând să păstrez un ton neutru.

— A lămurit lucrurile, cumva.

— Adică?

— De acum înainte, suntem doar tu şi eu. Asta-mi dă idei.

— Ce fel de idei, Earl?

— Vei vedea. Sunt prietenoase, asta e tot ce-ţi pot spune până când ştiu cum stau. Cred că vei fi mulţumită. Am putea spune chiar încântată. Dar… asta va fi mica mea surpriză.

Marea mea surpriză pentru Tad se dovedise un mare eşec. Cum avea să fie această mică surpriză pentru mine nu ştiam, dar felul în care mi s-a strâns stomacul a fost un avertisment. Şi, deşi când am urcat nu m-a urmat în cameră şi nu a încercat să mă privească dezbrăcându-mă, şi nu s-a făcut în niciun fel nesuferit în felul în care o făcuse înainte, ci doar m-a sărutat o dată şi mi-a spus noapte bună, iar când s-a întors mi-a făcut cu

ochiul. Aşa că am stat întinsă, pe întuneric, gândindu-mă la însemnătatea gestului său. După o vreme, m-am ridicat şi m-am uitat pe fereastră. Îmi venise o idee: felul în care poţi ghici la ce s-a gândit e să-ţi închipui cel mai oribil lucru care-ţi vine în minte, iar cu el, acela va fi.

Cel mai îngrozitor lucru care-mi venea în minte era că dorea să renege înţelegerea noastră şi să consume căsătoria – sau să încerce. Am simţit că mi se usucă gura şi am vrut să-l imit pe Tad, să urlu de groază aşa cum făcuse el. M-am gândit: dar nu se poate! Doctorul l-a avertizat – nici vorbă! Dar s-a dovedit că, dacă-ţi doreşti ceva suficient de mult, nu doar că te poţi gândi la el, ci îl şi poţi obţine.

*

Dormeam când am auzit bătaia în uşă, dar când am răspuns a intrat, m-a sărutat de bună dimineaţa şi mi-a spus că trebuia să meargă la lucru.

— Am fost plecat şi lucrurile s-au aglomerat.

Am spus ceva de genul că eram mândră de el, „fiindcă mergi mai departe, fără să laşi nimic să intervină – e genul de lucru pe care-l respect”. Şi dacă am părut ipocrită, nu eram, ci spuneam exact ce simţeam, cu onestitate. Respect o persoană care lucrează, fie că e bărbier, sau chelner, sau orice altceva, şi încerc să fiu civilizată, indiferent cum m-aş simţi.

— Bine, bine, a şoptit. Acum culcă-te la loc.

Dar în seara asta sper să am ceva să-ţi spun.

A plecat, iar eu m-am ridicat din pat. Când am coborât pentru micul dejun, am ştiut că servitorii mă plăceau din felul în care se purtau. Myra mi-a făcut cunoştinţă cu ceilalţi, cu bărbaţii, care se numeau Jackson, Coleman şi Boyd. Boyd era vărul Myrei, şi îi ţinea locul lui Jasper ca şofer când acesta avea o zi liberă. Era una dintre acele zile, iar el s-a oferit să mă ducă oriunde aveam nevoie. I-am spus că preferam să rămân în casă şi să descopăr singură locul.

În holul de sus era o derivaţie, aşa că am dat câteva telefoane. L-am sunat pe Jake acasă, am sunat-o pe Bianca şi, fireşte, pe Liz. Am implorat-o să treacă pe la mine chiar în ziua aceea, iar ea a venit la prânz. Am fost atât de bucuroasă că o văd, încât am plâns, în special fiindcă se îmbrăcase distins, în onoarea mea şi în onoarea oricui ar fi fost prezent. Purta un costum bej cu pantaloni, foarte elegant şi care o prindea foarte bine, şi o fundă roşie în părul sur. După prânz, am luat-o cu mine sus, în camera mea, însă abia ce închisesem uşa că m-a dus la pat, m-a împins pe el şi a tras un scaun lângă mine.

— Treci la subiect, fetiţo, a şoptit. Ce s-a întâmplat?

Nu o sunasem, în ciuda promisiunii mele. I-am spus despre laborator şi despre rezultat, iar ea a zis:

— Slavă Domnului, Joan. Îţi ţinusem pumnii. Dar nu pari fericită. Ce ai?

— E vorba despre băieţelul meu, Tad.

I-am povestit despre cum urlase şi despre ce efect avusese asta asupra mea. Dar nu m-am putut opri. Am continuat şi am vorbit despre căsătoria mea cu Earl şi despre înţelegerea noastră.

— Dar acum, am spus, ceva îmi spune că înţelegerea nu mai e valabilă – că mariajul ăsta e pe cale să devină normal. Că vrea să… consume, aşa cum a zis avocatul. Cu asta mă confrunt acum, sau aşa cred.

— Şi tu nu vrei?

— Nici pe departe.

— OK, fetiţo, ni se mai întâmplă, chiar şi mie, ocazional. Dar, într-un fel sau altul, tot trebuie s-o faci. Aşa că închizi ochii şi te prefaci că-i Rock Hudson.

— Aş vrea să pot.

— Ce te opreşte?

— Tot felul de lucruri.

— Adică… Tom Barclay?

Nu i-am răspuns. Voiam… voiam să mă înfoi şi să întreb ce avea el de-a face cu toate astea. Dar când i-a rostit numele şi inima mi-a luat-o razna, mi-am dat seama că, de fapt, avea de-a face cu asta, şi încă destul. Şi din reacţia mea şi-a dat şi ea seama.

— Atunci hai să spunem că el ar fi buba. Şi nu poţi pretinde că soţul tău este el, fiindcă ţi-ai dori să fie, şi ar deveni complicat. Cu alte cuvinte, aş spune că eşti la ananghie. Dar, cel puţin, Tom se va bucura să audă asta.

— Ce te face să crezi asta, Liz?

— Ţi-ar plăcea să ştii, nu?

Şi-a aprins o ţigară, a tras în piept, apoi a continuat fără să-i răspund:

— Fie. Îţi spun. El vine la bar, Joan. Stă cu mine şi vorbeşte.

— Despre mine, vrei să zici?

— Despre nimic altceva. Suferă, fetiţo. Crede că l-ai trădat, că ai făcut-o pentru bani, şi nu respectă asta.

— N-am făcut-o pentru bani!

— Atunci pentru ce?

Devenise dintr-odată severă, şi am simţit, pe cât de apropiate eram, că nici ea nu mă respecta.

— Am făcut-o pentru Tad.

— Şi uite unde te-a adus asta.

— Pentru numele lui Dumnezeu, taci!

— Fetiţo, cum îţi aşterni…

— Spui că Tom vine la bar?

— În fiecare seară.

— Atunci, dacă ai ocazia, Liz, te rog să-i spui că… i-am fost fidelă, până acum. Şi că voi continua să-i fiu. Dar, te rog, te rog mult să nu-i spui că eu am spus asta.

— Dacă o fac, o să se repeadă încoace într-un minut.

— Şi s-ar putea să fie dat afară.

— Nu sunt prea sigură, a spus Liz. Chiar deloc.

— Te rog să n-o faci.

— O să decid eu ce să-i spun.

— Nu sunt pregătită pentru el.

S-a uitat o vreme la mine, apoi m-a întrebat:

— Ce vrei să spui?

Bănuiesc că am privit-o şi eu o vreme. Apoi i-am spus:

— Liz, nu cred că ştiu nici eu.

— Dacă vrei să spui ce cred eu…

— Roma n-a fost clădită într-o zi. Vreau să iau lucrurile pe rând. Iar pentru mine, prioritatea este să stabilesc că o înţelegere este o înţelegere. Odată lucrul ăsta priceput, viaţa poate continua, şi vom vedea ce se întâmplă.

— Şi Tom? El ce să facă?

— Toate pe rând, Liz!

— Bine, bine, întrebam doar.

Devenisem pe jumătate isterică, iar ea s-a întins să mă liniştească. Apoi, privindu-şi ceasul, a spus:

— Trebuie să fug, sau Jake îmi pune pielea-n băţ. Bianca încă nu a găsit pe cineva să te înlocuiască, aşa că fac din nou muncă dublă.

— Îmi pare rău, Liz.

— Nu mă plâng. Îţi spun care e situaţia. A ezitat. Cât despre Tom, o să-i spun să ţină pumnii strânşi fiindcă s-ar putea să se întâmple ceva. Să se calmeze şi s-o ia uşor.

— Mersi.

— S-ar putea să nu-i placă. Nu e deloc un băiat răbdător.

— Va trebui să-i placă, Liz. Ce altă opţiune are?

Capitolul 27

A plecat, iar eu m-am ridicat şi m-am îmbrăcat. Apoi am coborât şi am stat în living, aşteptându-l

pe Earl. Dar n-am avut mult de aşteptat, fiindcă maşina a sosit la 16.30, iar el a ţopăit înăuntru, vesel nevoie mare.

— Sunt gata pentru plimbarea mea la Garden of Roses, doar că, acum, voi fi servit de femeia aceea, Liz, în loc de o fată frumoasă pe care o cunosc.

L-am mângâiat pe obraz şi i-am oferit zâmbetul pe care îl vâna. Recunosc că am fost surprinsă că avea de gând să-şi păstreze obiceiul de a merge la Garden, dar eu nu aveam niciun motiv. Mergea acolo cu mult înainte să apar în peisaj, aşa că de ce s-ar fi oprit acum?

— Dar, Joanie, când mă întorc, am o veste mare pentru tine! Încă nu-mi vine să cred! Îţi dau un indiciu: de acum înainte, putem avea o viaţă normală, ca ceilalţi oameni.

A urcat, s-a schimbat în haine de stradă, şi-a pus pantofii de piele întoarsă pe care-i purtase întotdeauna, pantalonii de stofă cu ţesătură dublă, cămaşa sport din flanel şi sacoul. M-a mângâiat, m-a sărutat şi s-a îndreptat spre uşă, făcându-i cu mâna lui Boyd şi atingându-şi ceasul. Apoi, foarte voios, a plecat în goană. Nu spusese nimic despre mine, nu mă întrebase dacă doresc să merg undeva, şi m-am gândit: rezolv asta chiar acum. Aşa că mi-am luat o haină şi m-am dus unde stătea Boyd, la maşină, aşteptând să pornească şi să-l aducă pe Earl înapoi. M-am aşezat pe bancheta din spate şi i-am cerut să mă ducă la garajul unde-mi lăsasem maşina. A părut uimit, dar a spus:

— Bine, doamnă White.

— Aş prefera să-mi spui Joan.

— Fie, a zis Boyd.

La garaj, am plătit nota pentru depozitare, treizeci şi cinci de dolari, apoi m-am întors. Pe drum, am trecut pe lângă casa mea, bungalow-ul meu vechi, singura casă pe care o cunoscusem de când plecasem din Pittsburgh. Arăta neschimbată. Am mers mai departe. Când am ajuns la conacul White – nu mă pot forţa să spun „acasă” – am mers la garaj şi am dus maşina înăuntru. Acolo se mai aflau alte trei maşini, un break, o camionetă şi un sedan jerpelit, ultimul aparţinând, probabil, unuia dintre servitori. Cu siguranţă puteam primi cheile uneia dintre celelalte două ca s-o folosesc, însă preferam să am maşina mea.

*

Puţin înainte de ora 18 a apărut Earl, în maşină cu Boyd, iar eu l-am întâmpinat în hol, întrebând dacă avusese o plimbare plăcută.

— Foarte plăcută, mi-a spus, cu excepţia opririi la Garden. Fosta ta colegă, Liz, este o persoană dubioasă, ieftină, vulgară şi îngrozitoare.

— Mie-mi place.

— Mie nu.

— E o prietenă apropiată, aproape singura pe care o am aici, şi ţi-aş fi recunoscătoare dacă n-ai mai vorbi-o de rău.

— Cum doreşti.

— Bine, atunci hai să nu mai vorbim despre ea.

Eram un pic neplăcută, deşi mă străduiam să

nu fiu.

Apoi m-am gândit c-ar fi cel mai bine să par interesată:

— Dar, Earl, ai spus că ai veşti. Ce anume?

Încruntarea i-a dispărut, s-a luminat la faţă şi a spus:

— Cele mai frumoase veşti posibile. Joan, azi am vizitat un doctor nou, iar când i-am zis ce spunea Cord – că trebuie să trăiesc cu mare grijă pentru tot restul vieţii şi că nu se poate face nimic – a râs. A spus că totul e depăşit. Poate că era adevărat cu zece ani în urmă, dar nu şi acum. M-a trecut pe un tratament despre care spune că va da rezultate imediat. Ceva care se numeşte chelare intravenoasă. Este o tehnică nouă, prin care introduc nişte substanţe chimice în tine şi, când sunt scoase, iau cu ele orice ar cauza problema. Nu pot spune că pricep toate detaliile, dar cam asta-i ideea. Asta şi injecţii cu vitamina E de două ori pe zi.

— Şi el crede că asta te va vindeca de angină?

— Este convins. A mai făcut-o pentru o duzină de alţi pacienţi – poate dublu, şi a funcţionat pentru toţi.

— Şi ai încercat azi? E dureros?

— Nu-i chiar atât de rău. Injecţiile sunt ca orice injecţie, iar chelarea... Stai două-trei ore cu o perfuzie al cărei conţinut ţi se scurge încetişor în braţ, printr-un ac. Simţi o înţepătură când intră acul, dar după aceea uiţi că se află acolo.

— Asta până te ridici şi încerci să pleci.

— E pe un stand cu rotile, a spus el.

— Păi, e teribil de interesant, am spus, încercând să mă forţez să par bucuroasă. Şi bănuiesc că merită încercat. Dar cum vei şti că funcţionează?

I-a apărut un rânjet pe faţă, ca unui băieţel.

— Va trebui să facem o probă. A spus că nici în seara asta n-ar fi prea devreme, fiindcă a avut câteva ore la dispoziţie să-şi facă efectul.

— Earl, nu-s aşa de sigură… Ar însemna să-ţi asumi un risc enorm…

— Doctorul Jameson m-a asigurat că nu e aşa.

— Doctorul Jameson nu e cel vizat.

— Reputaţia sa este.

— *Viaţa* ta este!

A părut frustrat.

— Vrei să spui că refuzi?

— Lasă-mă să mă gândesc.

— Te las. Zece secunde.

— Atunci, nu. Sunt prea speriată. Dacă se repetă ce a fost la Londra, doar mai rău…

— Ce s-a întâmplat la Londra a fost provocat de trânta aceea în care m-ai implicat. Dacă ai înceta să mă mai contrazici şi ai coopera…

— *Nu voi coopera*.

Mi-am auzit gura rostind cuvintele, rece şi calm, ca să le dea greutate. Întreaga lui atitudine s-a schimbat. Apoi, la fel de calm şi la fel de serios, a spus şi el:

— Nu. Nu o vei face, nu-i aşa?

— Nu vreau să pici mort lângă mine.

— Nu, Joan. Nu minţi. S-a apropiat. Nu ăsta-i motivul. Sună foarte nobil, dar e un singur lucru în

neregulă – aşa, puţin. Nu vei coopera fiindcă nu vrei. Mă simt ca un prost.

— Earl…

— Te-ai jucat cu mine, nu? Te-ai prefăcut că mă vrei, când de fapt te interesează banii… averea, casa asta, servitorii şi tot ce ţi-am mai dat. E…

— Earl, nu e aşa. Pot dovedi.

— OK, dovedeşte.

— Dacă ar fi adevărat ce ai spus, tot ce ar trebui să fac ar fi să cooperez şi, ce să vezi, aş ţine în braţe un cadavru – şi totul mi-ar cădea în gheare. În schimb, de dragul tău, refuz să cooperez câtă vreme îţi rişti viaţa. Acum, asta ce dovedeşte?

— Poate ar fi însemnat ceva, cât timp eram încă în pericol. Acum, nimic.

— Păi, ai putea crede că tratamentul ăsta nou e sigur, dar eu aş spune că visezi cu ochii deschişi, şi poate e o înşelătorie, iar dacă am dreptate, ai putea să mori. Ce să mai zic?

Dar el clătina din cap.

— Nu poţi spune nimic, fiindcă nu spui adevărul. Mă minţi şi te minţi şi pe tine.

— Ah, acum ştii ce-mi spun mie însămi? Să-mi spui cum faci!

— Bucuros. Privirea ta spune ceva diferit de ceea ce-ţi iese pe gură. Este la fel ca privirea băiatului tău, când a urlat uitându-se la mine. Arăţi exact ca el, Joan, iar ochii tăi spun acelaşi lucru. M-a urât, şi la fel mă urăşti şi tu. Am bănuit, încă de la Londra, încă de când nu mi-ai permis să te ating, încă de când ai insistat să zburăm acasă mai

devreme. Iar acum…

Am încercat să-l prind de braţ, dar s-a scuturat, apoi a urlat din rărunchi:

— Jasper! *Jasper*!

Din bucătărie, ţâşnind pe uşa sufrageriei, a apărut Boyd, încheindu-şi livreaua în timp ce fugea.

— Jasper are zi liberă astăzi, domnule White, vă amintiţi?

Earl nu a răspuns, ci s-a năpustit spre maşină şi a urcat. Boyd l-a urmat, s-a aplecat lângă geam, şi-a atins şapca, la un cuvânt din interior, a urcat şi a plecat.

*

Nu aveam chef de cină, aşa că am mers la bucătărie să le explic Aramintei şi Myrei, care era de serviciu. Mi-am cerut scuze fiindcă nu aveam poftă de mâncare, iar ele au spus că nu făcea nimic. Au fost drăguţe, dar mi-am dat seama că ştiau de ce n-aveam apetit.

Am urcat şi am fiert în suc propriu. Dar, după o vreme, mi s-a făcut totuşi foame. Fiindcă refuzasem cina pe care o pregătiseră deja, nu mă puteam răzgândi cerându-le s-o mai pregătească o dată. Am ştiut unde puteam să merg să mănânc. Ieşind din nou prin bucătărie, le-am surprins pe Araminta şi pe Myra luând cina împreună, şi le-am spus:

— Dacă domnul White apare cât timp sunt plecată, vă rog să-i spuneţi că mă întorc pe la

nouă-zece. Trebuie să mă ocup de ceva. Spuneţi-i că folosesc maşina mea.

— Da, doamnă Joan. Desigur.

Am condus până la Garden, am parcat şi am intrat în bar. Era plin, iar Bianca o ajuta pe Liz. A venit la mine, ne-am strâns mâinile, m-a întrebat ce mai fac şi, când i-am explicat că venisem să iau cina, m-a dus la o masă, aceeaşi la care stătuse Earl şi la care venea apoi Tom, şi m-a întrebat ce doream.

— Ce aveţi? am întrebat-o. Mi-e foarte foame.

— Friptură de vită, pui la rotisor, gulaş.

— Aş dori gulaş, Bianca.

Gulaşul era preparat după reţeta ei specială şi era foarte mândră de el, aşa că i-am făcut un fel de compliment alegându-l. S-a dus la bucătărie să anunţe, iar eu m-am dus să-i strâng mâna lui Jake şi am îmbrăţişat-o pe Liz, am sărutat-o şi i-am spus: „Surpriză!” Apoi mi-am luat la masă lucrurile pe care le dusesem de atâtea ori pentru clienţi – şervet, furculiţă, cuţit, lingură, pâine şi unt – pe care toată lumea le primea la cină, şi m-am aşezat. Dar am avut deodată un impuls.

— Nu mă servi, Bianca, am spus. O să mănânc la locul meu obişnuit.

Aşa că mi-am dus lucrurile înapoi prin uşa batantă şi am intrat în bucătărie, unde i-am strâns mâna domnului Bergie şi băiatului care spăla vasele, care era nou. Apoi i-am spus domnului Bergie:

— Pentru mine e gulaşul pe care l-a anunţat Bianca, şi o să-l servesc aici, la locul meu obişnuit.

M-am aşezat la aceeaşi măsuţă pliantă la care stătusem în prima mea seară, între cuptor şi uşa cămării. M-am făcut comodă şi am aşteptat cât timp domnul Bergie mi-a pregătit cina. Apoi m-am dus s-o iau, am folosit tacâmurile pe care le aveam în mână şi am mâncat.

— E bun gulaşul în seara asta, i-am spus, iar el m-a salutat.

Am luat nişte salată, am decis să sar peste desert şi mi-am făcut singură o cafea neagră. Apoi am stat şi am băut-o, simţindu-mă în largul meu, relaxată, de parcă eram cu nişte prieteni.

Când m-am întors la bar, aglomeraţia de la cină se mai risipise, iar eu m-am aşezat la aceeaşi masă, ca să-mi continui discuţia cu Liz.

— Azi a venit cineva, a şoptit ea.

— Aşa? Când?

— Azi, chiar după ce am deschis.

— Şi?

— I-am spus că ne-am văzut.

— Bine.

Am încercat să mă port normal, dar nu m-a lăsat să scap. A stat şi a aşteptat, şi în sfârşit n-am mai putut îndura.

— Şi? am izbucnit. Ce a spus?

— Că puţin îi pasă – sau ceva de genul.

— Aşa, şi? Puţin îi pasă.

Dar a rămas acolo încă puţin şi am mai izbucnit o dată:

— Şi tu ce-ai zis?

— N-aş putea repeta. Pe urmă: I-am spus să nu mai mănânce rahat, iar dacă voia să audă restul,

să spună.

— Şi a vrut?

— Tu ce crezi?

— Atunci ce i-ai spus?

— Fetiţo, nu ştiu dacă am procedat corect, dar poţi să previi o catastrofă. Adică, dacă afla ce mi-ai spus azi, se putea simţi mai bine şi nu avea să se aventureze să facă un lucru necugetat. Aşa că mi-am permis să-i spun ce mi-ai zis tu – nu totul, dar a înţeles ideea.

— Ce idee, Liz?

— Că încă eşti ataşată de el şi nu te-ai culcat cu noul tău bărbat din cauza asta.

— Dar… nu-i aşa.

— Atunci am înţeles greşit când ai spus că nu ai consumat căsătoria. Dacă am spus ceva aiurea, te rog să mă scuzi.

— N-ai înţeles greşit – e chiar aşa cum i-ai spus. Dar nu-i din cauza asta. Aş vrea să fie aşa, dar nu e.

— Fetiţo, mă doare capul.

— Liz, dacă ar fi aşa cum ai spus, dacă aş avea genul ăla de căsătorie pentru că încă-i duc dorul lui Tom, m-aş bucura enorm. N-aş fi prea mândră. Dar nu ăsta e motivul. Dacă aş putea, aş face-o, Liz – avocatul mi-a spus că sunt nevoită. Dar în seara asta s-a ajuns la capăt, întocmai cum m-am temut că se va întâmpla. Şi *nu am putut* să continui – nu din cauza lui Tom, ci pentru că nu pot suporta gândul moşului suindu-se pe mine şi…

— Deci îl părăseşti?

— Nu ştiu încă.

— Joan, eşti la fel de rea ca Tom. Nu-mi mai servi nici mie rahat. De ce m-ai chemat azi? De ce m-ai invitat la prânz? Eu am înţeles că trebuia să duc un mesaj. Bine. L-am dus. Acum i-ai dat speranţe. Aşa că, dacă te răzgândeşti, a fost luat de fraier. Iar eu te avertizez că s-ar putea să nu înghită asta.

— Bine, Liz. Mersi.

*

Toată discuţia a durat mai mult decât îmi ia mie s-o redau, iar locul s-a umplut din nou, de data asta cu gaşca întârziată, cea care ieşea de la cinematograf. Ca de obicei, erau mai tineri decât oamenii care veneau să ia cina şi, tot ca de obicei, au început s-o hăituiască pe Liz. Într-o secundă m-am ridicat şi am început să preiau comenzi pentru ea – mulţi mă cunoşteau şi au început să mă strige prietenoşi, fără să dea prea multă atenţie faptului că nu eram în uniformă. Şi apoi, dintr-odată, în faţa mea se afla Earl, cu chipul schimonosit de furie.

— Doamna Earl K. White, a răcnit el, nu serveşte băuturi într-un bar!

— Doamna Earl K. White *Al Treilea*, i-am răspuns. Hai să folosim întregul titlu, dacă tot e să-l folosim. Iar această doamnă ia singură hotărâri când vine vorba să servească băuturi, fie că le serveşte sau le aruncă în faţa cuiva care intervine – sau încearcă să intervină.

Eram la bar, cu o tavă de gin cu lime în mâini, iar el s-a dat la o parte, şi repede. Totuşi, nu am

trecut de el – nu încă.

— Am crezut că ţi-am spus, am continuat, să-ţi iei copoiul de pe urmele mele, şi *credeam c-ai promis s-o faci*.

— Copoi? N-am nevoie de aşa ceva! M-au sunat vreo zece oameni să-mi spună că eşti aici! Că soţia lui Earl K. White serveşte băuturi…

— Al Treilea, am spus, şi am trecut de el cu tava. Am aşezat băuturile în faţa clienţilor şi i-am făcut semn lui Liz să facă nota, fiindcă eu doar ajutam. Apoi m-am întors spre Earl şi i-am spus: Sunt gata dacă eşti şi tu.

— Gata pentru ce, Joan?

— Să merg acasă, ce altceva? Am fost lăsată singură întreaga seară, aşa că am decis să-mi vizitez prietenii. Iar când au avut nevoie de ajutor, l-am oferit. Să faci parte din înalta societate presupune obligaţii – *noblesse oblige*, aşa se spune. Dar acum, fiindcă ai sosit şi ai făcut o scenă…

A pocnit din degete în direcţia vestibulului şi l-am văzut pe Boyd apărând.

— Mergem acasă, a anunţat el. Adu maşina.

— Da, domnule.

— Nu şi pentru mine, mersi, am spus. Folosesc maşina mea. Dacă vrei să mergi cu mine, Earl, eşti bine-venit sau du-te cu maşina ta, dacă preferi, însă eu voi merge cu a mea.

Fierbea de furie, iar eu mă aşteptam să se năpustească afară, ca mai devreme. În schimb, i-a spus lui Boyd să plece singur cu maşina şi a aşteptat până mi-am luat jacheta. Mi-am dat

seama imediat că nu se afla acolo ca să se asigure că-l vedeam umilit, sau jenat, sau ruşinat, sau vreunul din celelalte lucruri pe care le pretindea, ci ca să se laude cu un triumf. Era ceva despre care voia ca eu să ştiu şi nu voia să mă scape din ochi până n-o spunea. Dar ideea aceea a fost vagă, fiindcă nu mă prinsesem încă ce fel de seară avusese. Aveam doar senzaţia neplăcută că va mai urma ceva.

Nu bănuiam nici pe departe.

Capitolul 28

Am ieşit, i-am deschis portiera din dreapta şi am aşteptat să urce. Apoi am suit şi eu şi am mers acasă – casa lui, cel puţin, şi locul căruia trebuia să-i spun *acasă*, căci se părea că acolo locuiam. M-am dus la garaj şi mi-am lăsat maşina, după care am mers până la uşa din faţă cu el. În tot timpul acela a ţinut în el orice dorea să spună. Imediat ce am ajuns în living, a izbucnit:

— Care a fost scopul? Să mă umileşti? Soţia lui Earl K. White nu lucrează într-un bar!

— Soţia lui Earl K. White a lucrat într-un bar, aşa cum bine ştie Earl K. White, iar soţia lui Earl K. White poate face ce-i place, iar ei îi place, dacă este lăsată singură o seară întreagă, să o petreacă împreună cu prietenii, şi dacă au nevoie de ajutor, să-l ofere. Alte întrebări?

— De ce nu pui tu una?

— Cum ar fi?

— De ce nu mă întrebi unde mi-am petrecut

seara?

— Nu e treaba mea, de aceea – dar întrucât vrei să fie treaba mea, fie. Unde ţi-ai petrecut seara?

— Într-un salon de masaj.

— Vrei să zici, într-un bordel mai mic.

— Da, poţi să-i spui şi aşa.

— Îi spun pe numele real – cel puţin aşa am auzit şi părea credibil. Şi ţi-a plăcut?

— Să fii sigură.

— Atunci mă bucur.

— Mă gândeam eu. S-ar putea să te intereseze că tu şi doctorul Cord v-aţi înşelat. Am primit ceea ce se numeşte un masaj – de fapt, chiar două – fără consecinţe fatale, din câte vezi.

— E minunat, Earl, dar nu dovedeşte că doctorul Cord s-a înşelat.

— Poftim? Eu cred că da.

— Nu şi dacă prin „masaj” te referi la ce cred eu că te referi, adică la o tânără care s-a ocupat de tine folosindu-şi mâinile. Fie, la sfârşit şi-a dat jos prosopul şi a făcut ceva mai mult decât se presupune c-ar fi legal, şi puteai să mori din asta, dar mulţumesc cerului, nu s-a întâmplat. Însă există o diferenţă între ce s-a întâmplat acolo şi ce propui să facem noi, iar dacă nu ştii care e diferenţa nu voi fi eu cea care să-ţi explice.

— Am supravieţuit uneia şi aş supravieţui şi celeilalte.

— Poate că da. Ies din lac ca să cad în puţ.

— Vrei să spui că actul cu tine ar fi cu atât mai grozav?

— Aş spune că tu crezi asta, altfel nu ai insista atât. Earl, am văzut ce se petrece cu tine când te exciţi. O femeie pe care n-o cunoşti şi pe care n-o s-o mai revezi nu te poate excita la fel de mult ca soţia ta, iar atingerea mâinii unei femei nu te poate excita la fel ca actul de a-i poseda întregul trup. Ai aflat în seara asta ce poate îndura corpul tău, dar n-ai aflat suficient ca să spui că eşti pregătit pentru ceea ce vrei. Şi singurul mod de a afla asta e prea periculos.

— Şi cum poţi şti asta? Eşti o femeie impresionantă, Joan, nu spun că nu – dar nu-mi amintesc să fi terminat Medicina. Hai să-ţi arăt ceva.

S-a ridicat şi a tras o scară mică din mahon, nu mai înaltă de patruzeci şi cinci de centimetri, cu două trepte, pentru a fi folosită la rafturi, care erau destul de înalte pe o latură a încăperii.

— Este o revistă pe care mi-a împrumutat-o doctorul Jameson. Are un articol despre angină.

— Nu mă va face să mă răzgândesc, dar fie, arată-mi.

Fierbând, ţinându-se cu o mână de raft pentru echilibru, s-a căţărat, a ajuns sus şi s-a întins să ia un volum îngust. Dintr-odată, în loc să-l prindă, şi-a dus mâna la piept şi s-a întors cu faţa spre încăpere. Am ştiut că-l lovise un atac şi că, dacă nu făceam ceva repede, avea să cadă. Am ţâşnit lângă scară şi l-am prins de picioare.

— Sprijină-te de mine, Earl, am şoptit. Nu încerca să cobori. Sprijină-te de mine şi lasă-te în jos.

Aşa a făcut şi a ajuns pe podea. Sunt destul de puternică, aşa că l-am putut duce până la un scaun.

— Pastilele tale sunt lângă pat, aşa cum erau şi la Londra?

— Da! *Da*! a şoptit. Joan, repede! Pentru numele lui Dumnezeu, adu-le *repede!*

M-am grăbit. Nici nu ştiam sigur care dintre camere era a lui, dar am descoperit-o deschizând câteva uşi, apoi am găsit flaconul, într-un colţ la capul patului. L-am înşfăcat şi am fugit jos. Era încă pe scaun, agonizând. I-am pus o pastilă în mână. A băgat-o în gură şi l-am văzut rulând-o sub limbă. A întins mâna după încă una şi i-am dat-o. A vârât-o şi pe aceea în gură şi, după un moment, respiraţia a început să i se regleze. Şoptind răguşit, a început din nou să-mi spună, la fel ca în Londra, ce să fac dacă murea.

— Vrei să taci naibii?

A expirat puternic, cu faţa roşie şi chinuită.

— Nu mori tu de data asta. Sunt aici şi am grijă să nu mori.

— Nu vrei să mor?

— Tu ce crezi?

— Joan, tu nu mă iubeşti nici măcar un pic, dar eu te iubesc şi nu mă pot abţine.

— Earl, te iubesc, dar nu ştiu cum aş putea iubi un leş.

— Fie, fie.

*

Încet-încet, criza a trecut.

— Când începe să treacă, e cel mai rău. Simt ca şi cum o mână a fost acolo şi mi-a strâns plămânii până când aerul a ieşit din ei – nu inima, ci plămânii – deşi, fireşte, inima e cea care provoacă totul.

— Încetişor.

— Joan, încerc.

Apoi, dintr-odată, totul s-a terminat, iar el a continuat să zacă pe scaun, încă prăbuşit. Când a început să-şi revină şi s-a ridicat în capul oaselor, am întrebat:

— Acum putem vorbi?

— Bine. Ce e, Joan?

— Despre salonul de masaj.

— Bine, dar trebuie să adaug ceva. S-a întâmplat întocmai cum ţi-am spus, doar că s-a întâmplat cu tine şi nu cu fata aceea.

— Poftim?

— M-am prefăcut. Mi-am închipuit că erai tu. În mintea mea, în inima mea, *erai* tu – asta voiam să-ţi spun. Încerc să-ţi spun că, în ciuda tuturor, deşi simţi ce simţi faţă de mine, eu te iubesc. Chiar te iubesc.

Iată că apărea încă o dată ceea ce sugerase Liz: că toate se puteau rezolva dacă te prefăceai. Mi-am dat seama brusc că şi eu făcusem asta, la începutul căsniciei mele, când Ron şi cu mine încă mai încercam, şi de atunci citisem că întreaga rasă umană o face, la un moment dat. Dar cu Earl pur şi simplu nu puteam. Niciun fel de închipuire nu putea ajuta.

— Dar te-am întrerupt, Joan. Ce voiai să spui?

— Despre salonul de masaj – te rog să nu mai mergi acolo.

— Îmi spui şi un motiv?

— Încă mă mai întrebi, după ce s-a întâmplat?

Nici măcar n-a părut stânjenit.

— N-a fost salonul, a spus, ci cearta cu tine, tensiunea…

— Au fost ambele, Earl. Combinaţia. Şi chiar fără ceartă s-ar fi putut întâmpla, dacă ce-a fost înainte te-ar fi adus la un asemenea climax emoţional. Iar dacă s-ar fi întâmplat cu mine, fiindcă aş fi permis să se întâmple ceea ce implori, n-aş putea suporta să trăiesc, ştiind că am provocat asta. Înţelegi acum de ce nu pot să-mi permit să spun da? Îţi dai seama ce ar însemna?

— Dar *tu* îţi dai seama, Joan, ce ar însemna pentru mine să ştiu că pot fi normal, că pot trăi viaţa pe care o trăiesc toţi, şi să renunţ doar fiindcă ţi-e ţie teamă? Nu pot promite asta, Joan. Nu pot.

— Atunci, dacă aşa vrei să fie, măcar hai să reducem cât de mult posibil riscurile.

— Adică?

— Ţi-a plăcut fata aceea de la salon?

— Îţi vine sau nu să crezi, a fost foarte drăguţă – blândă, înţelegătoare, dulce.

Nu m-am putut abţine şi i-am tăiat-o scurt:

— Sigur c-a fost.

— Ce-am făcut n-a fost ieftin.

— Cine ştie mai bine decât mine că tu nu te-ai putea comporta ieftin, Earl? Deci ştii cum o

cheamă?

— Bella.

— Ştii cum se numeşte locul?

— Kitty-Cat. E în Arlington.

— Atunci, dacă şi când – mâine seară sau oricând – simţi nevoia şi nu poţi sau nu vrei să rezişti, vreau să-i suni – caut eu numărul – şi să-i spui Bellei să vină aici.

— Joan, asta ar fi grav…

— Nu *la fel* de grav ca un eveniment nefericit la Kitty-Cat, dacă ai avea o criză acolo. Earl, pentru ei ai fi doar o problemă, ceva de care ar trebui să scape, să fie dus în stradă înainte să vină poliţia. Nu putem permite să ţi se întâmple asta.

I-am dat la o parte câteva şuviţe de păr din ochi.

— La fel cum tu vrei să ştii ce simt, şi trebuie să accepţi, depinde de mine să ştiu ce simţi *tu* şi să accept asta. Şi… bănuiesc că ştiu. Mi-aş dori, pentru binele tău, să nu fie aşa, dar nu poţi ţine Niagara pe loc, şi se pare că dorinţa asta a ta e la fel de puternică.

— Chiar ai vrea să…?

— Dacă trebuie, aş vrea să fie aşa. În felul ăsta, ai fi aici, unde ştim ce să facem cu tine şi cum să dăm de doctor, dacă ar fi necesar.

— Dacă aşa vezi lucrurile…

— Aşa le văd.

— Eşti remarcabilă, Joan.

*

A doua zi s-a dus la birou, dar a revenit aproape imediat, când abia îmi terminasem micul dejun.

— Pe drum spre birou, mi-a venit o idee despre un lucru pe care vreau să-l înlătur – am tot vrut, dar îmi dau seama c-ar fi mai bine s-o fac acum. Poţi veni cu mine acum la bancă?

— Desigur.

Mi-am luat o haină, am ieşit cu el şi am intrat în maşină, în timp ce Jasper îmi ţinea portiera, apoi am mers cu el la Suburban Trust, în College Park. Acolo, managerul, domnul Frost, a ieşit bucuros din birou să ne strângă mâna şi să-mi fie prezentat, fiindcă, fireşte, se scrisese în ziare despre căsătorie.

— Dick, i-a spus Earl, aş vrea să-mi schimb toate cele patru conturi, cel curent, Special 1, Special 2 şi cel de economii, din unic în comun, pe numele meu şi al doamnei White – ca să fie protejată în cazul decesului meu.

— Puţin probabil, domnule White, dar dacă aşa doriţi…

— Nu e doar probabil, ci sigur. Dacă-i dai Domnului timp, te uimeşte ce poate face.

— Întotdeauna are o glumiţă pregătită, mi-a zâmbit domnul Frost.

— Da, întotdeauna.

A renunţat la conversaţia uşoară şi ne-a condus în biroul său, unul de dimensiuni apreciabile, cu pereţi de sticlă. Ne-am aşezat, iar domnul Frost a chemat o fată şi i-a spus să aducă nişte formulare, nu-mi amintesc care anume. Apoi

am semnat, Earl ca să-şi dea acordul, şi eu ca titular comun al conturilor. Am dat şi specimene de semnătură pe patru fişe diferite. Conturile speciale s-au dovedit a fi pentru impozite, unul pentru cele federale, unul pentru cele statale. Numele meu a fost pus pe toate, şi în final Earl a cerut bilanţul pentru fiecare. Am rămas tablou. În contul curent erau peste şase sute de mii de dolari, într-unul special, două sute treizeci de mii de dolari, în celălalt, nouăzeci de mii de dolari, iar în economii, şaizeci şi cinci de mii de dolari. Ştiam că era bogat, dar nu avusesem nici cea mai mică idee cât de bogat. Când am terminat, i-am strâns mâna domnului Frost şi i-am mulţumit, iar Earl i-a făcut semn din cap. Apoi am ajuns la uşă, ca să ieşim, dar domnul Frost a interpretat semnul ca pe un rămas-bun şi nu ne-a însoţit. În vestibulul de sticlă de la intrarea în bancă, Earl mi-a luat brusc mâna şi a spus:

— Joan, ţi-am zis nişte lucruri urâte aseară, aşa cum face deseori un bărbat îndrăgostit. Te rog să nu te îndoieşti, Joan, că *sunt* îndrăgostit. Te iubesc la nebunie, şi…

— Şi *eu* te iubesc, Earl.

Am spus-o fără niciun tremur în voce, de data asta, fără să ezit, şi fără – speram – privirea îngrozită a lui Tad în ochi.

— Poate că da, a spus el, în felul tău. Cel puţin ştiu că nu-ţi doreşti să mor, fiindcă dacă asta ai fi vrut ai fi avut suficiente ocazii, inclusiv aseară. Dar, totuşi… A arătat în direcţia băncii. Mă bucur c-am făcut asta. Acum ai la fel de mult cu mine în

viaţă cum ai avea cu mine mort.

— Te rog să nu vorbeşti aşa.

— Doar că nu vreau să fie o problemă, nici în mintea ta, nici a altcuiva.

*

În seara aceea s-a comportat exemplar. A fost liniştit, politicos şi n-a avut pretenţii fizice. Ne-am uitat la televizor, iar când eu, foarte stresată în legătură cu subiectul, am spus că doream să merg la culcare, m-a mângâiat, m-a sărutat şi m-a condus sus, dar n-a încercat să mă urmeze în camera mea şi nu a bătut apoi la uşă după ce am intrat. Ce uşurare! În sfârşit puteam dormi fără să-mi fie frică. Dimineaţa, a intrat şi m-a sărutat cât mă aflam încă în pat, apoi a plecat la lucru, cu Jasper conducând maşina. După-amiaza, s-a întors acasă, şi-a schimbat hainele pentru plimbare, s-a dus la Garden şi a revenit fără incidente.

Seara aceea a fost la fel cu cea de dinainte, şi la fel şi următoarea. Însă o seară mai târziu lucrurile nu au mai fost la fel, nici pe departe. A ieşit la plimbare, ca de obicei, s-a întors acasă şi m-a sărutat, dar cumva stânjenit şi vinovat, şi s-a dus sus imediat, spunându-mi să nu folosesc telefonul, ca să poată efectua un apel. Apoi, când s-a servit cina, nu a coborât. Am urcat, am bătut la uşă şi am deschis-o şi l-am găsit cu perfuzia fixată, cu tuburile de cauciuc alimentându-l cu medicament. A tresărit şi a părut jenat, de parcă fusese surprins făcând ceva nepermis, ceea ce mi

s-a părut prostesc, fiindcă ştiam că urmează tratamentul, iar el ştia că eu ştiam. Nu i-am spus nimic despre asta, ci l-am informat că masa era servită, dar a spus că nu dorea să ia cina – „încă nu, deocamdată”. Formularea era bizară, de parcă îi era foame şi amâna să mănânce, dintr-un anumit motiv. Nu m-a privit, iar eu am coborât, am luat singură cina şi am încercat să înţeleg ce se petrecea, însă fără succes. Mai târziu, pe când mă aflam în living s-a auzit soneria. Nu aşteptam pe nimeni, din câte îmi aminteam, şi am avut o presimţire.

— Răspund eu, i-am spus Myrei, care pornise spre uşă.

Când am deschis, în prag se afla o fată, îmbrăcată într-un fel de uniformă de asistentă medicală, cu o haină pe umeri şi un taxi parcat pe alee, în spatele ei. A clipit, apoi a spus:

— Dacă sunteţi îngrijitoarea, eu sunt Bella, şi am venit la domnul White.

Mărturisesc că m-am simţit zguduită. Se afla acolo la sugestia mea, fără îndoială, dar să o văd în realitate, cu taxiul aşteptând afară, mi-a făcut capul să se învârtă.

— Desigur, am spus. Cred că domnul White te aşteaptă. Intră, te rog.

A făcut întocmai, iar eu mi-am luat geanta din living, am ieşit şi am plătit taxiul – doisprezece dolari şi ceva. I-am dat cincisprezece, apoi am revenit înăuntru. Fugind sus pe scări, am bătut la uşa lui Earl şi i-am spus:

— Earl? Avem *companie!*

Cred c-am făcut-o din răutate, măcar un pic, fiindcă-mi spusese cineva că aşa strigă o matroană de bordel când apare un musafir: „Fetelor! Avem companie!” Oricum, i-am făcut semn să urce, i-am arătat uşa la care să bată şi am coborât. Când am auzit cum se deschide şi se închide iar, am intrat în bucătărie şi i-am spus Aramintei:

— Domnul White are un musafir. Nu trebuie deranjat, dar dacă se întâmplă ceva – dacă are o criză – mă poţi găsi la numărul ăsta.

I-am scris numărul de la Garden pe carneţelul de notiţe pentru bucătărie. Ca să mă asigur că a înţeles, am întrebat-o:

— Ştii despre crizele lui?

— Vă referiţi la durerea din piept?

— Exact. Te rog să mă anunţi imediat. Îi poţi da pastilele dacă are nevoie de ele, dar nu suna pe nimeni altcineva, nici măcar pe doctor, până nu ajung aici. Nu-mi va lua mai mult de zece minute.

— Da, doamnă White. Am înţeles.

S-a uitat la mine foarte ciudat, însă am simţit căldură dincolo de privirea încruntată şi m-am gândit că lucrurile vor fi sub control. Pe urmă mi-am luat haina, am scos maşina şi m-am dus la Garden.

Era o zi de vineri, pe la începutul lui noiembrie, iar garderoba pentru pălării se deschisese din nou, pentru prima dată în câteva luni, fiindcă, fireşte, vara nu se poartă pălării, sau haine, sau alte lucruri care pot fi lăsate la garderobă, iar în octombrie fusese cald. Acolo era o fată nouă, pe care nu o cunoşteam, dar tot acolo se afla şi telefonul, aşa că

trebuia să mă bazez pe ea. I-am dat un dolar şi, când i-am spus cum mă numesc, a ştiut cine sunt şi a fost entuziasmată să mă întâlnească. Bănuiesc că eram cunoscută drept fata care se descurcase foarte bine. I-am zis:

— Aştept un telefon, unul foarte important, şi voi fi la bar. Te rog să nu mă laşi baltă. S-ar putea s-o ajut pe Liz, aşadar, dacă nu mă vezi pe mine, să-i spui ei.

— Puteţi conta pe mine, doamnă White.

— Joan.

Liz m-a aşezat mai întâi la bar, între alţi doi clienţi, apoi m-a mutat la măsuţa mea obişnuită, când a fost disponibilă. Nu mă aşteptam să primesc vreun telefon şi mă pierdusem fericită în activitatea de a o ajuta pe Liz cu comenzile, când cineva m-a bătut pe umăr şi, când m-am întors, am văzut că era fata cea nouă.

— Un telefon pentru dumneata, Joan. Femeia spune că-i important.

Era Araminta.

— Veniţi repede, doamnă Joan. Are o criză. E foarte rău, de data asta – foarte, foarte rău.

*

Am parcat maşina afară, în faţă, şi deja deschisese uşa când am sărit din ea. Am intrat şi am urcat. Myra se afla acolo, pe un scaun de lângă pat, la fel şi Earl care era sub cuvertură, complet dezbrăcat, dacă era să mă iau după mormanul aruncat pe podea – pantaloni, cămaşă, lenjerie şi

tot tacâmul. Alături se afla o brasieră delicată de dantelă, lăsată în urmă de proprietară când ieşise în mare grabă.

Îşi încleştase mâna pe piept şi avea ochii strâns închişi, dar când m-a auzit intrând s-a forţat să-i deschidă.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că eşti aici, Joan, a gemut, scoţând fiecare cuvânt cu mare dificultate. Asta e – ai câştigat.

— Am *câştigat?!*

— Ai avut dreptate, asta încerc să spun.

I-am spus Myrei:

— În regulă, aţi făcut ce trebuia, toate. Acum…

— Să-mi spuneţi dacă aveţi nevoie de mine, doamnă.

A plecat, iar eu am întrebat:

— Fata aceea te-a lăsat aşa?

— I-am spus eu să plece. Era speriată.

Am văzut flaconul de pastile zăcând lângă el pe pat, gol.

— Medicamentul n-a ajutat?

— Nu şi de data asta. De data asta a venit sfârşitul, pot să-l simt. Tu – câştigi.

— Vrei să încetezi să spui asta? Dacă se întâmplă ce spui, sunt cea mai mare fraieră din istorie.

— *Aşa* se va întâmpla. Nu e doar durerea de data asta – nu pot să respir, iar asta-i ceva nou. Nu poate continua. Dacă te-aş fi ascultat…

— Termină. Termină odată.

Aveam telefonul în mână şi căutam numărul doctorului Cord în cartea de lângă el. Existau două

numere, dintre care unul avea un „A” alături, despre care am presupus că era numărul de acasă. Când eşti suficient de bogat şi, bănuiesc, suficient de bolnav, doctorul tău îţi dă şi numărul de acasă, să-l poţi suna în orice moment. Într-adevăr, doctorul Cord a răspuns la numărul de acasă, şi înainte să-mi termin propoziţia a spus că va ajunge imediat. Când m-am întors lângă Earl, arăta mai rău, cu maxilarul încleştat din cauza durerii. A reuşit să spună:

— Am auzit că… ai bătut o dată un tip… la Garden.

— Cu siguranţă aşa s-a întâmplat.

— Pentru că… a încercat ceva cu tine.

— Da.

— Dacă m-ai fi bătut… măcar o dată. Dacă mi-ai fi băgat minţile-n cap.

Pentru câteva minute nu a spus nimic, şi nici eu, ci l-am privit cum se chinuia să respire, ţinându-l de mână. A icnit uşor.

— E vina mea, am spus. Toată treaba asta a fost ideea mea. M-am gândit că vei fi mai în siguranţă aici…

— Nu, nu a fost… ideea ta.

— Eu am fost cea care ţi-a spus s-o chemi.

— Mi-a venit ideea… cu săptămâni înainte… să-ţi vină ţie. Era atât de nebunească… nu mă puteam convinge să-i dau glas. Dar asta am făcut. Joan, ascultă… mai rămâne un lucru de spus.

— Da, Earl. Ce anume?

S-a ridicat într-un cot ca să vorbească, dar nu am aflat despre ce şi nici până astăzi nu ştiu. Când

a căzut înapoi, era deja dus, şi în clipa aceea a intrat un bărbat pe care nu-l mai văzusem niciodată, şi mi-am dat seama că era doctorul Cord. I-am spus:

— Mulţumesc că aţi venit, domnule doctor. Din păcate, cred că aţi ajuns prea târziu.

S-a apropiat de Earl ca să-i ia pulsul. Negăsindu-l, i-a pus mâna jos cu blândeţe.

— Îi bătuse de mult ceasul, doamnă White.

Capitolul 29

A început cu certificatul de deces, apoi s-a întrerupt ca să sune la poliţie, „ca să nu apară întrebări”, după care s-a întors spre mine şi a spus:

— Probabil nu v-a zis, dar am încercat să-i explic că o asemenea căsătorie i-ar putea fi fatală. Am fost foarte necăjit când am văzut anunţul în ziar, cum că se însurase…

Eu am intervenit şi i-am spus:

— Mi-a zis totul, mai ales ceea ce tocmai aţi menţionat, şi ne-am căsătorit oricum. Cunoştea riscurile, iar eu l-am implorat să şi le amintească, însă el îşi dorea o viaţă normală.

Atunci, doctorul Cord m-a privit într-un fel care mi-era mult prea familiar: sergentul Young o făcuse, la fel şi avocatul, Eckert; Tom, şi Lacey, şi Luke Goss, şi mulţi alţi clienţi de la bar – tot felul de oameni o făcuseră, probabil sute, de când am împlinit doisprezece ani şi am început să mă dezvolt ca femeie. La muncă invitasem aceste priviri, cred, fiindcă uniforma îmi afişa picioarele şi

bustul, dar nimic din asta nu se aplică acolo, în dormitorul soţului meu, când trupul lui zăcea la nici trei metri, iar corpul *meu* nu avea nimic descoperit sau atrăgător. Dar doctorul Cord, obişnuit, poate, cu cadavrele, ţinând cont de profesia lui, şi nefiind atât de scârbit de al lui Earl, s-a tot uitat la mine aşa. Am simţit cum ochii mi se umpleau de lacrimi, chiar dacă erau de furie şi frustrare.

— Earl avea cu siguranţă dreptul la o viaţă normală, a spus doctorul Cord, dar nu sunt sigur că asta a avut.

A făcut un semn către echipamentul de chelare intravenoasă, care se afla încă lângă fotoliul din colţ, cu seringile hipodermice pentru injecţiile cu vitamine aliniate pe raftul din spate. Apoi s-a aplecat şi a ridicat brasiera între vârfurile degetelor arătător şi mijlociu, de parcă era murdară.

— Asta-i o piesă de lenjerie adorabilă, doamnă White, dar, dacă nu mă înşel, cu cel puţin două mărimi mai mică ca să vă aparţină.

I-am smuls-o şi am îndesat-o în buzunarul jachetei. A continuat:

— Poliţia va ajunge imediat, dar n-ar trebui să fie mai mult decât o chestiune de rutină pentru ei. Îi voi înştiinţa despre anamneza lui Earl, despre crizele lui anterioare. Nici măcar nu vor efectua o autopsie, dacă procedez aşa. Nu vor vedea niciun motiv. Presupunând…

— Presupunând?

— Presupunând că nu menţionez articolul de îmbrăcăminte din buzunarul dumneavoastră.

S-a dus la scaun şi a ridicat punga de perfuzie

din cârligul său.

— Despre tratamente medicale cu care nu am fost de acord. Atunci s-ar putea să facă o autopsie. Chiar nu cred c-ar trebui să le spun, însă. Ca o favoare pentru Earl, odihnească-se în pace. Merită mai mult decât să i se tăvălească buna reputaţie prin noroi într-un scandal în ziare. Orice om, viu sau mort, se poate bucura din când în când de o favoare.

Ştiam ce credea despre mine, ce credea că fusesem pentru Earl: cineva ca Bella, doar că mai bine plătită.

— Dar spuneţi-le, am intervenit. Spuneţi-le orice vreţi, tot ce vreţi. N-am nimic de ascuns. Nimic.

— Doamnă White…

— Nu doresc nicio favoare. Nici nu le ofer, nu de genul la care vă referiţi. Nu vă e ruşine să cereţi…?

Atunci am auzit paşi pe hol şi zgomotul uşii deschizându-se în spatele meu. Privind peste umăr, doctorul Cord s-a îndreptat de spate, ceea ce mi-a spus că era poliţia. Nu ştiam cât din cele ce fuseseră spuse auziseră, dar eu, cel puţin, nu-mi ţinusem gura. Mă rugam doar ca, atunci când mă voi întoarce, să văd chipuri necunoscute.

La fel ca multe dintre rugăciunile mele anterioare, nici aceea nu a primit răspuns.

— Dacă v-aţi putea da la o parte, domnul doctor, şi aţi pune jos perfuzia aceea, a spus poliţistul Church, v-am fi recunoscători.

*

Niciunul dintre ei nu era în uniformă, nici Church şi nici Young, ci amândoi arătau de parcă fuseseră sunaţi în mijlocul unei seri în familie, şi dăduseră fuga când auziseră numele meu. Asta m-a neliniştit, fiindcă, deşi încă o dată nu făcusem nimic de care să mă simt vinovată, faptul că mă aflam acolo cu un al doilea soţ decedat arăta foarte rău.

Doctorul Cord le-a prezentat întregul raport cu care ameninţase, iar eu a trebuit să explic existenţa brasierei din buzunarul meu, chelarea – şi în curând a ieşit la iveală întreaga poveste. Doar că nu le-am spus că fusese ideea mea ca Earl s-o cheme pe Bella, fiindcă, în fond, îmi mărturisise că avusese şi el aceeaşi idee, nu? Nu cunoşteam nici numele Bellei, nici al salonului Kitty-Cat, îmi părea rău s-o spun. Pur şi simplu primisem telefonul la Garden şi venisem în grabă, la fel ca ei, ca să găsesc camera în starea în care o găsiseră şi ei şi pe soţul meu pe moarte. Ăsta era adevărul, cu o minciunică strecurată, fără nicio consecinţă decât că mă scutea parţial de jenă.

— De ce aţi ridicat lenjeria celeilalte femei? a întrebat poliţistul Church, cu vocea la fel de neutră ca întotdeauna, dar nu fără intenţie.

— Doctorul a ridicat-o, nu eu. Mi-a dat-o mie. Mi-a spus că nu i-ar plăcea ca Earl să aibă de suferit din pricina unui scandal.

Doctorul plecase deja acasă, lăsând în urmă certificatul de deces şi ideea generală că se

spălase pe mâini de noi toţi, de Earl, de mine, de poliţie, de toată lumea. Pacientul său murise. Misiunea sa se încheiase.

— Şi cine era?

Am ridicat din umeri.

— Bănuiesc că există femei în oraşul ăsta, la fel ca oriunde, care acceptă bani pentru acte intime. Bărbaţii ştiu unde să le găsească, cumva.

Sergentul Young mă privea cu o simpatie serioasă în ochi, sau aşa am crezut. Church, partener mai mic în grad sau nu, era cel care conducea interogatoriul, iar eu mi-am dat seama că stăruinţa lui de a mă prinde cu ceva nu luase sfârşit odată cu exhumarea lui Ron, ci intrase doar în hibernare, sau în remisie, aşa cum se spune când ai cancer. Pericolul nu dispare niciodată în întregime, doar rămâne latent o perioadă.

— Va trebui să luăm câteva lucruri cu noi, ca să le verifice experţii noştri la laborator. Şi *vom* efectua o autopsie.

— Faceţi tot ceea ce trebuie.

— Aţi putea să ne scutiţi de un efort dacă ne-aţi spune acum despre ce am putea găsi când se va întâmpla.

— Va trebui să vorbiţi cu doctorul Jameson despre asta – el este cel care a pus la cale toate astea, tratamentul lui Earl, substanţele chimice.

— Atunci de ce l-aţi sunat pe doctorul Cord când soţul dumneavoastră avea nevoie de ajutor, în loc să apelaţi la doctorul Jameson?

Am arătat spre echipament.

— Fiindcă nu aveam încredere în nimic din

toate astea. I-am spus asta şi lui Earl. Doctorul Cord a fost cel care l-a avertizat în privinţa riscurilor, cel care i-a spus că era posibil să moară din cauza asta. Aşa că l-am sunat pe el.

Poliţistul Church a încuviinţat, de parcă se gândise că fusese o alegere rezonabilă, iar eu am respirat mai uşor. A întins o mână şi m-a condus spre uşă.

Dar, înainte să ies, a vorbit din nou:

— Ştiu că nu e nevoie să spun asta, dar o voi spune oricum. Nu părăsiţi Hyattsville, doamnă White. Bine?

— Dar unde să merg? am întrebat.

— Oriunde. Doar să nu o faceţi.

— Îmi puteţi spune care este motivul?

— S-ar putea să avem nevoie de dumneavoastră aici, pentru anchetă.

Atât a spus, dar i-am citit în ochi că-mi ascundea alte lucruri.

*

Am coborât, iar Young şi Church au rămas cu cadavrul. Araminta a venit în living, iar eu am rugat-o să-mi ţină de urât. Apoi au venit Myra şi Leora, şi toate patru am stat pur şi simplu acolo, fără să vorbim. După care, am început să le spun că nu făcusem niciun plan, aşa că nu puteam vorbi despre viitor, dar le-am asigurat că voi face „tot ce era indicat” în privinţa lor, şi le voi ajuta să-şi găsească de lucru. Au fost tare drăguţe şi înţelegătoare. Pe urmă s-a auzit soneria, iar Church

a coborât să-i lase să intre. Veniseră doi bărbaţi cu o targă. Au cerut certificatul de deces, iar Church li l-a dat. Apoi Earl a ieşit din casa lui, din această lume, din viaţa mea.

*

De data asta eu, şi nu Ethel, l-am sunat pe cioclu, sau pe directorul de pompe funebre, aşa cum erau numiţi acum.

L-am sunat tot pe acela, şi pe o fată care lucra în tura de noapte. Mi-a spus că va contacta poliţia în după-amiaza următoare ca să întrebe despre eliberarea cadavrului. S-a gândit că atât avea să dureze până ce era gata autopsia.

Era, după cum am mai spus, vineri seara, şi nu se fac înmormântări sâmbăta sau duminica, aşa că slujba trebuia să aştepte până luni. S-au întâmplat însă multe peste weekend. Ambele ziare au sunat sâmbătă dimineaţa, şi *Post* şi *Star*, pe baza certificatului de deces, pe care se pare că-l primesc automat. M-au întrebat despre circumstanţele decesului, dar nu păreau să ştie prea multe încă, fiindcă au acceptat răspunsurile mele simple şi nu au insistat. Au întrebat şi despre afacerea lui Earl, cea pornită de bunicul său şi continuată de tatăl său: cine avea s-o preia, asta doreau să ştie. Nu aveam nici cea mai mică idee, dar mi-am dat seama, cu fluturi în stomac, că s-ar putea să fie nevoie să iau eu decizia.

Până când au apărut ediţiile de după-masă cu articolul tipărit, a venit avocatul, Bill Dennison,

care a zburat de la New York cu testamentul, cel pe care Earl îl făcuse cu puţin timp înainte, în care-mi lăsa mie totul, mai puţin nişte daruri către personalul casei şi către oamenii de la birou – două mii cinci sute de dolari pentru secretara lui şi câte o mie pentru ceilalţi, cam zece mii în total. După ce am citit toate astea, şi Bill mi-a explicat unele lucruri, am ameţit. Însă au tot apărut oameni, majoritatea străini, dar şi câţiva prieteni, cum ar fi Jake, Bianca, şi Liz, în cele din urmă, pe care-mi doream s-o văd cel mai mult – însă nu şi Tom, care nu s-a arătat.

Am implorat-o pe Liz să rămână peste noapte, să mă susţină în acea încercare, dar n-a putut, fiindcă trebuia să lucreze. Cât timp se afla acolo, cu mine, a sunat la uşă domnul Garrick. Era cioclul, şi fireşte că a trebuit să discutăm despre sicriu, despre numărul de limuzine şi despre ora înmormântării. A părut să ştie despre locul de veci al familiei White. Aşa că am ales un sicriu de mahon în care să fie aşezată urna după incinerare şi, la sugestia lui, am stabilit pentru înmormântare ziua de luni, la prânz. A sugerat capela lui pentru slujbă şi pe reverendul Archibald Fisher ca oficiant.

— A fost pastorul domnului White şi cred c-ar fi potrivit.

I-am acceptat toate sugestiile, am comandat patru limuzine, „să fie”, şi apoi i-am acceptat ideea de a mai trimite încă o maşină, doar pentru mine.

— Unul dintre oamenii mei, fireşte, vă va conduce – şi se va afla la dispoziţia dumneavoastră dacă apare ceva.

— Se transmite, a spus Araminta, intrând după ce plecase cioclul. Domnul Wilcox se poartă de parcă a fost frate-su.

— Adică la radio?

— Da, doamnă.

Fiindcă Ethel îl ţinea pe al ei deschis tot timpul, am ştiut că aflase deja – despre deces, vreau să zic. M-am întrebat ce aveam să spun când suna. Mi-am dat seama că n-ar fi trebuit să-mi fac griji, fiindcă n-a sunat.

*

Până sâmbătă la căderea nopţii eram sătulă şi am crezut că înnebunesc dacă nu sunt lăsată în pace. Brusc, i-am spus Aramintei că ies şi să nu se deranjeze să pregătească cina. Mi-am luat o haină, am ieşit, am urcat în maşină şi m-am dus la Garden. Am ajuns acolo înainte de nebunia de la ora cinei, aşa că m-am putut aşeza la masa mea obişnuită, iar Liz a fost tare drăguţă. Mi-a ţinut companie, stând pe aproape de câte ori putea, adică oricând avea un minut liber. Nici n-a vrut să audă să mă duc în bucătărie, ci mi-a adus cina acolo, cu tacâmuri şi şervet. Am mâncat friptură şi am fost surprinsă că mi-era foame. Apoi mi-am dat seama că nu mai mâncasem de la micul dejun.

A doua zi a fost duminică, iar când am răspuns la uşă, acolo se aflau trei persoane, un bărbat şi două femei. Am ştiut instinctiv cine erau, şi mă aşteptam să vină imediat ce articolul despre moartea lui Earl avea să apară în ziare. I-am invitat

înăuntru, le-am oferit ceai, pe care nu l-au acceptat, şi apă, pe care cele două femei au vrut-o. Apoi bărbatul a spus:

— Doamnă White, eu mă numesc Olson, iar doamnele de faţă sunt surorile mele, doamna Hines şi doamna Wilson. Mama noastră a fost prima doamnă Earl K. White şi am venit să aflăm dacă el a făcut ceea ce ne-a promis că va face, şi anume dacă ne-a menţionat în testamentul său, ca să ne primim moştenirea de drept, banii lăsaţi de mama, pe care i-a obţinut de la ea printr-o înşelăciune, iar apoi ne-a spus că nu intenţiona să ne ajute cât timp trăia şi că „va trebui să aşteptaţi până mor”. Aşa că am aşteptat. Am venit acum să aflăm, doamnă White, dacă ne-a menţionat în testament. L-aţi văzut?

— Da, l-am văzut.

— Ce se spune despre noi?

— Nimic. Îmi lasă totul mie.

S-a ridicat şi şi-a luat pălăria.

— Bine, doamnă White, mi-a spus. Aţi fost foarte drăguţă cu noi şi poate că nu cunoaşteţi detaliile despre înşelătoria domnului White. Dar noi le ştim. Am adunat dovezi, aşa că vă puteţi aştepta la un proces, care vă va fi intentat mâine. Testamentul va fi contestat.

— Mă cam îndoiesc.

— Va fi. Vă promit.

— Vreţi să pariem?

— Vă credeţi cumva amuzantă?

Mi-am deschis geanta, care se afla pe canapea, am scos o bancnotă de un dolar, am

aşezat-o pe măsuţa pentru cocteiluri şi am spus:

— Pe un dolar că nu se intentează proces.

— Nu-i de glumit cu asta.

— Cine glumeşte?

Băgând mâna în buzunar, a pus un dolar lângă al meu.

— OK, am întrebat, cât vă datora soţul meu?

— Păi, n-aş putea spune precis fără să mă gândesc.

— Atunci gândiţi-vă.

— Îmi va lua ceva timp.

— Avem o zi întreagă la dispoziţie.

— Hei, aşteptaţi…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Vincent, a întrebat cât – aşa că *socoteşte*!

Fusese doamna Hines. Vorbise atât de tare, încât Araminta a băgat capul pe uşă, întrebând:

— Aveţi nevoie de ceva, doamnă Joan?

— Nu, Araminta. Mulţumesc oricum.

A plecat, iar când m-am întors spre musafirii mei, erau adunaţi în jurul mesei, folosind-o ca birou pe care să scrie pe jumătatea de foaie pe care domnul Olson o pescuise din buzunar, preluând informaţii din câteva documente pe care le aliniase frumos. În sfârşit, s-a întors spre mine şi a spus:

— Conform declaraţiilor bancare pe care le-a lăsat, mama noastră i-a cedat bani în patru sume diferite, una de cincizeci şi două de mii de dolari, una de treizeci de mii, una de şaptezeci şi cinci de mii şi una de o sută nouăzeci şi şapte de mii – în total, trei sute cincizeci şi patru de mii, pe care intenţiona să-i lase copiilor ei, adică nouă, ca să-i

împărţim egal.

— Când s-a întâmplat asta?

— Mama noastră a murit cu şase ani în urmă.

— Aş putea vedea documentul, vă rog?

Am luat hârtia, am întors-o, am împrumutat pixul şi am scris trei sute cincizeci şi patru de mii de dolari. Apoi am înmulţit cu 0,06 şi am obţinut douăzeci şi una de mii două sute patruzeci. Am mai făcut asta de cinci ori, după ce am adăugat douăzeci şi una de mii două sute patruzeci de dolari la trei sute cincizeci şi patru, fiindcă aşa am socotit dobânda compusă. După şase ani, s-a ajuns la cinci sute două mii o sută cincizeci şi cinci şi şaptezeci şi şapte de dolari şi le-am cerut să-mi verifice aritmetica. Apoi mi-am scos carnetul de cecuri pentru contul comun pe care îl crease Earl cu mine, şi am scris trei cecuri a câte o sută şaizeci şi şapte de mii trei sute optzeci şi cinci şi douăzeci şi şase fiecare. Erau aproape toţi banii din contul principal şi am înţeles de ce Earl nu făcuse asta mai devreme – probabil că nu fuseseră suficienţi bani în cont până când nu vânduse acel nou parteneriat la firma lui, şi după aceea dorise să păstreze banii ca să acopere cheltuielile cu educaţia lui Tad. Urma să suport cheltuielile acelea şi altele pe deasupra – dar să le plătesc sumele datorate celor trei era acţiunea corectă. Mă gândisem la ei încă de prima dată de când îi pomenise Earl şi am vrut să îndrept lucrurile.

— Trebuie doar să semnaţi asta ca totul să fie legal, le-am spus, dându-le, pe lângă cele trei cecuri, o foaie pe care-l rugasem pe Bill Dennison

să o pregătească în ziua anterioară.

„Accept suma prezentată aici pentru achitarea datoriilor trecute, prezente şi viitoare, ale lui Joan White, ale proprietăţii lui Earl K. White sau ale altora…”, începea aceasta, şi continua în aceeaşi notă pe tot restul paginii. În partea de jos erau trei rânduri pentru semnăturile lor. Unul câte unul, s-au aplecat peste masă şi au semnat.

Înainte să iasă, domnul Olsen aproape că m-a sărutat, iar ambele sale surori chiar au făcut-o.

— Doamnă White, a spus el, sunteţi atât de amabilă, încât nici nu ştiu ce să spun. S-a întors la uşă. Fireşte, aţi câştigat un dolar.

— V-am spus doar că nu glumesc, şi i-am zâmbit, primul zâmbet sincer pe care l-am avut de la moartea lui Earl – şi ultimul pe care aveam să-l am pentru multă vreme.

Capitolul 30

La nicio oră mai târziu, s-a auzit iar soneria. Am deschis, iar acolo se afla poliţistul Church, de data asta singur. Expresia lui nu mai era neutră.

— Pot să intru?

— Desigur.

A păşit înăuntru şi m-a urmat în living.

— Unde vă este partenerul? am întrebat.

— Astăzi nu lucrează.

— Dar dumneavoastră, da?

— Este un caz important.

— Decesul soţului meu? De ce?

S-a oprit în uşă şi s-a uitat la mine. Aproape că

m-a făcut să-mi doresc celălalt fel de privire, fiindcă aceasta nu avea nici urmă de afecţiune.

— Este important pentru mine, am spus, dar pentru dumneavoastră? Omul era bolnav, doctorul l-a avertizat că s-ar putea întâmpla…

— Aţi fost bucuroasă, doamnă White, că a fost aşa?

— Cum puteţi întreba una ca asta?

— Unele femei ar fi. Dacă ar fi tinere, iar soţii lor, bătrâni. Dacă ar fi sărace, iar soţii lor, bogaţi.

— Cum îndrăzniţi?!

— Am finalizat autopsia cadavrului soţului dumneavoastră, a continuat.

S-a plimbat până la rafturile de cărţi şi a împins înainte şi înapoi scăriţa pe care Earl stătuse înainte să aibă o criză.

— Ştiţi ce am găsit?

— De unde să ştiu?

— V-ar plăcea să ştiţi?

— Cu siguranţă doriţi să-mi spuneţi.

— Chimiştii noştri spun că au găsit o substanţă în organismul său, care se numeşte… A scos o hârtie din buzunarul hainei şi a citit de pe ea: Alfa… fata… limido… gluta… Mă dau bătut. De aceea ei sunt chimişti, iar eu un simplu poliţist. Dar spun că au găsit substanţa asta în corpul soţului dumneavoastră.

— Aşa, şi?

— L-am sunat pe doctorul Jameson să-l întrebăm dacă el i-a dat-o şi a spus că nu, nu doar că n-a făcut-o, dar nici nu ar fi făcut-o vreodată pentru un pacient cu angină, cum era soţul

dumneavoastră. Nu doar că ajută angina să se dezvolte, dar o şi înrăutăţeşte. Poate cauza crize la unii pacienţi şi agravează atacurile la majoritatea.

— Poate i-a dat-o accidental.

— Ăsta da accident, doamnă White. Ca şi cum vrei să-i arunci o frânghie unui om care se îneacă, dar în schimb îi arunci o cărămidă.

— Atunci soţul meu a primit-o în alt fel. Poate într-o altă pastilă pe care a luat-o? Una pe care i-a prescris-o celălalt medic?

— Ne-am gândit şi noi la posibilitatea asta, dar nu – în primul rând, doctorul Cord neagă că i-ar fi prescris-o, din acelaşi motiv invocat de doctorul Jameson, şi, în al doilea rând, existau urme ale acestei substanţe în interiorul perfuziei şi în tubul care o conecta la braţul soţului dumneavoastră. A ajuns acolo cumva şi nu a fost doctorul cel care a pus-o.

M-am aşezat, deşi el a rămas în picioare.

— Nu ştiu ce-aţi dori să spun. N-am idee ce se afla în perfuziile acelea. Nu-mi plăceau şi mi-aş fi dorit ca Earl să nu le fi folosit niciodată. Dar a făcut-o şi asta-i tot ce ştiu.

— Poate. Poate c-aşa o fi. Dar trebuie să recunoaşteţi c-ar fi fost convenabil, dacă v-aţi fi dorit moartea soţului dumneavoastră…

— Nu mi-am dorit-o! Întrebaţi pe oricine. I-am *salvat* viaţa, nu doar o dată, când a avut crize care l-ar fi putut ucide.

— Dacă, şi subliniez, *dacă* v-aţi fi dorit moartea sa, ar fi fost convenabil să-i puneţi această substanţă în medicament…

— Cum? Îmi spuneţi şi asta? Era un flacon steril sigilat, un tub sigilat.

— Cu o seringă, doamnă White, la fel ca acelea din şirul de seringi care se aflau în spatele scaunului său. Dizolvaţi substanţa într-un pic de apă, o extrageţi cu o seringă, faceţi o găurică în sigiliul de cauciuc al flaconului şi presto! I-aţi dres medicamentul cu o adevărată otravă, pentru un om cu afecţiunea lui. Apoi îl lăsaţi să rămână cu o altă femeie, în timp ce plecaţi, din nou convenabil…

— Soţul meu a *ales* să fie cu o altă femeie, aşa cum spuneţi, şi nu a fost vorba că i-am permis sau nu. Cât despre cealaltă chestie: aţi găsit substanţa în vreuna din seringi?

— Nu, a recunoscut, nu am găsit-o. Dar, firește, nu ştim câte seringi ar fi trebuit să fie. Seringa în chestiune putea fi pur şi simplu aruncată, după ce a fost folosită astfel.

M-am străduit să-mi ţin temperamentul sub control şi să nu ţip la el.

— Şi cum ar intra o persoană în posesia acestei substanţe? Cum ar putea şti măcar ce efecte are? Adică, o persoană ca mine. Nu sunt mai chimistă decât dumneavoastră.

— Nu, firește că nu. Cum aţi putea fi? Dar…

A făcut un semn spre rafturile de cărţi, cu volumele sale înalte şi înguste. Cel împrumutat de doctorul Jameson lui Earl era încă acolo, cel pe care se întinsese să-l ia când avusese criza.

— Soţul dumneavoastră pare să fi fost pasionat de lectură, iar un om care suferă de o afecţiune

cumplită îşi dedică o parte din lecturi articolelor despre tratamentele care o pot ameliora sau înrăutăţi. Aţi fi putut găsi informaţii într-una dintre aceste reviste.

— N-aţi răspuns la prima întrebare. Această alfa-fata-ludo… nici n-o pot pronunţa, darămite să ştiu de unde s-o iau.

— Păi ar fi mai uşor dacă aţi fi cerut-o sub denumirea sa comună, denumirea comercială, să zic aşa.

— Care este…?

— Talidomidă.

Probabil c-a observat că m-am albit la faţă.

— Ce s-a întâmplat, doamnă White? Ştiţi de medicament?

— Am auzit de el.

— Aţi auzit, înţeleg. V-a fost vreodată prescris?

— Nu.

— Cunoaşteţi pe cineva care l-a luat?

Am clătinat din cap.

— Nu cred.

— Nu sunteţi sigură?

— De unde să ştiu?

— Dacă am întreba personalul de la restaurant, credeţi că am găsi pe cineva care are reţetă?

— N-am idee!

— Atunci va trebui să întrebăm.

Am explodat:

— Întrebaţi cât doriţi! Nu veţi găsi nimic. Chiar şi dacă una dintre ele are o reţetă, n-a împărţit-o niciodată cu mine.

În tot timpul acela, firește, mintea mi-o luase

razna, iar eu mă gândeam la Hilda şi la favoarea pe care mi-o făcuse, la coincidenţa aceea teribilă şi la felul în care mă putea aşeza pe scaunul electric. Pentru că, fireşte, nu zdrobisem pastilele de la ea şi nu i le injectasem în soluţia intravenoasă a lui Earl – dar, dacă o găseau cumva în Texas, iar ea le spunea că mi le dăduse mie – sau dacă găseau pastilele rămase, pe care le păstram într-un dulăpior de la etaj…

După o clipă, mi-am dat seama că poliţistul Church spunea ceva, şi încă de ceva vreme, fiindcă se repetase şi nu primise niciun răspuns.

— Mă auziţi, doamnă White?

— Îmi pare rău. Am fost distrasă pe moment, gândindu-mă la tot ce mi-aţi spus.

— Aşa şi trebuie să faceţi. Permiteţi-mi să repet întrebarea, acum că am din nou atenţia dumneavoastră. Am întrebat, *primul* dumneavoastră soţ se afla sub tratament?

M-am ridicat. Am făcut mai mult decât atât, am avansat până când faţa mea s-a aflat la doi centimetri de a lui, deşi el era mai înalt şi a trebuit să-mi înclin capul ca să-l privesc în ochi. A făcut un pas în spate şi mâna lui s-a dus spre şold, unde purta pistolul.

— Primul meu soţ se trata cu un singur lucru şi se găsea în ceva mai mare decât un flacon de pastile. Îl lua pe cale orală. Îl veţi găsi pe rafturile oricărui magazin de băuturi alcoolice sau bar şi nu este nevoie de reţetă. Efectele secundare includ ameţeală, incapacitate sexuală şi o tendinţă de a-i bate până le sună apa-n cap pe toţi cei pe care-i

iubeşti. Dacă vă gândiţi că inventez, puteţi consulta radiografiile fiului meu.

— Le-am văzut, doamnă White – un umăr dislocat, dacă-mi amintesc bine. Un motiv întemeiat pentru care să vă părăsiţi soţul şi să vă luaţi fiul cu dumneavoastră, sau să mergeţi la poliţie ca să-l aresteze pentru violenţă domestică. Dar nu aşa s-a întâmplat, nu?

— Ştiţi ce s-a întâmplat.

— Ştiu că a murit. Şi nu mă pot opri să mă întreb dacă nu cumva a fost ajutat. Poate vreun medicament care să-l adoarmă la volan? Ceva pisat şi adăugat în berea aceea pe care spuneţi că tot urla să i-o aduceţi…?

— Afară din casa mea!

— Casa dumneavoastră, a spus. N-a durat mult, nu?

Am trecut în trombă pe lângă el către uşa din faţă, am deschis-o şi am aşteptat, cu o mână pe clanţă şi cealaltă în şold. Inima îmi bătea să-mi iasă din piept şi n-aveam curajul să deschid gura.

A venit lângă mine, şi-a pus chipiul pe cap, şi-a strâns mai tare jacheta uniformei, ca să se apere de frig. Când a vorbit, vocea lui era liniştită, calmă şi lipsită de emoţie.

— Ştim amândoi că v-aţi ucis primul soţ, doamnă White. L-am scos prea târziu ca să găsim vreo urmă, dar asta nu înseamnă că n-aţi făcut-o. I-aţi servit o băutură care l-a ucis, iar acum aţi făcut-o din nou, dar de data asta o voi dovedi, iar dumneavoastră vă veţi primi pedeapsa.

— Ieşi afară, ticălosule, ieşi afară!

Am auzit-o pe Araminta în spatele meu, grăbindu-se spre uşă, iar din direcţia sufrageriei am văzut-o venind pe Myra.

Poliţistul Church şi-a atins chipiul.

— Doamnă, a spus.

Capitolul 31

Am rugat-o pe Myra să-mi pregătească o baie, pe cât de fierbinte suporta la atingere, şi am stat întinsă în cadă, plângând, până când s-a răcit apa.

Apoi m-am trezit îmbrăcată şi stând la uşa din faţă, fără să-mi amintesc cum ajunsesem acolo. Eram în ceaţă şi trebuia neapărat să-mi limpezesc mintea. Nici măcar nu am luat maşina de data aceea, ci am plecat pe jos, urmând traseul lui Earl din fiecare seară şi ajungând la Garden cam la aceeaşi oră la care ajungea şi el. Jake m-a văzut primul; fiindcă garderoba pentru pălării era goală când am intrat, şi a ieşit din spatele barului ca să mă îmbrăţişeze, semn sigur de cât de rău trebuie să fi arătat. Mi-am lăsat capul pe umărul lui şi am plâns. Liz a ieşit din bucătărie, ducând un platou.

— Of, Joanie, a spus ea. Dă-mi voie să servesc ăsta şi apoi putem merge în vestiar să vorbim.

S-a grăbit la o masă din colţ, cea micuţă din capătul îndepărtat al încăperii. Dar când am văzut cine stătea acolo, am ştiut că nu va fi niciun fel de discuţie în vestiar pentru mine – nu atunci.

M-am apropiat când a ridicat o mână şi m-a chemat, şi m-am aşezat vizavi de el, aşa cum mai făcusem o dată. Pe masă era un pahar golit.

Frunzele de mentă de pe fund mi-au spus că fusese un smash.

— Ştiam eu că s-ar putea să te găsesc aici, cu sau fără slujbă. Nimănui nu-i place să fie singur după un deces.

Sergentul Young era în civil şi părea la fel de poliţist ca Jake în clipa aceea – şi totuşi, atât de repede după întâlnirea mea cu poliţistul Church, m-am simţit îngrozită pe moment.

— Speram să vă pot avertiza să vă aşteptaţi la o vizită de la partenerul meu, dar după cum arătaţi, cred că-i prea târziu. Sper că nu v-aţi speriat prea tare.

— Doar dacă discuţiile despre scaunul electric vi se par înfricoşătoare.

— Doar nu a…

— Ah, ba da. A specificat foarte clar ce scop urmăreşte.

— Trebuie să înţelegeţi, e tânăr şi agresiv. Asta nu înseamnă că are dreptate.

— Nu contează dacă are dreptate, nu? Tot ce contează e dacă poate face un judecător să-l creadă.

— Cred că e important ce e corect. Aşa cred şi mai toţi judecătorii.

— Mai toţi. Ce uşurare.

— Nu spun să nu luaţi lucrurile în serios. Dar dacă sunteţi nevinovată, va trece.

— Acum se pare că se înrăutăţeşte.

— Ăsta e celălalt motiv pentru care mă aflu aici – un alt lucru pe care ar trebui să-l ştiţi. Mai e cineva împotriva dumneavoastră, nu doar Church.

— Cine?

— La fel ca data trecută, a răspuns sergentul. Am primit un telefon de la o femeie, a cărei voce semăna cu a celei de data trecută, deşi Church a spus că a făcut un efort să şi-o schimbe. N-a vrut să-şi dea numele, dar avea aceleaşi veşti.

— Ce veşti?

— Că pare bizar că odată cu moartea primului soţ aţi moştenit o casă, iar odată cu moartea celui de-al doilea aţi moştenit o avere.

Am simţit că nu voi înceta niciodată să mă apăr, pentru tot restul vieţii. Mă simţeam de parcă mă înecam.

— Primul meu soţ a murit într-un accident de maşină, o maşină împrumutată de la un prieten, pe care a izbit-o de un parapet de podeţ. Al doilea a murit de angină, care fusese diagnosticată înainte să-l întâlnesc.

— Da, ştiu.

— Se afla în grija unui doctor. De fapt, a doi doctori. Orice substanţe s-or fi găsit, nu i le-am dat eu.

— Nu spun că aş crede asta. Dar alţii, da. L-aţi ascultat azi pe Paul Pry?

— Tipul ăla de la radio?

— Chiar el. Adună mizerie – despre asta e emisiunea lui, mizerie strânsă din ştirile recente. Iar dumneavoastră aţi fost ştirea zilei. A repetat, aproape cuvânt cu cuvânt, tot ce ne-a zis femeia aceea la telefon – ceea ce înseamnă că nu ne-a sunat doar pe noi. Se pare că a fost demarată o campanie. M-am gândit că doriţi să ştiţi.

— Nu pot să vă mulţumesc îndeajuns, am spus.

Aş fi vrut să-i cer ajutorul, dar ce-ar fi putut face el, mai mult decât făcuse deja? Deşi părea o persoană decentă şi preocupată, era tot poliţist. Oricum, Ethel era problema mea. Ştiusem întotdeauna că aşa va fi.

Mi-am dorit atunci să fi venit cu maşina, deoarece casa ei era prea departe să merg pe jos. În schimb, m-am îndreptat spre garderoba pentru pălării, am tras perdeaua şi am luat telefonul cât de în spate ajungea firul. Apoi am sunat operatoarea şi am rugat-o să-mi facă legătura cu doamna Jack Lucas. A sunat de opt ori până când Ethel a răspuns.

— Scuze, Joan, a explicat ea, dar tocmai îi făceam baie lui Tad.

— Foarte bine, am spus, mă bucur că e curat înainte să vină cu mine acasă.

— Cu tine… acasă?

— Îmi iau fiul înapoi, Ethel. Ştii asta. De aceea încerci să mă opreşti cu atâta disperare, indiferent ce metodă perversă ai folosi.

— Joan!

— Ştiu despre telefoane – la poliţie, la radio. Vreau să-ţi spun să te opreşti, şi încă imediat. Dacă vrei să te lupţi cu mine, fă-o făţiş, şi nu cu laşitate, din umbră.

— Nu ştiu ce…

— E OK, neagă cât pofteşti, am spus. Dar oricum vei pierde. Un copil trebuie să stea cu mama lui, iar acum că am resursele necesare să-l întreţin, niciun tribunal nu-ţi va da ţie câştig de

cauză.

A urmat un moment de tăcere la celălalt capăt al firului, apoi:

— Asta cât timp nu eşti închisă, Joan. Dacă aş fi în locul tău, m-aş concentra pe asta.

Era o ameninţare, dar tonul vocii sale mi-a dat de înţeles că şi ei îi era frică, de parcă ar fi crezut povestea pe care o împrăştia despre mine, cum că aş fi fost periculoasă. Ei bine, de data asta putea funcţiona în avantajul meu.

— Nu mai suna, am spus, păstrând un ton scăzut, în felul în care ai sunat, sau e posibil să fie ultimul apel pe care-l faci. M-ai înţeles?

O auzeam respirând la celălalt capăt al firului.

— Bun, înseamnă că m-ai înţeles, am spus şi am închis.

*

În seara aceea m-am întors mai întâi la cealaltă casă, cea pe care o împărţisem cu Ron, să-mi aleg haine pentru înmormântare. Mi s-a părut bizar să mă aflu iar acolo, unde totul era cum îl lăsasem, cu excepţia unui miros pe care-l avea – sufocant, nu mai mult decât era de aşteptat, însă care mă deranja.

Am luat acelaşi taior negru pe care-l purtasem la înmormântarea lui Ron, dar nu şi aceeaşi pălărie, fiindcă era toamnă, şi una de satin nu se potrivea. Din fericire, aveam una de catifea şi am luat-o pe aceea. De asemenea, ca să fie, am luat şi voalul, pe care l-am împăturit şi l-am pus în

geantă. Apoi am mers înapoi la Garden, şi de acolo acasă.

*

Limuzinele, una pentru mine, două pe care le comandasem pentru servitori şi celelalte două pentru rudele şi prietenii lui Earl, care ar fi apărut şi ar fi aşteptat politicos, trebuiau să ajungă la unsprezece şi jumătate, şi au venit chiar la fix, urcând pe alee şi parcând în faţă. Pe fereastră, am văzut şoferii coborând şi postându-se lângă maşini, drepţi, cu portierele din spate deschise. Cineva pe care nu l-am putut vedea a mers până la uşa din faţă, cu cochiliile de stridii scrâşnind sub tălpi, şi a sunat. Myra a deschis, apoi ea, Leora, Araminta, Jasper, Boyd şi ceilalţi au ieşit pe hol, gata de plecare. Apoi mi-am luat şi eu lucrurile şi am ieşit, închizând uşa în urma mea şi întorcându-mă spre bărbatul despre care ştiam că venise să mă însoţească. Când am privit în sus, era Tom.

— Eşti surprinsă? m-a întrebat.

Era prima dată când îl vedeam de când îi lăsasem bileţelul în timp ce dormea, la motelul de lângă aeroport, şi aş minţi dacă aş spune că nu mi-a sărit inima când l-am văzut.

— Am cerut să fiu trimis – cioclul şi-a amintit de mine, de data trecută. Dar dacă vrei să dispar, pot găsi un înlocuitor…

— Nu vreau să dispari.

M-a condus la maşină şi s-a aşezat lângă mine, în spate. Şoferul a părut surprins, dar şi-a atins

chipiul, a urcat şi el şi a pornit.

— E adevărat, mi-a şoptit Tom, în timp ce drumul se desfăşura afară, dincolo de ferestrele fumurii, ce mi-a spus Liz într-o seară, la Garden, cum că tu niciodată…

— Că eu niciodată, ce?

— Că n-ai consumat căsătoria cu soţul ăsta pe care-l îngropi.

— Asta nu-i treaba ta, i-am spus, ce-am făcut cu soţul meu. Pricepi?

Nu a răspuns.

— E adevărat sau nu?

— OK.

În capelă se aflau vreo sută de persoane, iar reverendul Fisher a ţinut slujba. A ţinut o predică scurtă, de vreo cinci minute, despre „caracterul exemplar, de creştin” al lui Earl. Apoi m-am aflat din nou lângă un mormânt, ascultând o altă slujbă, văzând un alt om care arunca pământ peste un sicriu. Şi din nou i-am mulţumit preotului, de data asta spunându-i chiar eu, fără să aştept s-o facă Ethel, că va primi donaţia prin poştă. Apoi m-am urcat din nou în maşină, cu Tom. Când am ajuns acasă, servitorii erau deja acolo şi mi-au deschis. M-am întors spre Tom, i-am întins mâna şi am spus:

— Mulţumesc că ai venit, Tom.

— M-am gândit că s-ar putea să vrei să fii cu mine, Joan.

— Vreau, dar nu te pot invita înăuntru. N-ar fi… n-ar fi cuviincios. Sau cel puţin eu aş simţi aşa, deci e cam acelaşi lucru.

Mă gândeam şi cum ar arăta în ochii personalului – şi poliţiei, dacă se auzea.

— Atunci bine, a spus el. Am plecat.

Dintr-odată, m-am simţit slăbită, aşa cum s-a întâmplat şi după incidentul cu Lacey, de la aeroport, şi, la fel ca atunci, mi-am dorit cu disperare să fiu cu el.

— Tom, am spus, stai puţin. Nu poţi fi *aici*, cu mine. Dar… aşteaptă.

Am intrat şi i-am spus Myrei că „ies puţin”. Am pregătit în grabă o geantă, apoi am ieşit din nou pe uşa din faţă, i-am spus lui Tom să lase maşina să plece şi l-am condus la garaj. Mi-am scos maşina, m-am aşezat pe locul din dreapta, ca să-l las la volan, şi i-am spus să pornească.

— Încotro?

Am închis ochii şi mi-am sprijinit capul pe pernuţă.

— Oriunde vrei, Tom. Du-mă şi la Wigwam dacă vrei, nu mă supăr. Hotărăşte tu.

Maşina a intrat pe autostradă şi am mers în tăcere, iar eu nu ştiam unde mă aflu, la fel ca un copil pe care-l duc părinţii cu maşina. O dată, Tom şi-a pus o mână pe piciorul meu, iar eu m-am cutremurat la atingerea lui, nu de excitare, ci de uşurare. A fost ca un pansament rece pe o arsură.

S-a oprit şi mi-a spus să deschid ochii. Ne aflam lângă o căsuţă cu acoperiş de şindrilă şi o peluză micuţă – nimic luxos sau ameţitor, dar respectabil, iar eu l-am urmat înăuntru, recunoscătoare. A închis uşa şi m-am întors spre el. Închizând iar ochii, am inspirat. M-a întrebat:

— Joan? Te simţi bine?
— Tom, mirosul ăsta!
— Deschid nişte geamuri…
— Nu. Vreau să-l simt. E al tău.

Apoi m-a luat în braţe şi m-a dus în dormitorul lui, trăgându-mi fermoarele şi sărutându-mă pe gât. Şi aşa, în ziua înmormântării soţului meu, m-am culcat cu iubitul meu pentru a doua oară.

Capitolul 32

Din nou, a durat până seara târziu, cu tot cu „reluări” şi o pauză scurtă pentru cină, pe care am mâncat-o stând în picioare în bucătăria lui Tom, dezbrăcaţi, mâncând omletă cu lingura direct din tigaie. Când, în sfârşit, am adormit, nici măcar nu eram îmbrăţişaţi, ci întinşi de-a curmezişul saltelei.

Câteva ore mai târziu m-a trezit ticăitul ceasului său lângă ureche. Nu mă simţeam nici bucuroasă, nici tristă, nici liniştită, nici tulburată – nicicum. Mă simţeam goală, de parcă fusesem secată de toate lucrurile rele care mă umpluseră, dar şi de cele bune. Mă simţeam de parcă puteam s-o iau de la capăt, de parcă trebuia.

M-am ridicat repede şi m-am strecurat în camera din faţă, unde mi-am tras rochia peste cap şi mi-am pus pantofii. Mi-a fost teamă că zgomotul uşii deschise l-ar putea trezi, dar nu a fost aşa. Am ieşit afară cât de repede am putut, iar aerul rece al dimineţii mi-a făcut pielea de găină pe braţe, când mi-am recuperat geanta de pe bancheta din spate a maşinii. Am înşfăcat un schimb de haine, o

grămadă de cosmetice, un pieptene şi o perie, şi alte câteva lucruri şi m-am înghesuit în jumătatea de baie de pe holul principal, ca să mă adun. Spaţiul era îngust şi nu am îndrăznit să aprind lumina, dar, cu uşa întredeschisă, am văzut destul de bine în oglindă ca să mă aranjez.

Încă nu se trezise când am terminat, iar eu am stat în uşa dormitorului, privindu-l cum dormea. Lumina slabă care intra printre perdele cădea peste pieptul lui dezgolit, iar eu am simţit pentru el un amestec de dorinţă şi recunoştinţă. Dar am ştiut şi că nu aveam să mă mai trezesc alături de el în acea cameră vreodată. Încă-l doream – aveam să-l doresc mereu, şi în unele nopţi cu aceeaşi intensitate, de parcă viaţa însăşi nu era nimic în comparaţie cu atingerea mâinilor sale pe trupul meu şi a corpului său în braţele mele. Poate în noaptea aceea. Poate în fiecare noapte. Dar era o parte de viaţă pe care o lăsam în urmă, nu pe care o începeam, iar o fată trebuie să se maturizeze, uneori. Deseori îţi dai seama că o dorinţă împlinită nu te poate mulţumi pentru mult timp.

De data asta, n-am lăsat un bileţel. Doar am plecat.

*

Mi-am băgat maşina în garaj şi am intrat, doar în ciorapi, cu câte un pantof în fiecare mână, şi am urcat fără să mă întâlnesc cu vreun servitor. În dormitor, m-am dezbrăcat şi am făcut din nou baie, iar după ce m-am spălat, m-am uscat şi m-am

îmbrăcat într-o cămaşă de noapte curată, m-am întins şi nu m-am trezit până la prânz, când Myra a bătut la uşă să mă anunţe că aveam musafiri.

*

I-am văzut aşteptând lângă canapea, cu spatele la mine, examinând rafturile cu cărţi, şi aproape că m-am întors în cealaltă direcţie, către uşa din faţă. Dar un zgomot făcut de mine probabil că i-a alertat, fiindcă s-au întors, şi atunci n-am mai avut de ales. Am intrat în living să-i întâmpin.

Sergentul Young era din nou în uniformă şi avea o expresie nefericită, în timp ce, lângă el, poliţistul Church arăta neutru, ca de obicei. Church a fost cel care a vorbit:

— Joan White, fostă Joan Medford, eşti arestată pentru crimă.

După aceea, n-am mai auzit nimic. Vocea lui era doar un sunet, urletul vântului, iar eu l-am privit venind spre mine cu ambele mâini întinse, iar între ele, legate cu un lanţ scurt, se afla o pereche de cătuşe lucioase, de metal.

Capitolul 33

Nu-mi amintesc nimic din drumul cu maşina poliţiei până la secţie, cu excepţia grilajului solid de metal care separa partea din faţă, unde se aflau ei, de partea din spate, unde mă puseseră pe mine. Sergentul Young m-a ajutat să ies din maşină când am ajuns, şi am avut nevoie de ajutor

fiindcă nu-mi puteam folosi mâinile, apoi a fost suficient de amabil să se vâre între mine şi bliţurile care explodau, în timp ce ne croiam drum spre clădire. Odată înăuntru, am fost dezbrăcată până la piele şi mi s-a dat o ţinută de închisoare dintr-un material greu şi incomod, abia purtabil, cu un miros puternic, după o mie de spălări zdravene. Nu aveau un sutien de mărimea mea, aşa că m-am descurcat fără, decizie pe care am regretat-o foarte repede, fiindcă sfârcurile mi s-au transformat în carne vie în interiorul bluzei.

M-au băgat într-o celulă, şi acolo am aşteptat, singură, fără nimic de văzut sau de făcut, cu excepţia plimbărilor de la patul prins de un perete la chiuveta prinsă de celălalt. Nu era frig, dar eu tremuram. Mi-am înfăşurat pătura subţire de pe pat în jurul umerilor şi m-am aşezat, gândindu-mă la ce mă aştepta.

Ştiam că poliţistul Church voia vărsare de sânge – o spusese destul de clar. Dar ce-ar fi putut găsi de duminică până marţi, ca să justifice arestarea mea în legătură cu moartea lui Earl, nu-mi puteam imagina. Acum îmi doream să-i fi întrebat în maşină. Deşi, probabil, nu mi-ar fi răspuns. Poate ar fi făcut-o, şi cel puţin aşa n-aş mai fi fost complet în beznă.

Dar n-o făcusem. Fusesem atât de şocată, de surprinsă, încât nici nu mă putusem apăra. Stătusem acolo la fel ca în celulă, apoi, privind înainte şi întrebându-mă ce avea să se aleagă de viaţa mea. Auzeam cuvintele crude ale lui Ethel răsunându-mi în minte – *Cât timp nu eşti închisă*,

Joan. Dacă aş fi în locul tău, m-aş concentra la asta – şi mă întrebam dacă-mi voi mai revedea vreodată fiul.

Ceva mai târziu, un gardian a descuiat uşa celulei şi m-a condus pe un coridor către o încăpere cu pereţi gri. Nu am trecut pe lângă nicio fereastră spre exterior, ca să-mi dau seama dacă era zi sau noapte. Camera avea trei scaune, iar gardianul m-a dus spre unul, pe care m-am aşezat.

Church şi Young au intrat pe uşă câteva minute mai târziu. Fiecare s-a aşezat pe câte un scaun. Church ţinea un teanc de hârtii într-un dosar, şi a început fără niciun preambul:

— De ce aţi făcut-o?

— Ce să fac?

— Să-l ucideţi.

— V-am mai spus că nu m-am atins de medicamentul lui.

— Nu pe soţul dumneavoastră, doamnă White. Pe Tom Barclay.

Credeam că ştiu ce înseamnă să fii împietrit, să rămâi mască – dar asta fusese o lovitură prea puternică şi m-am trezit că mi se învârte capul.

— Tom? Dar Tom trăieşte.

Au schimbat o privire.

— Aş zice că ştim cum arată un cadavru.

— Ce s-a întâmplat?

— De ce nu ne spuneţi dumneavoastră? Aţi fost acolo azi-dimineaţă.

— Cum…

Sergentul Young a spus:

— Maşina dumneavoastră. A fost văzută lângă

casa lui. Avem oameni care le verifică pe amândouă chiar acum.

— Tom trăia când am plecat… dormea…

— În baie? a întrebat Church.

— Nu, în pat, evident. De ce, era în baie când…

S-a ridicat şi s-a apropiat de mine. Cumva am ştiut că trebuia să rămân aşezată, şi aşa am făcut, dar privind în sus cum se apleca deasupra mea, cu pumnul strâns la şold, mi-a ridicat inima în gât – aşa cum se şi intenţiona, fără îndoială.

— Da. În baie. Cu o sticlă goală lângă el şi ambele încheieturi tăiate.

A întors o fotografie alb-negru spre mine. Era Tom, frumosul meu Tom, doar că nu mai era frumos. M-am îndoit şi am vomitat pe podea.

*

Sergentul Young mi-a dat o batistă împăturită, ca să mă şterg la gură. Cred că i-am mulţumit. Nu-mi amintesc. Ştiu că am încercat să-i spun ceva poliţistului Church, ceva care să mă apere de acuzaţiile sale, dar tot ce a ieşit a fost:

— Eu nu am… Noi nu am…

— Doamnă White, a spus el, aţi fost văzuţi împreună la înmormântarea soţului dumneavoastră. Aţi fost văzută plecând cu el după aceea. Aţi petrecut noaptea cu el.

— Aşa e, dar…

— Ca să sărbătoriţi moartea soţului, aţi început să beţi.

— Nu e adevărat! Faceţi-mi teste dacă doriţi,

veţi vedea. Eu nu beau. Nu beau niciodată.

— Păi, atunci *el* a băut, şi nu doar whisky. A fluturat o altă hârtie în faţa mea. Vreţi să-mi citiţi ce s-a mai găsit în corpul său?

Era raportul legistului. Într-un rând lângă degetul său mare am văzut scris un termen lung, ştiinţific: *alfaftalimidoglutarimidă*. Am clătinat din cap.

— L-aţi pus în cadă…

— Are un metru optzeci!

— Sunteţi puternică, doar ne-aţi mai spus asta. V-aţi ridicat soţul de pe scăriţa aceea pe scaun, când a avut un atac.

— Dar era la doar trei metri!

— Iar aici au fost şapte şi aţi făcut-o.

— Doar nu vă gândiţi…

— I-aţi tăiat venele de la încheietură cu una dintre lamele de ras – i-aţi zgâriat un pic şi vârfurile degetelor, un detaliu bine gândit…

Am închis ochii şi i-am lăsat vocea să treacă peste mine.

— Apoi aţi mers acasă şi v-aţi dus la culcare, ca o mieluşea. De trei ori criminală, dar aveţi vreunul dintre decesele cauzate pe conştiinţă? Nu, Joan White, nu! Sunteţi gata pentru numărul patru.

Atunci a intervenit sergentul Young:

— Ajunge.

— Nu, nu ajunge, fiindcă încă mai stă aici, la fel de liniştită…

— Ajunge.

A urmat tăcere, pentru o vreme. Apoi, poliţistul Church, cu o voce mai calmă, a spus:

— Du-o înapoi în celulă.

Am simţit o mână pe cotul meu, ridicându-mă de pe scaun. Am deschis ochii. Ambii bărbaţi mă fixau cu privirea. Gardianul care mă condusese în cameră se afla lângă mine, gata să mă ducă înapoi. Înainte s-o facă, am vorbit, mai calm decât mă crezusem capabilă:

— Da, am fost împreună, Tom şi cu mine. O dată înainte să mă căsătoresc cu Earl, şi apoi noaptea trecută. Între timp nu ne-am văzut niciodată. Nici măcar o dată. N-am vorbit nici măcar o dată. Întrebaţi-o pe Liz, fosta mea colegă de muncă. Întrebaţi-o pe Bianca. Le cunoaşteţi pe amândouă, sergent, vă vor spune adevărul. Am plecat de lângă el prima dată, ca să mă căsătoresc, şi asta am intenţionat. Ştia. Cât timp Earl era soţul meu, mi-aş fi păstrat intenţiile, iar Tom ştia şi asta. Singurul lucru care m-a aruncat înapoi în braţele lui a fost moartea lui Earl, înmormântarea şi dumneavoastră, Church, cu felul în care m-aţi vânat… a fost prea mult de îndurat de una singură şi trebuia să evadez, să scap de toate, pentru o singură noapte.

— O singură noapte, a spus Church. Şi apoi l-aţi ucis.

— Nu! N-a fost aşa! De ce l-aş fi ucis? Mai ales când ştiam că mă urmăriţi cu ochi de vultur şi că bănuiaţi deja ce e mai rău – dar dincolo de asta, de ce-aş fi făcut-o? Nu eram căsătorită cu Tom şi nu-mi datora nimic. A fost simplu să-l părăsesc. Am plecat din nou, la fel ca data trecută. Singura diferenţă a fost că, de data asta, n-am lăsat un

bileţel. Dar ar fi ştiut ce intenţionam. Mi-a tremurat vocea. Că nu aveam să mă întorc. Că totul se termina acolo.

— Aşa că s-a sinucis de disperare?

— Nu vă bateţi joc de el, am izbucnit, ceva din firea mea ieşind la suprafaţă. Dacă a procedat aşa cum aţi spus, atunci da, cred că putem presupune că a fost disperat.

— Fiindcă v-a pierdut, a mormăit Church. Sărmanul, ar fi trebuit să sărbătorească.

Fără să mă gândesc, am ridicat mâna să-l plesnesc, dar mi-a prins-o gardianul de alături, şi pentru asta mulţumesc cerului. Deja aveam suficiente probleme fără să mai suport şi o acuzaţie de atac asupra unui poliţist.

Dar s-a dat înapoi cu câţiva paşi, aşa că m-am simţit împlinită.

S-a auzit o bătaie în uşă, iar sergentul Young s-a dus să deschidă. A vorbit cu cineva pe care nu-l puteam vedea şi s-a întors peste o clipă cu o bucată de hârtie în mână. A şoptit câteva cuvinte la urechea poliţistului Church şi i-a dat hârtia. Church a citit-o şi am văzut cum i se încleştează maxilarul.

— Pune-o înapoi în nenorocita aia de celulă, a spus.

Nu-l mai văzusem niciodată atât de nervos. Am întrebat:

— Ce se întâmplă? Este vorba despre cazul meu? Spuneţi-mi…

În tot timpul acela eram împinsă fără prea multă blândeţe către uşă şi pe hol.

— Vă rog, am spus, uitându-mă spre sergentul Young. Are legătură…

— Da, a spus el, iar partenerul său s-a uitat furios la el, fiindcă-mi răspunsese. Are legătură.

*

Au mai trecut treizeci şi şase de ore până să aflu despre ce era vorba.

În dulăpiorul de sub chiuveta din baia lui Tom – chiar acolo unde-mi schimbasem hainele în dimineaţa aceea, chiar în acel loc – poliţiştii care căutau prin casă găsiseră un săculeţ jerpelit, sub o pereche de pantaloni mânjiţi de vopsea şi o curea de piele pentru unelte, o seringă folosită şi o cutiuţă de alamă. Cutiuţa era goală, avea doar puţin praf la colţuri, însă, în mâinile chimiştilor de la poliţie, firele acelea de praf au fost suficiente pentru a determina ce conţinuse.

Seringa avea şi ea urme de talidomidă. Cum de intrase Tom în casa noastră n-am aflat niciodată. Church, fireşte, a pretins că l-aş fi lăsat eu, însă nu este adevărat. Din câte ştiam, Tom Barclay nu pusese niciodată piciorul pe domeniu înainte de înmormântarea lui Earl, şi cu atât mai puţin în conac. Şi totuşi, trebuie s-o fi făcut – cum altfel se putea afla una dintre seringile lui Earl în posesia lui? Şi cum ar fi putut să introducă medicamentul în perfuzie…?

Liz mă avertizase că Tom nu era un tip răbdător, dar nu-mi imaginasem niciodată că nerăbdarea lui l-ar putea duce atât de departe,

încât să pună la cale un plan ca să-mi elimine soţul pentru a mă recăpăta. Înarmat cu informaţiile pe care Liz i le oferise, despre adevărata faţă a căsătoriei noastre şi motivele sale, alcătuise complotul acela elaborat pentru a transforma unul dintre atacurile lui Earl în ceva fatal. Dacă ar fi fost vorba despre oricare alt bărbat, nu l-aş fi crezut în stare, dar Tom fusese capabil să pună la cale şi să creadă într-un plan de iradiere a meduzelor din golful Chesapeake pentru a permite înotul în zonă.

Şi apoi…

Şi apoi, după ce-şi îndeplinise planul, după ce-l omorâse pe bărbatul ăsta pentru mine, şi după ce mă avusese din nou, pentru o noapte, se trezise fără mine, fără niciun cuvânt de rămas-bun. Trebuie să fi fost ros de amintirea ultimei mele plecări şi a tăcerii cumplite care-i urmase. S-o fi simţit furios pe mine? Jucat pe degete? Disperat? Nu aveam să ştiu niciodată. Dar, în răcoarea zorilor, se îmbătase iar – îngrozitor – iar consecinţa o cunoaşteţi deja.

Au vrut să mă ţină închisă, dar l-am sunat pe Bill Dennison şi el mi-a găsit un avocat excelent, domnul R. Harry Hoopes, Esquire, scump ca ochii din cap, însă care merită fiecare bănuţ, a spus Bill. Şi văzându-l lucrând în favoarea mea în faţa judecătorului, la audiere, mi-a dat încredere, fiindcă era limpede că omul e competent, deşi, din păcate, mi-a amintit foarte mult de tata, aşa că sentimentele pozitive s-au mai diluat. Şi, în ciuda tuturor promisiunilor sale că avea să facă praf acuzaţiile împotriva mea, a trebuit să meargă

acasă seară de seară, în timp ce eu mă întorceam în celula mea.

Dar a construit cazul de care aveam nevoie. A arătat de câte ori l-aş fi putut lăsa pe Earl să moară, şi totuşi am ales să-l salvez. A arătat că renunţasem la mare parte din banii lui Earl, deşi nu eram nevoită, în favoarea copiilor săi vitregi. S-a ridicat argumentul că mai rămăseseră suficienţi, după standardele unei femei care trăise fără electricitate, fără gaz sau telefon nu cu mult timp în urmă, şi că mai exista şi o firmă de investiţii care putea produce şi mai mult, la care eram co-acţionară. Dar domnul Hoopes, Esquire, a contracarat cu aspectul conturilor comune, care eliminau necesitatea ca soţul meu să moară pentru ca eu să pun mâna pe bani.

Celălalt avocat n-a stat nici el degeaba, ci a intrat în graţiile judecătorului şi a părut foarte rezonabil când încerca să-mi înnoade laţul în jurul gâtului: da, domnule judecător, este adevărat că avea deja acces la banii soţului, dar trebuind să aleagă între bani şi un soţ bătrân şi bolnav, sau aceiaşi bani şi unul tânăr şi chipeş, ce credeţi dumneavoastră că a ales o tânără femeie frumoasă precum acuzata? La care avocatul meu a trimis mingea înapoi la fileu: „Atunci de ce l-ar fi ucis?” Replica a fost: „A conspirat ca să comită o crimă, domnule, şi a ştiut că poliţia se apropie, aşa că trebuia să-i pună acuzaţia lui în cârcă şi să-şi scape pielea”. Şi tot aşa mai departe.

Ziarele au prins mişcarea, după cum am aflat mai târziu, şi au publicat articol după articol, cu

fotografii ale lui Earl din dosarele lor şi ale mele din ziua arestării, cu trupul sergentului Young blocând doar parţial vederea. Cumva au făcut rost şi de una cu mine pe când lucram la Garden, nu ştiu cum, şi au tot publicat-o, estompând ceea ce considerau indecent. Fireşte, asta făcea totul să pară şi mai indecent decât era.

Inevitabil, editorii, cunoscându-mi meseria şi confruntaţi cu trei acuzaţii de crimă în care se presupunea că le-am servit bărbaţilor din viaţa mea o poţiune letală, sau, în orice caz, una care le-a facilitat moartea, au început să mă numească „Chelneriţa de Cocteiluri”, chiar aşa, cu majuscule, câte un cuvânt pentru fiecare cap de acuzare contra mea. A fost o poreclă care a prins şi m-a urmărit încă de atunci. Tocmai de aceea am început să înregistrez tot ce spun, ca numele meu să fie exonerat şi copiii mei să nu fie împovăraţi de ruşinea şi de notorietatea pe care nu le-am meritat niciodată şi cu siguranţă nu le merit nici acum.

Copii, da. Dar am luat-o înainte.

Domnul Hoopes s-a adresat pentru ultima dată judecătorului într-o după-amiază târzie, la două săptămâni după arestarea mea, iar eu mi-am petrecut noaptea următoare fierbând încet şi întrebându-mă care avea să fie rezultatul. Va fi oare cazul meu trimis la proces, şi de acolo, dacă era să pierd, la condamnare? Parcă simţeam chingile strângându-se în jurul încheieturilor şi gleznelor mele, capacul metalic coborându-mi pe frunte şi nu ştiu dacă am dormit vreo clipă în acea noapte. Însă, dimineaţa, s-a anunţat hotărârea

judecătorului: *Dovezi insuficiente*. Eram liberă.

Capitolul 34

Atunci am avut tot ce-mi puteam dori ca să fiu fericită: pe lângă libertate, aveam, într-adevăr, destui bani rămaşi, precum şi un conac în care să locuiesc, dacă voiam, şi prieteni. Doar că-mi lipsea singurul lucru pe care mi-l doream, şi anume băieţelul meu.

La ieşirea mea din închisoare, înainte ca domnul Hoopes să plece, l-am întrebat dacă ar dori să-mi fie alături pentru încă o încercare. S-a uitat la ceas, dar încă îmbătat de victoria obţinută în numele meu, şi fără îndoială calculând onorariul suplimentar pe care îl putea solicita, a fost de acord. Am mers direct la Ethel acasă şi am oprit în faţa aleii lor, unde ei tocmai încărcau nişte genţi în portbagajul sedanului. Hotărârea judecătorului se aflase cumva şi fusese preluată de ziarele de dimineaţă, iar Ethel nu pierduse vremea şi-şi pregătise soţul şi pe Tad pentru o excursie, poate de lungă durată, poate fără întoarcere. Dacă aş fi amânat cu încă jumătate de oră, ca să merg acasă să mă schimb sau să fac duş, aş fi ajuns la o casă pustie, iar fiul meu ar fi fost dispărut.

Dar l-am observat, aşezat pe bancheta din spate a sedanului, şi am fugit la portieră, deschizând-o. Am auzit-o pe Ethel strigându-mă, dar nu mi-a păsat, fiindcă îl aveam pe Tad în braţe şi îl aruncam în aer, acoperindu-l cu toate sărutările pe care fusesem forţată să le ţin captive

de când îl ţinusem ultima dată. Aveam lacrimi pe obraji, iar el s-a speriat şi a început să plângă, însă eu l-am liniştit, mi-am şters ochii şi i-am spus să nu-i fie teamă, fiindcă mami se întorsese să rămână.

Cât am făcut asta, Jack Lucas a stat şi s-a uitat, cu câte o valiză în fiecare mână şi o expresie vinovată pe chip, conştient de cum arăta situaţia în care-i prinsesem pe picior de plecare. Dar pe faţa lui Ethel nu se citea niciun pic de vinovăţie, ci doar furie.

— Pune copilul jos, Joan. Nu-l iei cu tine.

— Ba da. L-am luat. E luat deja.

— Ce tribunal o să-ţi permită să-l păstrezi, Joan? Tu, criminală notorie?

— Sunt liberă, Ethel. Judecătorul m-a declarat nevinovată.

— Pe naiba. Am citit articolul. A spus doar că nu s-au găsit dovezi suficiente ca să-ţi demonstreze vinovăţia. Asta nu înseamnă că nu eşti. Nu există om în statul ăsta care să nu ştie că tu ai făcut-o.

— Îţi voi fi recunoscătoare, dacă nu mă vorbeşti de rău în faţa băiatului meu, am spus, acoperindu-i urechile lui Tad. Iar dacă vrei într-adevăr să te lupţi pentru custodie, mi-ar plăcea să te prezint avocatului meu, domnul R. Harry Hoopes.

Hoopes a făcut un pas în faţă, cu privirea suficient de oţelită ca să înarmeze un batalion.

— De ce nu discutăm puţin, doamnă Lucas, domnule Lucas – de ce nu intrăm să discutăm

puţin?

*

Următoarele câteva zile au fost pline de întâlniri. Am văzut avocaţi, agenţi imobiliari şi bancheri. Avocaţii verificau testamentul lui Earl şi aveau lucruri de semnat. Agenţii imobiliari sperau, în ciuda tam-tamului, să vândă conacul, însă nu mă hotărâsem în legătură cu asta şi, oricum, trebuia să aştept după avocaţi, până când terminau lucrul la testament. Bancherii erau partenerii lui Earl – deţineau numai o mică parte a firmei sale, dar ştiau cum s-o conducă şi aş fi fost fraieră să nu le măresc partea, doar ca să continue. Aşa am făcut, şi s-a pus pe hârtie, într-un contract nou pe care l-am semnat, şi, iată, am devenit partener cu patruzeci la sută într-o întreprindere bancară prosperă – EKW Associates, cum au decis să-şi spună.

Am avut şi solicitări din partea ziarelor şi săptămânalelor de ştiri, a radioului şi a televiziunii – mai multe decât puteam număra. Dar le-am ignorat pe toate şi am rugat-o pe Araminta să iasă în faţă de două ori şi să-i implore pe toţi cei strânşi acolo să plece, din respect pentru copilul care se afla în casă, dacă nu pentru mine. Nu au plecat. Asta însemna că Tad nu se putea juca pe peluză, şi eu nu puteam ieşi – cu o singură excepţie.

Am aflat, spre oroarea mea, că trupul lui Tom rămăsese, în tot acel timp, la morgă, fără să fie ridicat. Fireşte, ştiam că părinţii săi erau decedaţi

şi că nu avea nici soţie, nici fraţi. Dar nu mi-am dat seama până atunci că nu avea pe nimeni. Cu timpul, bănuiesc, ar fi primit o înmormântare publică de vreun fel, poate într-un cimitir municipal, dar eu nu puteam îndura aşa ceva. Cu tot ce greşise, tot merita mai mult decât un mormânt de sărăntoc.

Aşa că am ridicat corpul şi am chemat cioclul, am făcut aranjamente şi am mai mers încă o dată la înmormântare cu Tom alături, doar că de data asta am stat cu el în spatele dricului, nu pe bancheta limuzinei, iar el nu avea să se mai întoarcă.

Am purtat o rochie neagră, conservatoare şi sobră, cu mănuşi până la cot şi pălărie, de asemenea negre, după cum cerea ocazia. Am purtat şi ochelarii fumurii pe care-i avusesem în aventura noastră de la aeroport, nu ca să împiedic reporterii şi fotografii să mă recunoască, fiindcă nu aveam nicio speranţă, ci ca să-i împiedic să mă vadă plângând şi să mă pozeze astfel.

Chiar şi aşa, fotografii cu mine la slujbă au apărut în toate ziarele importante – primele fotografii cu „Chelneriţa de Cocteiluri” de la controversata ei eliberare din închisoare. Regret doar un lucru, o decizie de ultim moment înainte să ies din casă: că mi-am rujat buzele, fiindcă gestul a fost comentat în fiecare articol, fără nicio excepţie. Dar simţeam nevoia de un pic de culoare, ca să nu arăt ca un cadavru şi eu.

Nu am ţinut o slujbă aparte, ci am mers direct la cimitir şi ne-am întâlnit acolo cu singurul preot

pe care l-am cunoscut şi care a dorit să oficieze. A trecut cu blândeţe peste sinuciderea lui Tom în remarcile sale şi le-a scurtat suficient, iar pentru strădania sa a dus acasă un onorariu suficient de gras ca să-şi remobileze biserica, sau casa, dacă prefera.

Liz a fost prezentă, la fel şi Bianca, amândouă plângând straşnic.

— Nu pot să cred că a făcut asta, a spus Liz. E vina mea, Joanie, e numai vina mea.

Am făcut tot posibilul să o asigur că nu era vina ei, dar mă tem că vorbele mele i-au părut goale. Aşa că am ţinut-o în braţe şi am lăsat-o să plângă, bătând-o pe umăr. Când mi-a dat în sfârşit drumul, am văzut o femeie în spatele ei pe care n-am recunoscut-o din prima, dar pe care ştiam că o cunosc. Pe urmă mi-am dat seama că era Pearl Lacey. Nu mă gândisem că-l cunoştea atât de bine pe Tom, dar apoi mi-am amintit că ţinuse la el. M-am dus să-i strâng mâna.

— Şocant, şocant, a spus.

A fost singurul lucru pe care l-a rostit.

*

Aş dori să spun că acum cunoaşteţi întreaga poveste – ce s-a întâmplat şi cum s-a întâmplat, şi de ce. Dar mai există un aspect pe care nu l-am menţionat, şi care s-a petrecut când m-am întors acasă de la înmormântarea lui Tom. Mi-am dat seama de ceva, când am intrat pe uşă, şi am început să plâng, nu încetişor, aşa cum făcusem la

cimitir în timp ce priveam la mormântul proaspăt săpat, ci suspinând atât de tare, încât abia mai puteam respira. Araminta mi-a adus un pahar cu apă de la bucătărie, şi aproape m-am înecat în timp ce-l beam.

Apoi i-am cerut, icnind, un calendar. Mi-a adus unul, un lucruşor pe care-l ţinea prins pe frigider cu un magnet. Am întors pagina înapoi şi am numărat, deşi nu era nevoie. Cu siguranţă nu-mi venise ciclul de data asta.

*

De atunci au trecut aproape nouă luni, iar mâine ar trebui să nasc. Doctorul care mă va ajuta să-mi aduc copilul pe lume este acelaşi care a venit atunci când, cuprinsă de panică, l-am sunat şi l-am implorat să vină la conac şi să aducă tot ce era nevoie pentru un test pe loc. A venit, a făcut testul şi, cu siguranţă, nu mai era vorba despre o întârziere cauzată de stres, deşi Dumnezeu ştie că m-am stresat suficient ca să mi se oprească pentru toată viaţa. Nu, era un copil, şi am purtat-o încă de atunci.

Evident că nu ştiu dacă este fetiţă – nu sunt sigură. Dar am o presimţire. Am avut vise în care mi-a vorbit, şi în toate era vocea unei fetiţe. Cine ştie dacă pot să mă încred în ele? Doctorii spun că nu, dar unele femei cu care am vorbit sunt de altă părere.

A fost o sarcină dificilă, cu greţuri matinale frecvente şi odihnă la pat. Micul Tad s-a purtat ca

un înger, dar n-a fost uşor pentru el, cu siguranţă. Fireşte că acum avem banii necesari să angajăm zece bone dacă ar fi nevoie – totuşi, nu e la fel ca atunci când o ai pe mami care să te ridice şi să te învârtă prin cameră.

Din fericire, mai aveam nişte pastile rămase de la Hilda – doar câteva – şi m-au ajutat să trec peste ce-a fost mai rău. N-am putut cere mai multe unui doctor, evident.

Orice pastile, însă nu acelea. Dar dacă s-ar fi aflat că „Chelneriţa de Cocteiluri" a mai cerut nişte talidomidă, Doamne fereşte, ziarele ar fi împuşcat pontul cel mare cu ştirea. Chiar şi aşa, articolele apar din nou, fiindcă oamenii sunt din nou interesaţi de poveste când copilul stă să se nască. COPIL DE CRIMINAL – un titlu citit pe stradă. N-am ştiut dacă se referea la mine sau la Tom. Dar în seara aceea am început să-mi înregistrez povestea, ca să mă asigur că adevărul iese la iveală.

Abia aştept să-mi văd fetiţa şi s-o ţin în braţe. Copilul lui Tom. Cu un tată ca el... o să fie o frumuseţe, o frumuseţe mică şi perfectă, şi vreau să aibă viaţa pe care eu nu am avut-o niciodată, şi din care Tad a pierdut mult – primii patru ani. E un băiat bun, dar din când în când speriat, şi se vede că a cunoscut suferinţa. Dar surioara lui – mă rog să fie scutită de cruzimile pe care le-am îndurat noi.

*

Se pare că am înregistrat totul – cred că se termină aici.

Deocamdată.

Grupul Editorial ART
Comenzi – Cartea prin poştă
C.P. 4, O.P. 83, cod 062650, sector 6,
Bucureşti,
tel.: 021
224.01.30,0744.300.870,0721.213.576;
fax: 021 369.31.99
Comenzi – online
www.editura-paladin.ro

Cea mai importantă decizie a vieții mele a fost rapidă și neașteptată.

Joan M. nu păruse deloc îndurerată la înmormântarea soțului, care de altfel nu fusese un soț ideal și nici un tată perfect, ba dimpotrivă. Singură și fără niciun ban, ea are nevoie disperată de un loc de muncă pentru a-și putea recupera copilul aflat în grija cumnatei. Așa devine chelneriță într-un bar... unde încep adevăratele necazuri.

Nu puteam face nimic, oricum.
Trebuia doar să cred că poliția n-ar fi putut descoperi ceva ce nu era acolo –
deși știam la fel de bine ca oricine că testele nu sunt perfecte
și că uneori arată lucruri pe care n-ar trebui să le arate.

www.editura-paladin.ro

ISBN 978-606-8673-95-0